

Giới thiệu Tiêu Nhiên

Một tựa truyện hay được viết bởi Từ Yêu Tuyệt mang tên Tiêu Nhiên, đây là câu chuyện dị giới hay nói về sau khi tốt nghiệp trường sư phạm Tiêu Nhiên tìm mãi vẫn không tìm được công việc tốt nên đã nhận lời làm thuê cho một mỹ nam thần bí, trở thành giáo viên dạy kèm tại nhà cho mười tên tiểu tử nhà hân.

Nhưng mà, Tiêu Nhiên còn chưa kịp tận hưởng một chút phần khích đối với công việc mình hằng khát khao thì...

Cái gì???

Mười tên tiểu tử gọi là học trò của nàng, truyện kỳ thật là mười đại thần chủ!!!

Mỹ nam thần bí mang nàng tới nơi này, kỳ thật là Phụ Thần Sáng Thế!!!

Ông trời, có phải người muốn hù chết ta không???

Mười vị tiểu thần chủ người thì ngang ngược, người thì kiêu ngạo, người lại bướng bỉnh, loại nào cũng có cả, thậm chí còn có cả kẻ âm hiểm đôi khi bán đứng Phụ Thần Sáng Thế.

Làm thần sư cho những người hàng đầu như thế này, tương lai cuộc sống ngôn tình của Tiêu Nhiên đã định trước nếu muốn nếu như Trường Giang bình yên chảy về phía trước thì chỉ có thể cố gắng không ngừng ~~~

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Cuộc Sống Luôn Ngập Tràn Ảo Diệu

Trời long đất lở, núi non vỡ vụn.

Giữa không trung, từng đám mây thật lớn vắt ngang bầu trời, từng chút từng chút rơi xuống vỡ vụn. Những đám mây trắng trên bầu trời, bị vỡ ra thành nhiều mảnh nhỏ, thậm chí là biến mất hoàn toàn. Dưới đất vô số sinh linh khóc than. Nước biển dâng lên nhấn chìm đất liền, sau đó mặt đất nứt ra, nhăm thạch đỏ ngầu theo khe nứt phun ra ngoài. Máu, màu máu đỏ tươi, như phủ một lớp sơn đỏ lên khắp mặt đất....

« Ha ha ha, hủy diệt đi, hủy diệt tất cả đi, ha ha ha... » Tiếng cười to khoa trương, cùng với sức tàn phá kinh khủng, đẩy toàn bộ thế giới xuống vực sâu tuyệt vọng...

Thảm họa diệt thế đột ngột giáng xuống.

Sinh linh gần kề cái chết, đáng về tiêu tụy cung kính cầu nguyện thần linh, nhưng không ai biết vào giờ phút này, tín ngưỡng của bọn họ cũng nằm trong nguy cơ bị hủy diệt...

Trên bầu trời, một cô gái đang cố gắng bảo vệ những người đứng sau lưng mình, nhưng so với sức hủy diệt to lớn, cơ thể nhỏ bé của cô thật sự không chịu nổi một lần tấn công.

Cuối cùng cô gái quay đầu nhìn về phía sau lưng mình, những gương mặt đã từng vui sướng, tự tin, thậm chí là kiêu ngạo càn quấy, giờ phút này đều tràn đầy tuyệt vọng.

« Bất kể thế nào... Cho dù phải trả giá bằng tính mạng của mình, tôi cũng muốn các người sống sót... »

Tiếng nỉ non nhẹ nhàng tan biến trong không khí, chỉ còn gió, thổi y phục của cô bay phấp phới. Cô gái thu hồi sự bi thương trong lòng, chỉ còn lại quyết tâm cao độ. Cùng lời thề vang vọng trời đất, tiếng cười khoa trương kia cũng dừng lại.

Tà ác lui bước, hủy diệt dừng lại, ngay cả bản thân cô gái, cùng với sự quyết tâm cao độ lúc này hoàn toàn tan biến giữa không trung. Chỉ còn lại một con gió, nhẹ nhàng thổi tan đi chút ưu thương cuối cùng còn sót lại.

Nếu... Nếu như vận mệnh cho cô chọn lại, cô... Có phải vẫn sẽ chọn bước vào nơi này một lần nữa, có phải hay không, còn có thể chấp nhận mọi thứ mà nơi đây mang đến cho cô... Cho dù cô biết trước tất cả mọi chuyện, cô cũng sẽ lựa chọn bước chân vào thế giới này như cũ.... Đơn giản là, ở thế giới này, có các... học trò của cô.

~Vận mệnh mới~

Tiêu Nhiên ngồi trên Tinh Thượng Đài trứ danh của Vân Chi Bì, nhìn chân trời mênh mông rộng lớn, khẽ thở dài một hơi.

Nàng đã đến nơi này đã ba ngày rồi... Ba ngày, thật không thể tin được, bản thân nàng lại cứ thế rời khỏi nơi đã sống gần hai mươi hai năm, đến nơi gọi là Hi Phi Tư này, ngay cả một sinh vật trí tuệ bậc cao cũng không có, hoàn toàn giống với Trái Đất thời tiền sử!

Cũng không hẳn vậy, ở đây vẫn có sinh vật trí tuệ bậc cao, chẳng hạn như, người đã lừa nàng đến đây – Phụ Thần Sáng Thế.

Tiêu Nhiên vô lực đỡ trán, không biết lúc trước nàng đã ngu ngốc đến cỡ nào, mới có thể đồng ý đến nơi quỷ quái này chứ?

Kỳ thực, chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách nàng được, ai bảo lúc trước cái tên lừa gạt kia ra điều kiện khiến nàng không thể nào cự tuyệt được chứ? Làm giáo viên, đây là ước mơ mà Tiêu Nhiên đã tâm niệm niệm mười mấy năm qua! Vì ước mơ của mình, chuyện gì Tiêu Nhiên cũng có thể làm được!!!

Tiêu Nhiên là cô gái có gia thế bình thường, có khát khao trở thành giáo viên dạy học trò thành tài, chỉ vậy mà thôi. Bởi vậy, lúc Tiêu Nhiên đi xin việc một lần nữa bị từ chối, lại đột nhiên xuất hiện một người đàn ông có thể khiến ước mơ của Tiêu Nhiên thành hiện thực!!! Hắn nói: « Ta muốn ngươi trở thành lão sư của bọn nhỏ nhà ta» Hắn nói một câu đơn giản liền có thể dụ được Tiêu Nhiên.

Đến tận bây giờ Tiêu Nhiên vẫn còn nhớ rõ ràng, khi bản thân nghe được câu nói đó, trong lòng như có con ngựa đang chạy loạn, thiếu chút nữa đã nhảy điệu Tango ở đó! Bởi vậy, cho dù người đàn ông kia xuất hiện đột ngột và thần bí cỡ nào, Tiêu Nhiên cũng quyết không chùn bước: Làm!!!!

Những vấn đề liên quan đến địa điểm làm việc, lương cùng bảo hiểm đối với Tiêu Nhiên lúc đó mà nói đều là gió thoảng qua tai.... cũng bởi vì sự qua quýt này, mà Tiêu Nhiên cứ thế xuyên không đến một thế giới khác không biết đường về, chính mình cũng phải tạm biệt cuộc sống hai mươi hai năm trước kia!!!

« Ngươi đang suy nghĩ gì thế, Tiêu Nhiên? » Tiếng nói rõ ràng dễ nghe nhẹ nhàng vang lên từ phía sau, Tiêu Nhiên vô lực nhướng mắt, chính mình lại bị giọng nói này quyến rũ rơi vào một thế giới khác, tuy nhiên vị Phụ Thần Sáng Thế này cũng là người giữ chữ tín, cuối cùng cũng để nàng trở thành giáo viên, chẳng qua, các học trò của nàng... Nghĩ đến đám học trò này là Tiêu Nhiên lại xúc động đến lệ rơi đầy mắt, không sai, nàng đã thực sự trở thành giáo viên, chính xác mà nói, là thần sư, giáo viên của thần, mà học trò của nàng, chính là thập đại chủ thần có địa vị chỉ dưới Phụ Thần Sáng Thế của Hi Phi Tư này.

Học trò như thế, vừa nghe đã khiến người ta cảm thấy vô cùng áp lực....

Đương nhiên, về điểm này Tiêu Nhiên đã cẩn thận suy nghĩ, Phụ Thần Sáng Thế đại nhân thế nào lại không biết? Cảm nhận được lo lắng trong lòng Tiêu Nhiên, Phụ Thần Sáng Thế mở miệng an ủi: «Tiêu Nhiên, ngươi không cần lo lắng, nếu những tiểu tử kia bất kính với ngươi, ta cho phép ngươi trừng phạt bọn họ... Hơn nữa, ta tin tưởng ngươi chính là một lão sư tốt, có thể dạy đám tiểu tử kia thành người tốt, đúng không? »

Cơ thể Tiêu Nhiên hơi hơi run lên! Được, nàng lại bị hắn uy hiếp trắng trợn! Các học trò sẽ được nàng từng bước dạy dỗ trưởng thành, cảm giác như vậy khiến Tiêu Nhiên không thể nào kháng cự được! Thế nhưng, học trò của nàng không phải là người mà là thần....

Tiêu Nhiên bỗng nhiên xoay người, đôi mắt ngập nước mở to, biểu tình kia, tuyệt đối là đã đem cảm xúc phát huy đến cực điểm rồi: « Đại thần... Ta không thể nào làm nổi công việc này, ngươi mau đem ta trả về chỗ cũ đi... »

Phụ Thần Sáng Thế đại nhân cũng nước mắt lưng tròng: « Tiêu Nhiên ngươi cũng biết mà, để tạo ra thế giới này ta đã tiêu hao rất nhiều tinh lực, sau đó còn xuyên qua bức tường thời gian tìm ngươi đến đây đã hoàn toàn cạn kiệt sức lực rồi... Hiện tại, nếu mạng ngươi xuyên qua một lần nữa, e là..... Ngươi hi vọng ta hoàn toàn biến mất sao? »

Biểu tình ủy khuất trên mặt Tiêu Nhiên trong nháy mắt sụp đổ! Nàng kiểm chế, Phụ Thần Sáng Thế còn vô si hơn nàng! Quan trọng hơn là... Phụ Thần Sáng Thế đã đổ tội oan cho nàng, nếu nàng dám thật sự đem vị Phụ Thần Sáng Thế đại nhân này bức đến ‘biến mất’, chỉ sợ trước đó chính mình cũng hoàn toàn biến mất!

Tiêu Nhiên bày ra vẻ mặt khổ sở... Đầu năm nay, ép mua ép bán không còn là điều đáng sợ nhất, đáng sợ hơn chính là lên một con thuyền mà đã biết trước đó là thuyền hải tặc... Tiêu Nhiên không nói gì.

Nhìn vẻ mặt khổ sở của Tiêu Nhiên, Phụ Thần Sáng Thế tự giác xuôi theo: « Kì thật, ngươi không cần lo lắng, tuy ta không thể cấp tiền lương cho ngươi, nhưng ta có thể cho ngươi cung vàng điện ngọc, cuộc sống vui sướng, thậm chí là tuổi thọ lâu dài. Mà những tiểu tử kia cũng rất hoạt bát đáng yêu, ta cam đoan, khi nhìn thấy bọn chúng ngươi sẽ thích. »

Tiêu Nhiên nhẹ nhàng hít một hơi, nàng cũng hiểu được đại khái là mình sẽ không trở về được nữa. Trước đây làm ra bộ dạng như vậy là do chưa từ bỏ ý định mà thôi... Hơn nữa ba ngày nay, nàng coi như đã hoà hợp được với thế giới này! Bất kể tương lai của nàng cùng học trò có kết quả thế nào, nếu đã đồng ý trở thành giáo viên của bọn họ, thì nàng phải cố hết sức làm tốt.

Tiêu Nhiên nghĩ thông suốt, ngẩng đầu nhìn Phụ Thần Sáng Thế, sắc mặt kiên định trước nay chưa từng có: « Phụ Thần Sáng Thế, ta đáp ứng ngươi trở thành thần sư, nhưng... » Nét mặt Phụ Thần Sáng Thế đại nhân lộ rõ vui mừng, trong lòng Tiêu Nhiên cũng lộ ra một nụ cười cực kì nham hiểm! Hừ, tên Phụ Thần Sáng Thế hỗn đản nhà ngươi, đừng nghĩ ta sẽ dễ dàng tha thứ cho chuyện người lừa ta đến đây! Là phụ huynh học sinh, đồng nghĩa ngươi cũng phải dạy dỗ bọn chúng như ta....

Cuối cùng Tiêu Nhiên cũng cao hứng, Phụ Thần Sáng Thế đột cảm thấy sống lưng lạnh toát... Sao lại thế này, sao hắn đột nhiên có dự cảm không tốt...

« Khụ khụ » Tiêu Nhiên hắng giọng một cái, bắt đầu đánh bạo nói với Phụ Thần Sáng Thế: « Ta nói này Phụ Thần Sáng Thế đại nhân, tuy nói ta đã đồng ý trở thành lão sư của bọn chúng, nhưng ta còn mấy yêu cầu không thể không nói trước. »

« Không vấn đề » Phụ Thần Sáng Thế còn đang chìm trong cảm giác vui vẻ, không hề cảm giác được cô gái nhỏ trước mặt đang lặng lẽ chuẩn bị hăm hại hắn. Hắn thậm chí còn cao hứng bày ra vẻ mặt lấy lòng với Tiêu Nhiên: « Tiêu Nhiên, người đừng gọi ta là Phụ Thần Sáng Thế, thật sự rất xa lạ, người cứ gọi trực tiếp tên Thiên Triệt của ta là được rồi. »

« Thiên Triệt sao... Một cái tên thật hay... » Sự nham hiểm dưới đáy lòng Tiêu Nhiên yên lặng lan nhanh như cỏ dại, trên mặt vẫn cười tủm tỉm như trước: « Đầu tiên, về việc xử phạt... Ngài cứ yên tâm, cái đó là trách nhiệm của lão sư, ta sẽ không dùng phương thức xử phạt thô bạo về thể xác, cụ thể thế nào ta sẽ xem xét sau. »

« A, vậy là tốt rồi » Thiên Triệt thở phào nhẹ nhõm, hắn hiểu rất rõ mười tên tiểu tử kia, nếu Tiêu Nhiên dám giống trống khua chiêng trừng phạt bọn họ, kết quả cuối cùng nhất định sẽ rất thảm, cố điều, nhớ tới hình ảnh chính mình trước đây... Cuối cùng Tiêu Nhiên sẽ chung sống hòa bình được với đám tiểu tử kia không?

Tiêu Nhiên đương nhiên không nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Phụ Thần Sáng Thế, nàng tiếp tục hỏi: « Tiếp theo, những học trò của ta là do người giám hộ, ta hi vọng người có thể thực hiện tốt vai trò của mình. »

« Hà? » Phụ Thần Sáng Thế đại nhân ngơ ngác, đại khái hắn có thể hiểu được người giám hộ là có ý gì, nhưng còn trách nhiệm? Chính mình phải có trách nhiệm gì à?

Tiêu Nhiên chính là chờ thời khắc này! Nội tâm tiểu ác ma trỗi dậy, nở nụ cười âm hiểm. Khóe mắt Tiêu Nhiên cong lên, biểu tình trên mặt rất là ngây thơ lương thiện: « Rõ ràng người là người giám hộ, người cũng phải dạy dỗ bọn chúng và phải chịu trách nhiệm. Bởi vậy, nếu những tiểu tử này bị người dạy hư... »

Trong lòng Thiên Triệt cảm thấy không ổn, chỉ tiếc, Phụ Thần Sáng Thế đại nhân vẫn không ý thức được chính mình đang bị đưa vào bẫy như trước, hắn chỉ trả lời một câu đơn giản, lập tức đẩy mình rơi vào bẫy: « Vậy... sẽ xử lý thế nào? »

« Rất đơn giản, người cũng sẽ bị trừng phạt! » Tiêu Nhiên rõ ràng lưu loát bỏ lại một câu, đứng thẳng dậy: « Ta đi chuẩn bị cho buổi học ngày mai! »

« Khoan đã, ta có một vấn đề muốn hỏi người... »

Cùng với bóng lưng Tiêu Nhiên ngày càng xa dần, nơi chân trời xa ánh chiều dần dần buông xuống, nhuộm tất cả thành một màu vàng óng ánh đẹp mắt...

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Buổi Học Đầu Tiên

Vân Chi Bi – nơi cao nhất của Hi Phi Tư – là nơi ở các vị Thần. Vị Thần sư đại nhân bị Phụ Thần Sáng Thế lừa gạt tới thế giới này cũng đã có buổi lên lớp đầu tiên tại đây.

“Chào mọi người, trước tiên ta xin tự giới thiệu, ta tên là Tiêu Nhiên, thật vinh hạnh có thể trở thành lão sư của mọi người trong thời gian tới. Hy vọng trong thời gian tới đây, chúng ta có thể cùng nhau cố gắng, cùng nhau tiến bộ, mọi người cũng phải làm bé ngoan nha”. Tiêu Nhiên lộ ra bộ mặt tươi cười, khóe môi treo lên nụ cười 18 độ mà nàng đặc ý nhất, như có như không! Ai, mặc dù về cơ bản nàng bị Thiên Triệt dụ dỗ tới, nhưng phải công nhận... A A A! Các học trò của nàng thật sự rất dễ thương nha, khiến tình yêu nghề giáo của nàng trong nháy mắt bùng cháy!!!

“Hừ! Ta thật không biết rút cuộc Phụ Thần bị cái gì, lại đến thế giới khác tìm một người vừa nhỏ vừa yếu đến đây làm thầy của chúng ta! Ta tùy tiện vung tay một cái là có thể khiến người tan thành tro bụi...” Một tiểu nam hải tóc đen dài bướng bỉnh bất tuân, ngao nghể hất cằm: “Cho nên, thứ yếu ớt như người từ đâu tới đây thì nhanh rút về nơi đó đi! Bản thân không cần một lão sư yếu ớt như người!”

Một tiếng “Rắc” vang lên, cành cây Tiêu Nhiên cầm trong tay dùng để làm thước dạy học nhanh chóng gãy đôi! Khóe môi đang tươi cười của Tiêu Nhiên chậm rãi biến thành nụ cười âm hiểm: “Ai u, mở miệng ra là yếu ớt, ngậm miệng lại cũng là yếu ớt, thật khiến người ta khó chịu. Hừ, mới buổi học đầu tiên mà ta đã có thể gặp được chuyện học trò gây khó dễ sao? Vận may của ta đúng là không tệ chút nào”. Phải biết nàng đã muốn lãnh giáo vấn đề học trò gây khó dễ này lâu rồi, nhưng chưa có cơ hội....

Tiện tay vứt hai đoạn thước dạy học bị gãy trên mặt đất (sâu: bạn thước dạy học thân mềm, người chết thật thê thảm~), Tiêu Nhiên cười lạnh lùng bước lên phía trước một bước: “Này nhóc, nếu ta nhớ không lầm, tên của người là Lộ Tây Phi phải không?”

“To gan!” Vị thần nhỏ nhỏ đứng trước mặt Tiêu Nhiên quát lớn, trùng to con ngươi thuần một màu đen của mình, sáu phiến cánh chim sau lưng mở mạnh ra: “Loại ti tiện như ngươi cũng xứng gọi thẳng tặc danh của bản thần?”

“Tiểu tử, ngươi khách khí một chút cho ta!” Tiêu Nhiên kí một cái lên cái đầu đen tuyền nhỏ kia, khiến vị thần nhỏ kiêu ngạo này “Ồ” một tiếng: “Thần cái đầu ngươi, sau lưng có mấy cái cánh liền tự cho mình là thần sao? Ngươi được gọi thần là người có thể khai thiên lập địa, che chở vạn vật sinh tồn, ngươi nói ngươi có thể làm được sao? Hừ! Nếu không phải nhờ vận khí của ngươi tốt, may mắn được lớn lên ở chỗ này, có trời mới biết giờ này ngươi đang ở chỗ nào!”

“Ngươi... Ngươi...” Lộ Tây Phi dùng tay ôm đầu bị đánh, đôi mắt to ngập nước: “Ngươi, đồ bại hoại này! Ô ô... Phụ Thần, Phụ Thần, người đâu rồi...”

“Không được kêu Phụ Thần!” Tiêu Nhiên lạnh lùng quát lên! Tội nghiệp bạn nhỏ Lộ Tây Phi, từ lúc hấn sinh ra đến nay, đều được mọi người quan tâm chăm sóc, được Phụ Thần bảo vệ, chưa từng bị hét lớn vào mặt thế này. Nước mắt đang chực trào ra bị nghẹn lại, nhìn qua bộ dạng kia ngoại trừ đáng thương, cũng chỉ có thể là đáng thương hơn mà thôi!

Nhìn tên nhóc trước mặt quệt miệng, bày ra bộ dạng bị bắt nạt thê thảm, lòng Tiêu Nhiên không khỏi mềm nhũn, giọng điệu cũng không khỏi mềm đi: “Tốt lắm, đừng bày ra vẻ mặt đầy ủy khuất như vậy, khiến lão sư như ta không đành lòng, mau cười với lão sư một cái nào?”

Trời đất làm chứng, ý định ban đầu của Tiêu Nhiên chính là dỗ cho tiểu tử bị sợ này nín khóc, thật không ngờ Lộ Tây Phi nghe xong lời Tiêu Nhiên, càng khóc lớn hơn! Tiếng khóc cao vút kia khiến Tiêu Nhiên nhất thời cảm thấy màng nhĩ của nàng sắp thủng rồi...

Cũng may, tuy lỡ tai Tiêu Nhiên bị tra tấn một phen, nhưng tốt xấu gì cũng có chút kết quả, tiếng nói chuyện của vài tiểu thần phía dưới truyền vào tai Tiêu Nhiên cùng với tiếng khóc của Lộ Tây Phi:

“Lộ Tây Phi thật đáng thương...”

“Đúng vậy, đúng vậy, theo cách nói của Phụ Thần, tình huống này chính là Lộ Tây Phi đang bị lừa giỡn?”

“Không sai, tuyệt đối là lừa giỡn! Thật không ngờ Lộ Tây Phi cũng có ngày bị lừa giỡn...”

“Ha ha, Lộ Tây Phi cũng có hôm nay!!!”

“Tốt lắm An Đức Lạc, ngươi không nên vui mừng quá sớm, về ngoài của ngươi so với Lộ Tây Phi cũng không kém hơn là mấy, cẩn thận vị Tiêu Nhiên này cũng đi lừa giỡn ngươi nha!”

“Oa! Ta không cần!!!”

“Nhưng mà cũng phải nói, vị Tiêu Nhiên này đúng là gan dạ thật, phải biết rằng Lộ Tây Phi đặc biệt thù dai...”

“Đúng vậy, Lộ Tây Phi lòng dạ hẹp hòi, về sau tuyệt đối sẽ không chung sống hòa bình với nàng đâu!”

...

Khỏe miệng Tiêu Nhiên hết co giật, rồi lại co giật, cuối cùng dưới đáy lòng gào thét: “Thiên Triệt, tên khốn kiếp nhà ngươi!!! Rót cuộc trước khi ta đến, ngươi đã dạy cái gì cho những tiểu tử này?!!!!”

Lớp học hỗn loạn cuối cùng cũng yên tĩnh lại, Tiêu Nhiên thấy Lộ Tây Phi đang dùng ánh mắt thâm thù đại hận trừng mình, cảm thấy một áp lực đè nặng trong lòng: nàng rót cuộc đã làm gì nên tội? Vì cái gì, rõ ràng là một câu an ủi bình thường lại biến thành lời lừa giỡn?

Ho nhẹ một tiếng, Tiêu Nhiên thu lại ma trào đang hung hăng “bắt nạt” Lộ Tây Phi của mình, nghiêm mặt lạnh lùng đảo qua một vòng, nhìn đến đâu khiến các tiểu thần đang ngồi im lặng đến đó. Định vung thước lên lên dạy học, mới nhớ ra cây thước dạy học của mình đã hi sinh lừng lẫy...

Lén lau mồ hôi lạnh, Tiêu Nhiên ôm ngực, bày ra biểu tình lạnh lùng: “Các học trò, ta không mong bây giờ các ngươi có thể gọi ta một tiếng lão sư, nhưng một ngày nào đó, ta sẽ khiến các ngươi ngoan ngoãn gọi ta là Tiêu Nhiên lão sư! Các người tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý trước đi! Ở trước mặt ta, các ngươi chính là học trò, không phải thần!!!”

Nhìn mấy tiểu tử bên dưới đều có bộ dạng trừng mắt nhìn ta nói không nên lời, Tiêu Nhiên vung tay lên: “Tan học!”

Thấy mấy tiểu tử kia dùng hết bản lĩnh rồi khỏi cái gọi là “phòng học” này bằng vận tốc ánh sáng, Tiêu Nhiên không khỏi lắc đầu cười khò: xem ra con đường làm lão sư của nàng thật đúng là vừa chông gai vừa gánh trọng trách nặng nề! Mấy tiểu thần này thật đúng là mười phần kiêu ngạo... Nhưng mà, trước đó... Tiêu Nhiên neho mắt đầy nguy hiểm: Nàng trước tiên phải đi tìm một kẻ tính sổ đã! Hừ! Con nít có thể dạy như vậy sao? Khốn kiếp!!!

Trong cung điện hoa mỹ, một vị nam tử mặc trường bào màu bạc tuyệt đẹp, đang lẳng lặng trôi nổi trong hư không, xung quanh người hắn có vô số ký tự bí ẩn huyền diệu bay múa lúc cao lúc thấp, tỏa ra ánh sáng lộng lẫy như những ngôi sao.

“Thiên Triệt!!!” Một tiếng gầm mười phần giận dữ vang lên đánh vỡ sự yên tĩnh của cung điện! Phụ Thần Thiên Triệt mở đôi mắt, khuôn mặt mang theo ý cười nhìn về phía người đang tới: “A, là Tiêu Nhiên sao? Thế nào, buổi học hôm nay không tệ chứ?”

“Đầu chỉ là không tệ, quả thực là rất tốt!!!” Tiêu Nhiên hừ lạnh một tiếng, hai chân mày nhăn lại, bên trong giọng nói chứa một sức uy hiếp khủng khiếp: “Tên khốn kiếp Thiên Triệt nhà ngươi! Lúc trước ngươi đã dạy bọn hần như thế nào???”

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Thà Đắc Tội Với Tiểu Nhân, Cũng Không Nên Đắc Tội Với Tiểu Thần

“Tên khốn Thiên Triệt kia! Rốt cuộc trước đây ngươi đã dạy bọn nhóc cái gì vậy hả?” Thần sư đại nhân nổi giận đùng đùng, hung dữ hết to.

“Ặc...” Phụ Thần tôn quý nấn nấn ngón tay, bày ra bộ mặt hoàn toàn vô tội: “Ngươi cũng biết rồi đó, ta vừa mới tạo ra thế giới này không bao lâu, nên cũng không đủ sức để quan tâm đến mọi chuyện, cho nên...”

“Cho nên thế nào?” Tiêu Nhiên nhủ mày, vẻ mặt hung dữ như cũ.

Phụ Thần trước giờ không sợ trời không sợ đất, nhưng khi bị ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Nhiên nhìn chằm chằm cũng không khỏi cúi đầu càng thấp hơn: “Cho nên... Cho nên ta đành phải đến thế giới khác để học hỏi, lúc đó vừa hay lại đến thế giới của ngươi...” Thiên Triệt bày ra dáng vẻ đang hồi tưởng lại chuyện cũ: “Lúc ta đến thế giới của ngươi, phải công nhận ở đó có nhiều sách đến mức nếu không tận mắt nhìn thấy thì không thể tưởng tượng ra nổi. Sau đó, ta liền tiện tay cầm một ít về để dạy bọn chúng.”

Tiêu Nhiên nhủ mày, lẽ nào Thiên Triệt thật sự vô tội như vẻ mặt hiện giờ của hần sao? Nhưng sao mấy tên tiểu thần kia lại biết những chuyện đó? Mồm miệng là treu ghẹo, khép miệng là lừa dối, rõ ràng là đang hủy hoại tương lai... Ồi không, những đoá hoa của Hi Phi Tư... Nội dung bên trong sách giao khoa không phải rất nghiêm chỉnh tráng lệ sao? Như vậy, nguyên nhân chỉ có thể là...

Đáy lòng Tiêu Nhiên đột nhiên dâng lên một dự cảm không lành: “Thiên Triệt, sách lúc trước ngươi đem về là sách gì?”

“Chuyện đó...” Thiên Triệt nhìn Tiêu Nhiên, thận trọng mở miệng: “Bách Khoa Toàn Thư các vấn đề Công - Thụ.”

Một tiếng “bịch” thật lớn vang lên, đầu của Tiêu Nhiên mạnh mẽ tiếp xúc thân mật với sàn nhà. Một khắc trước khi hai mắt tối sầm, Tiêu Nhiên chỉ có một ý nghĩ đầy bi phẫn: Thiên Triệt, có một Phụ Thần như ngươi, Hi Phi Tư có thể tồn tại đến tận bây giờ, khẳng định là một kỳ tích!!!

Vân Chi Bi, Thần Điện Hắc Âm

“Đồ chết tiệt đó... đồ ti tiện đó... vậy mà... vậy mà... cô ta dám làm ra chuyện đó với bản thân... Chuyện này, bản thân nhất định... nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!” Trong cung điện hoa mỹ lóng thoảng truyền ra từng tiếng nức nở rất nhỏ nối tiếp nhau.

“Lộ Tây Phi hần... hần không sao chứ?” Một giọng nói lo lắng bất chợt vang lên, Ngải Vi Hy nghiêng đầu nhìn thiếu niên toàn thân mặc đồ đen bên cạnh. Hắc y thiếu niên nhăn mặt, đôi mắt bình thường tĩnh lặng như mặt nước trong giếng cổ nay lại có chút gợn sóng, nhưng lại biến mất rất nhanh.

“Hắc Tư Đới, ngươi thật là...” Lắc mái tóc màu lá non, một thiếu nữ hoạt bát không khỏi mở miệng nói: “Tuy rằng ta biết ngươi không thích nói nhiều... Nhưng nói thêm vài lời cũng không bị Phụ Thần phạt đâu. Không phải quan hệ của ngươi với Lộ Tây Phi rất tốt sao?”

Đôi mắt đen xám hơi hơi động, thiếu niên toàn thân hắc y vẫn tiếp tục im lặng.

“Ài, thật hết cách với ngươi.” Ngải Vi Hy thở dài, rồi lại hoạt bát chạy đến cửa lớn của Thần Điện, dùng sức gõ: “Lộ Tây Phi! Lộ Tây Phi! Ta và Hắc Tư Đới tới thăm ngươi đây! Mở cửa đi! Yên tâm, chúng ta tuyệt đối không phải đến đây để cười ngươi...”

Ở sâu trong Thần điện, một bóng người nhỏ bé vốn đang rất bi phẫn trong nháy mắt liền thay đổi. Giọng điệu này, vì sao hần càng nghe càng thấy giống như đang vui sướng khi người khác gặp họa vậy?

“Chi nha” một tiếng, cửa lớn đang đóng chặt được mở ra. Một đôi mắt tho đột nhiên xuất hiện khiến hai vị khách nhỏ giật mình. Ngải Vi Hy lấp bấp hỏi: “Lộ... Lộ Tây Phi, ngươi bị sao vậy?”

“Còn không phải tại kẻ hỗn đản đáng giận kia sao!” Lộ Tây Phi oán hận mắng! Thân thể bé nhỏ đột nhiên bùng phát ra hơi thở hung ác, khiến Ngải Vi Hy bất giác lùi vài bước!

“Lộ Tây Phi, ngươi...” Ngải Vi Hy lo lắng muốn hỏi thăm thêm, nhưng cô bé còn chưa kịp nói gì, vẻ mặt hung ác của Lộ Tây Phi đã biến mất không còn

dấu vết, hân hoi khom người, trên mặt lần nữa hiện lên vẻ mặt tao nhã trầm tĩnh vốn có, tươi cười: “Thật ngại quá, vừa rồi ta thật sự rất giận, các người vào trong trước đi!”

“Thật tốt quá, Lộ Tây Phi.” Ngải Vi Hy nghĩ lại vẫn còn hơi sợ, vỗ vỗ lồng ngực mình: “Ta còn tưởng người đang giận đến điên lên nữa chứ. Thật ra chuyện này cũng không có gì, lão sư chỉ là muốn người trở nên xứng đáng với chức vị của mình mà thôi.” Nói xong trên mặt Ngải Vi Hy thoáng hiện ra một nụ cười thật tươi.

Lộ Tây Phi vẫn tiếp tục tươi cười như cũ, nhưng trong lòng chỉ muốn đánh Ngải Vi Hy một cái! Như vậy cũng có thể nói thành “không có gì” sao? Lại còn vì muốn tốt cho mình? Ngải Vi Hy này... rõ ràng trước đây cùng phe với hắn chống đối lại người kia, sao bây giờ lại bắt đầu gọi cái đồ ti tiện kia là lão sư rồi? Thật là sa đoạ!

Ngải Vi Hy không hề nhìn thấy một tia âm lãnh chợt loé lên rồi biến mất trong mắt Lộ Tây Phi, nhưng Hắc Tur Đới đứng một bên lại thấy rất rõ ràng. Một chút lo lắng không khỏi hiện lên trong đáy mắt: trước giờ Lộ Tây Phi vẫn luôn kiêu ngạo, chỉ sợ không thể chấm dứt chuyện này dễ dàng như vậy. Chỉ hy vọng Lộ Tây Phi không làm ra chuyện gì quá đáng...

Hắc Tur Đới trầm mặc không nói gì cũng không khiến Lộ Tây Phi không vui. Dù sao trầm mặc ít lời là tính cách trời sinh của Hắc Tur Đới, từ ngày hắn sinh ra đã nổi tiếng với điều này. Nhìn Hắc Tur Đới đứng bên cạnh Ngải Vi Hy, một tia sáng loé lên trong mắt Lộ Tây Phi: “Thật tốt quá, Hắc Tur Đới, người cũng tới! Ta còn đang định đi tìm người đây!”

Hắc Tur Đới ngẩng đầu lên, một tia nghi hoặc thoáng qua trong mắt. Lộ Tây Phi cúi đầu cười, đưa tay lên mời bọn họ bước vào trong Thần Điện: “Chúng ta vào trong rồi hãy nói.”

“Ài, Lộ Tây Phi, người lại có ý tưởng quái quỷ gì đây?” Ngải Vi Hy tò mò hỏi. Vừa rồi nàng thấy rất rõ, với cái kiểu cười này của Lộ Tây Phi là bảo đảm có kế sắp gặp xui xẻo rồi...

“Tuyệt đối là ý tưởng hay...” Lộ Tây Phi chậm rãi nở một nụ cười lạnh như băng.

Thần Điện Hắc Ám, Đình Ám Nguyệt.

Nghe xong “Ý tưởng hay” của Lộ Tây Phi, hai mắt Ngải Vi Hy mở lớn, đứng bật dậy: “Lộ Tây Phi, người điên rồi. Người hết chuyện làm rồi hay sao mà lại muốn Hắc Tur Đới dùng sức mạnh của Thần Chết giúp người giết Tiêu Nhiên?”

Ngay cả Hắc Tur Đới vẫn luôn trầm mặc cũng nói thẳng: “Trước tiên, không nói đến chuyện sống chết của Tiêu Nhiên có nằm trong quyền hạn của ta hay không, Lộ Tây Phi, người cho rằng tất cả những chuyện người làm có thể thoát khỏi lòng bàn tay của Phụ Thần sao?”

“Hắc Tur Đới!” Lộ Tây Phi tức giận hét lớn: “Người là Thần Chết! Việc khiến cho một tên ti tiện như vậy biến mất chẳng phải chỉ là một cái nhấc tay của người sao? Cho dù sau này Phụ Thần trách phạt, cũng có ta chịu, người lo cái gì?”

Hắc Tur Đới chậm rãi đứng lên: “Nếu người khẳng định làm như lời người nói, thứ lỗi ta không thể giúp gì được.”

“Hắc Tur Đới, người!!!” Lộ Tây Phi nhảy dựng lên, y hệt một con mèo đang xù lông: “Được lắm, người đi đi. Đi rồi thì từ nay về sau không được phép bước vào Thần Điện của ta nữa bước!”

Hắc Tur Đới thần nhiên liếc Lộ Tây Phi một cái rồi trầm mặc xoay người bỏ đi. “Haiz, rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra vậy? Hắc Tur Đới, người đừng đi mà!” Tiểu nữ thần ngọc ngêch hoàn toàn không hiểu tình huống hiện tại, hồ đồ đuổi theo.

“Đi đi, đi hết đi...! Thân người bé nhỏ chậm rãi cuộn mình trong thần tọa (ghế dành cho thần) to lớn, chỉ có cặp mắt đen như ngọc là bùng bùng lửa giận và thù hận: “Đồ ti tiện! Ta tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người.”

“Ất-xì!” Tiêu Nhiên thật lâu sau mới tỉnh lại được, đang dùng ánh mắt lăng trì Phụ Thần, đột nhiên nhảy mũi một cái thật to. Nhẹ nhàng gãi gãi mũi, Tiêu Nhiên nhỏ giọng nói thầm: “Tại sao lại có dự cảm không tốt đến vậy...?”

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Lộ Tây Phi

“Hất xì! Hất xì!!!” Tiêu Nhiên xoa xoa mũi, trong lòng càng lúc càng cảm thấy bất an. “Kỳ lạ... gần đây ta đâu có trêu chọc ai đâu chứ...” Tiêu Nhiên cúi thấp đầu lâu bầu than một câu, nên không nhìn thấy vẻ mặt Thiên Triệt cứng lại trong nháy mắt.

Khi Tiêu Nhiên ngẩng đầu lên chỉ nhìn thấy một Thiên Triệt đang ngây người ra không biết nghĩ gì, lửa giận trong lòng nàng lại cháy lên: “Thiên Triệt! Ngươi mau tỉnh táo lại cho ta, ngươi dạy lung tung cho bọn nhóc kia, còn dám ở đây ngây người?”

Thiên Triệt cười khổ, bây giờ coi như hắn đã hiểu cách làm thầy của Tiêu Nhiên, chỉ cần là chuyện có liên quan đến học trò của nàng thì nàng sẽ trở nên rất kinh khủng: “Ngươi hiểu lầm ta rồi, vừa rồi ta chỉ là đột nhiên hiểu được một việc...”

“Ồ?” Tiêu Nhiên tò mò nhìn hắn: “Thế ngươi hiểu được việc gì?”

Thiên Triệt lắc đầu: “Cũng không có gì...” Hắn đáp xuống đất, khê vung tay lên, hai chiếc ghế xinh đẹp liền xuất hiện sau lưng hắn và Tiêu Nhiên. Sau khi ra hiệu mời nàng ngồi xuống, đột nhiên Thiên Triệt trở nên nghiêm túc nói: “Tiêu Nhiên này, so với việc kia, ta càng muốn bàn với ngươi về chuyện của Lộ Tây Phi”.

“Lộ Tây Phi?” Tiêu Nhiên nghiêng đầu suy nghĩ, trong phút chốc nhớ đến một dáng người nho nhỏ đầy kiêu ngạo: “Là học trò có vấn đề kia á hả?”

Thiên Triệt trầm ??, học trò có vấn đề? Gọi vậy cũng rất đúng... Đứa bé này cũng thường hành hấn nhưc đầu không thôi... Thiên Triệt dừng suy nghĩ lan man trong đầu lại, nghiêm túc nói: “Tiêu Nhiên, thật ra việc này lỗi cũng không hoàn toàn nằm ở Lộ Tây Phi, mà do chịu ảnh hưởng của đặc tính của thần lực của hắn nữa.”

“Đặc tính của thần lực???” Trong đầu Tiêu Nhiên hiện lên một dấu chấm hỏi to đùng, thật là khó hiểu, vô cùng khó hiểu, chuyện của mấy vị thần này nàng thật không hiểu nổi mà!

“Không sai, đặc tính của thần lực có thể ảnh hưởng trực tiếp đến tính cách của vị thần sở hữu nó. Đặc tính thần lực của Lộ Tây Phi là Bóng Tối, đặc tính của bóng tối khiến nó nhìn vấn đề theo hướng tiêu cực, cho nên ngươi phải chú ý, giúp Lộ Tây Phi làm chủ được bản thân mình, không bị suy nghĩ tiêu cực của lực lượng bóng tối chi phối.”

“Nói cách khác, tính cách của tên tiểu tử thối kia thật ra không phải như vậy, mà vì bị lực lượng bóng tối ảnh hưởng nên mới trở thành như vậy?” Tiêu Nhiên sờ cằm, mở miệng nói.

Thiên Triệt tiếp tục ??: tuy rằng trên thực tế chính là như vậy, nhưng mà... sao hắn luôn cảm thấy tiểu tử Lộ Tây Phi kia cho dù không bị bóng tối ảnh hưởng cũng vẫn đáng đánh đòn như bây giờ. Nhìn xem, Lộ Tây Phi hắn lại muốn làm gì này! May mà mình phát hiện ra sớm, lát nữa phải lạng lè làm phép chúc phúc trên người Tiêu Nhiên để bảo vệ nàng....

“Này! Này! Thiên Triệt! Ngươi lại thất thần!” Giọng nói bất mãn của Tiêu Nhiên trong nháy mắt kéo Phụ Thần đang trầm tư trở lại với hiện thực. Vị Phụ Thần đã từng cao cao tại thượng yên lặng chưa xốt rơi lệ cho bản thân: hắn hối hận, hắn thật sự rất hối hận... Vì sao lúc trước hắn lại đem Tiêu Nhiên về đây? Sao hắn cứ cảm thấy độ kinh khủng của vị muội muội này phải ngang với Lộ Tây Phi, thậm chí có khi còn cao hơn một bậc...

Chỉ tiếc là lúc này Tiêu Nhiên hoàn toàn không nhìn thấu nội tâm phức tạp của Phụ Thần, trong mắt nàng chỉ thấy Phụ Thần hết lần này tới lần khác làm ngơ nàng, hơn nữa trước kia còn dạy học bằng quyển “Bách khoa toàn thư về vấn đề Công - Thụ”....

“A!!!” Phụ Thần tội nghiệp la lên một tiếng đau đớn, ngã thẳng xuống đất trong tư thế chữ đại (??)...

Tiêu Nhiên cười gằn, thu lại bàn chân tà ác vừa đạp thẳng vào vị thần nào đó, đối với loại phụ huynh không có trách nhiệm lại còn coi thường lão sư này, cần phải thường xuyên “trao đổi”, tích cực “giáo dục” mới được!

Thiên Triệt nằm dưới đất lạng lè roi lệ: hắn thực sự vô tội mà...

“Khụ khụ, vừa rồi chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ?” Thiên Triệt làm như chưa có việc gì xảy ra, phui phui người dù không dính tí bụi nào, thần nhiên ngồi lên ghế của mình, nét mặt bình tĩnh thong dong.

Trong lòng Tiêu Nhiên âm thầm dựng ngón tay cái lên khen ngợi da mặt dày không gì bằng của Phụ Thần, nhưng ngoài miệng vẫn nói lời dễ nghe: “Vấn đề của Lộ Tây Phi, Thiên Triệt, ngươi tốt nhất nên đem hết mọi chuyện nói thật với ta, không được giấu diếm. Ta sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ hắn.” Tiêu Nhiên biết mình đôi khi có hơi táo bạo, lại thêm một chút bạo lực... tuy nhiên, đối với học trò của mình, nàng cũng vô cùng hết lòng. (Thiên Triệt ở một bên yên lặng khóc: có thật là một chút thôi không?)

Thiên Triệt hít vào một hơi, mở miệng: “Giống như ta đã nói với ngươi, sức mạnh của Thần Bóng Tối sẽ có tác động nhất định đến việc hình thành tính cách của Lộ Tây Phi, nhưng thật ra tính cách và cảm xúc của thần không phải dễ bị thay đổi như vậy. Lộ Tây Phi sở dĩ bị ảnh hưởng lớn đến vậy là vì tuổi hắn còn quá nhỏ, hoàn toàn chưa có tính cách của riêng mình, tự nhiên sẽ bị ảnh hưởng nhiều hơn. Đợi đến khi tính cách của hắn được định hình rồi, đặc tính của thần lực cũng không còn đáng lo nữa.”

“Lộ Tây Phi còn rất nhỏ sao?”

“Ừ, chưa được một ngàn tuổi!”

“...” Tiêu Nhiên nói không nên lời, như thế mà còn gọi là nhỏ tuổi, vậy nàng chẳng phải non nớt như tể bào mới thành hình sao?

“Thế nhưng, theo tính toán của ta, tính cách của Lộ Tây Phi, và cả những tiểu thần còn lại, sẽ thành hình vô cùng nhanh, ngươi phải uốn nắn bọn họ trước khi vấn đề đóng thuyền, nếu không....” Giọng của Thiên Triệt trong nháy mắt trở nên vô cùng nặng nề: “Bị đặc tính của thần lực chi phối, bọn họ sẽ gây

ra những thảm họa vô cùng nghiêm trọng cho thế giới này.”

Tiêu Nhiên vỗ trán cười khỏ, chẳng trách Thiên Triệt trăm phương nghìn kế nhất định phải lừa gạt lão sư về đây, nàng nghĩ thế nào cũng chỉ cảm thấy nhiệm vụ này quá khó khăn. Nhưng mà, bản thân đã lập chí làm lão sư, nàng đành phải tự nhủ với chính mình: chỉ mới như vậy mà đã có lời oán trách, mình còn tư cách gì để làm một kỹ sư tốt trong công trình xây dựng tâm hồn, tính cách của bọn trẻ đây.

“Được rồi, ta đã hiểu rõ rồi, trước tiên ngươi nói cho ta biết, còn bao lâu nữa thì đến hạn chót?” Tiêu Nhiên xoa hàng chân mày lá liễu đang chau lại, mở miệng hỏi.

Về mặt Thiên Triệt trầm tư: “Theo ta thấy, thời gian hình thành tính cách của các tiểu thần đại khái khoảng một ngàn năm, mà từ khi bọn họ sinh ra đến nay cũng gần một ngàn năm. . . ừm, để ta tính một chút! Ra rồi, bây giờ ngươi còn khoảng mười năm, hoặc có thể ngắn hơn một chút, ngươi phải tăng tốc lên đó Tiêu Nhiên. . . . A. . . Tiêu Nhiên, ngươi sao vậy, sao tự nhiên lại trở nên. . .” Khủng bố thế này. . . Thiên Triệt yên lặng nuốt bốn chữ sắp ra đến cửa miệng xuống. Hắn đột nhiên có dự cảm không tốt.

Tiêu Nhiên lộ ra một nụ cười âm trầm, hàm răng trắng loé qua một tia sáng sắc lạnh khiến cho cung điện của Phụ Thần dường như rét thêm ba phần! Biểu cảm trên mặt nàng lúc này là gì? Đương nhiên là nổi giận chứ gì! Mười năm, chỉ có mười năm à, bao nhiêu cái mười năm trước đó rốt cuộc Thiên Triệt ngươi đã làm những gì? Tên Thiên Triệt khôn khiếp nhà ngươi! Ta muốn làm thọt ngươi!!!

“A! Cứu mạng! Muru sát Phụ Thần. . .”

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Lời Cảnh Báo Của Thần Chết

Tiêu Nhiên dứt khoát bỏ qua tiếng gào thảm thiết ở sau lưng, xoa cánh tay đang đau nhức do dùng lực quá đà, đi thẳng một mạch về cung điện của mình. Hừ, đánh ngươi một trận là nhẹ cho ngươi rồi. . . Trong mười năm mà muốn nàng thay đổi tính cách đã được hình thành trong gần ngàn năm, chuyện này. . . Thật biết cách làm khó nàng mà!

“Ai, mười năm, chỉ có mười năm. . . Làm sao để dạy một tiểu thần ngang ngược thành một tiểu thần nhu thuận đây? Nhiệm vụ lần này sao lại khó khăn thế chứ?” Trầm tư một lát, Tiêu Nhiên đột nhiên nhận ra một thực tế hết sức nghiêm trọng: hình như nhiệm vụ lần này không những gian khổ mà còn thập phần nguy hiểm. Tiểu thần là ai chứ gì? Nếu muốn giết chết nàng thì chỉ cần dùng một ngón tay, bảo đảm không cần dùng đến ngón thứ hai. . . Ấc, bây giờ nàng còn có thể quay lại tìm Phụ Thần để xin vài chiêu bảo toàn tính mạng không. . .

Nghĩ lại vừa rồi mình đã không chút niệm tình, đánh cho người được xưng là quyền cao tối thượng nào đó đo đất, toàn thân Tiêu Nhiên toát một tầng mồ hôi lạnh. Hu hu, xúc động là ma quỷ mà. Cho nên, tình hình bây giờ là, nàng không những chọc giận Thần Bóng Tối, mà còn đắc tội với Phụ Thần Sáng Thế nữa sao? Hu hu, không cần như vậy mà. . .

Đưa mắt nhìn Vân Chi Bi vẫn gió thổi mây bay như cũ, Tiêu Nhiên hai dòng lệ rơi. . .

“Tiêu. . . Tiêu Nhiên lão sư!” Một giọng nói hơi khản trương đột ngột vang lên sau lưng Tiêu Nhiên. Tiêu Nhiên vội vàng thu lại nét bi thương trên mặt, xoay người, thấy rõ người đến là ai thì muộn phiền trong lòng nàng liền giảm đi rất nhiều.

Tiểu thần vừa lên tiếng gọi nàng, là Thần Sinh Mệnh thập phần dịu dàng. Lần đầu tiên gặp mặt, Tiêu Nhiên có thiện cảm rất lớn với cô bé, hơn nữa, cô bé hoạt bát đáng yêu này cũng hiền lành thiện lương y hệt tên của mình.

Trong buổi học đầu tiên, khi đại đa số các tiểu thần đều khinh thường Tiêu Nhiên, thì chỉ có cô bé này có ý tốt với Tiêu Nhiên. Bởi vậy, nếu bây giờ hỏi ai đang chiếm vị trí thứ nhất trong lòng Tiêu Nhiên thì câu trả lời chắc chắn sẽ là vị thần quản lý sinh mệnh Ngải Vi Hy đang đứng trước mặt nàng lúc này. Còn hỏi ai đang chiếm vị trí thứ nhất từ dưới lên thì chắc chắn chính là Thần Bóng Đêm Lộ Tây Phi. Chênh lệch giữa hai đứa trẻ này có thể hình dung bằng khoảng cách giữa thiên đường và địa ngục.

Nhìn thấy học trò mình ưng ý nhất, Tiêu Nhiên không khỏi tươi cười: “Tiểu Vi Hy, nhìn thấy trò ta rất vui, không biết trò tìm ta có việc gì?”

“Tiêu Nhiên lão sư, con cũng rất vui khi gặp người. . .” Hai má của tiểu nữ thần lạng lẽ đỏ ửng lên, Ngải Vi Hy có phần hơi căng thẳng, chỉ cúi đầu nhìn mũi chân mình, lấp bắp mở miệng: “Lão sư, chuyện của Tây Phi. . . Tây Phi hán. . . Hắn chắc chắn không có ý đầu. . . Con. . . Con muốn. . . xin người. . . xin người đừng phạt nặng hắn. . .” Mấy chữ cuối cùng Tiêu Nhiên gần như không thể nghe thấy, vì khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngải Vi Hy đã cúi gằm xuống ngực.

Không uống là học trò ngoan mà nàng thích nhất, biết yêu thương giúp đỡ bạn bè, mới đó mà đã đi tìm nàng năn nỉ dùm cho cái tên tiểu thần vừa nhìn đã biết tính tình không thể nào tốt đẹp kia. Nếu như tất cả bọn họ đều tương thân tương ái, chung sống hòa bình, thì nàng cần gì phải bó tay toàn tập như lúc này. Tiêu Nhiên âm thầm cảm khái, nhưng không nói với tiểu nữ thần trước mặt.

“Không cần lo lắng, Vi Hy, ta sẽ không làm như vậy đâu. Lúc phạt các trò ta cũng rất đau lòng mà, sao có thể phạt nặng được chứ?” Tiêu Nhiên nghịch ngợm nháy mắt một cái. Những lời này đều là lời thật lòng của nàng, phải biết rằng, đối với học trò, trước giờ nàng vẫn luôn rất khoan dung, nhưng đối với phụ huynh của học trò thì... *lầm bầm*

Không thể phủ nhận là những lúc đối mặt với Phụ Thần Sáng Thế, dường như thần sư đại nhân của chúng ta luôn không thể kiềm chế được sự hung hãn của mình...

“Cám ơn người, Lão Sư!” Nghe được lời cam đoan của Tiêu Nhiên, Ngải Vi Hy bất giác ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn ngập tràn kinh hi (ngạc nhiên mừng rỡ). Ngải Vi Hy vui vẻ quay đầu sang một bên chia sẻ tin tức đáng mừng này với người bên cạnh. Tiêu Nhiên nhìn theo tầm mắt của Ngải Vi Hy, nhất thời đáy lòng run lên.

Nàng kháo! Vừa rồi nàng phải tâm hồn treo ngược cành cây đến mức nào mới có thể không nhìn thấy một người đen thui đen thui thế này đứng bên cạnh Ngải Vi Hy? Nhưng mà, người này khiến nàng có cảm giác hơi sợ sợ...

Trong lúc Tiêu Nhiên đang âm thầm suy nghĩ, thì cái người suýt chút nữa bị nàng bỏ quên kia đột nhiên đi tới trước mặt nàng, lộ ra một khuôn mặt vô cảm, nói một câu: “Tiêu Nhiên lão sư, hãy cẩn thận với Lộ Tây Phi.” Nói xong lại tiếp tục duy trì bộ mặt không cảm xúc, xoay người bỏ đi.

“Oái, Hắc Tư Đới!” Ngải Vi Hy lo lắng gọi với theo, vội vội vàng vàng quay đầu nói với Tiêu Nhiên: “Tiêu Nhiên lão sư, con xin phép đi trước.” Rồi nhanh chóng đuổi theo bạn mình.

Sau khi bóng lưng của Ngải Vi Hy biến mất, rút cuộc Tiêu Nhiên cũng đã nhớ ra thân phận của người mang đồ đen kia: Thần Chết Hắc Tư Đới. Chẳng trách nàng vừa thấy người đó liền cảm thấy sợ sợ... Hơn nữa, còn có vẻ mặt vĩnh viễn không thay đổi kia... Tiêu Nhiên phát hiện hình như trái tim bé nhỏ của nàng đập nhanh hơn mấy nhịp.

Nhưng điều Tiêu Nhiên chú ý hơn cả là câu nói bất ngờ kia của Hắc Tư Đới. Sau khi cân nhắc những lời đó mấy lần, cuối cùng Tiêu Nhiên cũng biết được dự cảm không lành vừa rồi của mình là từ đâu mà ra.

Sau khi chắc chắn mình đã bị một vị tiểu thần nổi tiếng thù dai nhớ thương, Tiêu Nhiên cảm thấy áp lực vô cùng... Hơn nữa, nghe nói vị tiểu thần này còn bị đặc tính của thần lực ảnh hưởng, bất kể là tính cách hay thủ đoạn đều đặc biệt xấu xa...

Bị đá kích bởi tin tức mới nhận này, cả người Tiêu Nhiên đều buồn bực, bước đi trong trạng thái mộng lung. Bởi vì đắm chìm trong tâm trạng buồn bực này nên Tiêu Nhiên hoàn toàn không phát hiện ra nàng đã đi sang con đường khác, không phải con đường quay về cung điện của nàng. Nàng càng đi càng gần một nơi vô cùng quý dị ở Vân Chi Bì.

Đến khi Tiêu Nhiên khôi phục lại tinh thần thì nàng phát hiện ra: cảnh vật trước mặt vô cùng xa lạ, còn mình thì đang đứng ở một góc không biết tên của Vân Chi Bì. Tiêu Nhiên mắt to trừng mắt nhỏ, hít sâu vài hơi, lại nhéo mình một cái, cuối cùng không thể không thừa nhận: nàng lạc đường rồi!

Híc híc, thật sự không thể trách nàng mù đường được, có trách thì chỉ có thể trách cái Vân Chi Bì dành cho chư thần sinh sống này quá mức rộng lớn. Diện tích nơi này cũng phải ngang với Đế Đô hoặc Ma Đô ở Trái Đất. Nếu muốn chinh chiến một người hoàn toàn không có thiên phú gì về phương hướng như Tiêu Nhiên thì... hoàn toàn không có... chút vấn đề nào cả!

Thử đi đi lại lại mấy lần, kết quả là Tiêu Nhiên đẩy mình vào nơi càng xa lạ hơn. Nàng khóc không ra nước mắt. Hu hu, Phụ Thần đại ca ơi, cứu mạng!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đưa Trẻ Bình Thường

Tiểu là, cho dù Tiêu Nhiên có gọi vớ cả cổ họng thì đáp lại nàng, cũng chỉ có tiếng vang nơi vắng vẻ. Ai nói với nàng Vân Chi Bì không lớn, mười hai học trò của nàng có khả năng đi khắp nơi? Hiện giờ nàng lạc đường, đừng nói là trở về cung điện nơi nàng đang sống, cho dù là gặp một vị tiểu thần cũng hiểm giống như nhìn thấy sao chổi đâm vào nhau vậy! Hơn nữa, về cơ bản, các vị tiểu thần đều không gần gũi với nàng lắm...

Cổ họng Tiêu Nhiên đau rất, thật là một lần sảy chân ôm hận nghìn đời mà, bây giờ khỏi cần Lộ Tây Phi ra tay, chính nàng cũng đã tự gây đau khổ cho mình! Aizzzz...

Tiêu Nhiên còn chưa kịp ai oán xong thì mặt đất đang yên tĩnh đột nhiên rung lên nhẹ nhẹ. Tiêu Nhiên đang định hét lên thì chân động đã dừng lại, trong không khí xuất hiện một cánh cửa đá khắc hoa cao ba thước! Tiêu Nhiên chết lặng, há miệng to đến nỗi thiếu chút nữa trật khớp cằm... Được rồi, làm lão sư cho các tiểu thần, trước bất kỳ chuyện kỳ ảo nào nàng cũng có thể bình tĩnh được!

Đưa mắt nhìn sang, thấy sau cửa đá là một màu xanh biếc, Tiêu Nhiên lại nghiêng đầu nhìn một mảnh trắng xóa bên cạnh, khóe miệng co rút, lập tức đi

vào.

Bước vào trong cửa đá, giống như bước vào một thế giới không người! Không chỉ những đám mây, mà mặt đất và cung điện cũng phát ra ánh sáng màu trắng nhạt, dưới chân lại là cỏ xanh, xa xa là hồ nước trong suốt dập dờn theo gió, phong cảnh tuyệt đẹp làm say lòng người. Nhưng điều khiến Tiêu Nhiên kinh ngạc nhất là người đứng bên hồ!

Thất lung màu bạc, tóc dài tung bay trong gió, trường bào màu trắng phủ trên tấm lưng cao lớn, tôn lên dáng người đẹp đẽ, còn có một hồ nước rộng lớn không thấy bờ... Người đó, giống như mây vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể bay theo gió, khiến Tiêu Nhiên rung động không thôi.

«Ôi, mỹ nam, mỹ nam kia! Đáng tiếc hơi nhỏ tuổi một chút...» Tiêu Nhiên lặng lẽ lau nước miếng đang chảy ròng ròng, trên mặt hiện ra hai chữ «tiếc nuối» to đùng! Không còn cách nào khác, cho dù Tiêu Nhiên có đói bụng ăn quăng, cũng không đành lòng động thủ với một mỹ nam nhìn qua chỉ mới hơn mười tuổi, rất tội lỗi nha! Huống chi, vị mỹ nam này còn là một trong mười hai vị tiểu thần, nếu nàng thật sự dám động thủ... Bị kim đâm đầy miệng đã là kết cục tốt nhất rồi!

Tiêu Nhiên không nói gì, chỉ im lặng nhìn trời. Nếu sớm biết trên Hi Phi Tur này lại thiếu hụt mỹ nam đến vậy, lúc trước nàng nên bảo Phụ Thần đại nhân mang cả BF (best friend) của nàng đến đây công tác, sẽ không đến mức mỗi ngày đều phải hoài niệm các mỹ nam trên Trái Đất như hiện tại. Hu hu, tại sao trước đây nàng lại đại độ trừng mỹ nam kế của Thiên Triệt, đồng ý đến một nơi như thời tiền sử này chứ...

Nếu chỉ như thế thì đã tốt, đằng này, chẳng những không có tiền lương, ngay cả thời gian nghỉ kết hôn cũng dứt khoát bỏ qua... Ở đây, nàng hoàn toàn có khả năng sẽ phải kết hôn với một cái cây... Nhân sinh ảm đạm a~...

Ngay lúc Tiêu Nhiên đang thâm mặc niệm cho mình, thì vị vẫn luôn ngắm mặt hồ kia quay đầu lại nhìn nàng! Đối diện với ánh mắt kia một lát, Tiêu Nhiên thấy lòng mình hung hăng rút lại: con người màu bạc trong suốt, giống như ánh sáng rực rỡ chói mắt của một ngôi sao, song điều thật sự hấp dẫn Tiêu Nhiên là vẻ đậm đặc nhìn thấu hết thấy mọi thứ trong đôi mắt ấy! Đậm đặc như thế, tựa như ánh mắt ấy có thể nhìn thấu mọi linh hồn...

«Là Tiêu Nhiên sao...» Giọng nói nhàn nhạt vang lên, không mang theo bất cứ tình cảm nào theo gió truyền tới, tiểu thần tóc bạc mắt bạc khẽ nhíu mày: «Người không nên đi lung tung.»

Tiêu Nhiên còn đang chìm trong khí chất đậm đặc và dung nhan mê người của vị kia nhất thời tỉnh táo lại! Được rồi, là một lão sư, bị học trò của mình phê bình, hơn nữa chính mình còn không có lý do để bẻ lại... Đây lòng tiểu nhân kinh điển của Tiêu Nhiên đi ngược lại ý muốn của nàng, thay đổi triệt để từ không phục thành phục sát đất! Không còn mặt mũi nhìn người nữa mà...

Tiêu Nhiên ngưng ngừng gãi gãi đầu, ngập ngừng mở miệng: «Ha ha... Thật ra tôi cũng không muốn đi lung tung đâu, chỉ là tôi bị lạc đường mà thôi...» Hu hu, hình tượng lão sư của nàng đã tan vỡ rồi! Tiêu Nhiên âm thầm khóc một dòng sông trong lòng!

Thấy tên tiểu tử trước mặt bắt đầu nhíu mày, Tiêu Nhiên thức thời chuyển sang chuyện khác: «Nếu như tôi nhớ không lầm, cậu là Tư Mạt Định phải không? Tại sao lại ở đây một mình, bất hòa với các tiểu thần khác sao?» Tiêu Nhiên có phần khó hiểu.

Theo những gì vị Phụ Thần kia nói cho nàng biết thì hiện tại tuy các tiểu thần không khác gì những đứa trẻ cùng tuổi bình thường, thích đùa giỡn ầm ĩ, khiến Phụ Thần phải thường xuyên lo lắng không thôi... Nhưng ánh mắt và khí chất của Thần Thời Gian Tư Mạt Định lại hoàn toàn khác với một đứa trẻ cùng tuổi. Cậu giống như một vị trưởng giả biết hết mọi chuyện, vừa cơ trí lại có chút đậm đặc.

Tiểu thần Tư Mạt Định lạnh nhạt lướt đôi mắt màu bạc qua người Tiêu Nhiên một cái, mới tiếp tục mở miệng nói chuyện bằng giọng nói vô cảm: «Không có hứng.»

«...Gi?» Tiêu Nhiên đực mặt ra. Không có hứng? Đây là loại tình huống gì?

«Ta và đám người kia, ở chung một chỗ, không có hứng.» Tư Mạt Định càng lạnh lùng hơn nữa.

Lần này Tiêu Nhiên đã nghe rồi! Được, đừng phải kẻ kiêu ngạo! Tiểu tử này, chẳng những khinh bỉ thần sư của nó là nàng, mà còn dám khinh bỉ những bạn bè tiểu thần khác của nó?! Tiêu Nhiên vỗ trán bất lực, âm thầm cảm khái rằng mình phải nhanh chóng tìm một cơ hội thoát thân, nếu không chờ tên tiểu thần này dùng giọng nói lạnh như băng của nó công phá, Tiêu Nhiên đoán chừng tám, chín phần mười là nàng sẽ bị đánh trọng thương.

Nhưng sự thật chứng minh, Tiêu Nhiên đã suy nghĩ quá nhiều. Không đợi Tiêu Nhiên kịp vắt não nghĩ ra cách thoát thân, Tư Mạt Định đã quay đầu lại, tiếp tục nhìn mặt hồ đang gợn sóng, ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm cho Tiêu Nhiên.

Tiêu Nhiên bị Thần Thời Gian Tư Mạt Định xem như không khí, đau khổ đứng tại chỗ, khóc không ra nước mắt... Lão sư bị chính học trò của mình bỏ rơi... Hình tượng thần mẫn, người đã bẻ nát rồi sao?

Tiêu Nhiên lại lặng lẽ tăng thêm một bậc độ khó khăn của nghề nghiệp. Nàng cười khổ, nhìn trái nhìn phải một cái chuẩn bị thoát thân, thì cánh cửa đá khắc hoa quen thuộc đột nhiên hiện ra trước mặt nàng!

«...???...» Tiêu Nhiên hơi kinh ngạc một chút, dư quang nơi khóe mắt nàng nhanh nhạy bắt được cảnh ai đó đang lặng lẽ thu tay lại. «Tiểu gia hỏa này, cũng không xấu xa lắm...» Tiêu Nhiên âm thầm đánh giá trong lòng, cũng không nói thêm gì nữa, lặng lẽ bước qua cửa đá...

Thần Thời Gian Tư Mạt Định – khí chất quá đậm đặc, tính tình cũng không quá xấu xa – cứ thế khắc sâu vào lòng Tiêu Nhiên. Nhưng rất lâu sau đó... Lâu đến mức, lúc đó Tư Mạt Định đã nói chuyện thân thiết với Tiêu Nhiên, nàng mới biết được, thì ra tính tình của đứa trẻ này đúng là luôn ngưng ngừng, sở dĩ thoát nhìn nó tương đối đậm đặc, bởi vì... Nó cố tình làm ra vẻ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Trúng Chiêu

Dưới sự giúp đỡ của Thần Thời Gian Tư Mạt Địch, thần sư đại nhân lạc đường đến khóc không ra nước mắt của chúng ta, cuối cùng cũng quay về được cung điện của mình! Nhìn thấy cung điện quen thuộc hiện ra trước mặt mình, Tiêu Nhiên kích động đến mức muốn hú hét lên! Chỉ có trời mới biết, vừa rồi nàng ở một xó nào đó của Vân Chi Bì đi tới đi lui rút cuộc có bao nhiêu cực khổ a~

Vừa về đến cung điện, Tiêu Nhiên liền dùng một tướng nằm mất hình tượng nhất nằm lên chiếc giường lớn chuyên dụng của mình, xoa xoa đôi chân đã mỏi nhừ.

Nhưng Tiêu Nhiên chưa nghỉ ngơi được bao lâu thì bụng nàng đã sôi lên sùng sục, khiến Tiêu Nhiên vô cùng đau khổ! Nhìn cảnh sắc y hệt nhau ngoài cửa sổ, lại nghĩ đến quá trình bốn ba gian khổ để có thể kiếm được thứ lấp đầy bụng...

Tiêu Nhiên lại một lần nữa thở dài buồn bã, thật là... Cái thế giới chết tiệt này, tại sao lại không có bất cứ thứ gì tốt đẹp ngoài việc ra sức phục vụ chứ...

Vứt oán niệm sâu sắc với việc phải ra sức phục vụ vô thời hạn trong đầu đi, Tiêu Nhiên hít một hơi thật sâu, đứng dậy, đi về phía có thức ăn... công viên “Cây ăn quả”!

Công viên “Cây ăn quả” là nơi duy nhất ở Vân Chi Bì Tiêu Nhiên thấy có thực vật sinh trưởng. Quả nhiên Thiên Triệt không nói dối nàng, hẳn đúng là mới tạo ra nơi này cách đây không bao lâu.

Hiện giờ, tuy rằng Hi Phi Tư đã ra đời mấy ngàn năm, nhưng ngoại trừ Phụ Thần Sáng Thế và mười tiểu thần ra thì một sinh vật có trí khôn cũng không có.

Ngoài mấy trăm giống cây trồng ra thì động vật ít đến đáng thương, hoàn toàn giống với Kỷ Băng Hà ở Trái Đất. Tiêu Nhiên còn nhớ rõ trước đây khi nàng đau khổ tột cùng đã đưa ra tổng kết: thật là một thế giới lừa đảo mà!!!

Dưới tình huống này, trái cây trong Công viên “Cây ăn quả” trở thành thứ duy nhất có thể giúp Tiêu Nhiên duy trì sự sống của mình. Tất nhiên, vườn cây hàng đầu này cũng không dễ vào, nghe nói là bảo vệ rất nghiêm ngặt.

Chẳng qua... Đối với Tiêu Nhiên đang bụng đói cồn cào mà nói, đừng nói là bảo vệ nghiêm ngặt, mà cho dù trong đó có quái thú thời tiền sử đi chăng nữa, Tiêu Nhiên cũng dám liều mạng xông vào!

Tuy vấn đề thức ăn được giải quyết... Nhưng đáy lòng Tiêu Nhiên vẫn âm thầm rơi lệ!

Dù sao đây cũng là cây trái sống ở Vân Chi Bì, lại được chính tay Phụ Thần tạo ra, nó ra trái, người bình thường có thể ăn được sao?

Câu trả lời là: được... Tiêu Nhiên thật sự có thể ăn được. Có điều, thứ Tiêu Nhiên ăn chính là nước trái cây đã bị pha loãng ra rất nhiều lần.

Mỗi lần Tiêu Nhiên uống loại nước này, đều cảm thấy cảm phần không nói nên lời. Nhưng, điều khiến Tiêu Nhiên hoàn toàn sụp đổ chính là, nước trái cây sau khi pha loãng ra có một vị chua vô cùng khủng khiếp. Mỗi lần Tiêu Nhiên uống nước trái cây đều rất gian nan. Tiêu Nhiên chỉ hận không thể trực tiếp đá bay chúng ra khỏi thế giới này! Hu hu, cuộc sống thế này, con người có thể chịu được sao?

Trái ngược với Tiêu Nhiên, các tiểu thần ở đây đặc biệt thích ăn trái cây. Khi nhìn các tiểu thần vui vẻ cười nói hái trái cây, cắn nhai răng rắc, nàng đều cực kỳ ghen tị. Nhưng cũng chỉ như thế mà thôi!

Đương nhiên Tiêu Nhiên không biết, thật ra các tiểu thần đều dựa vào việc hấp thụ năng lượng từ bên ngoài để duy trì sự sống, ăn trái cây chỉ là để giải trí...

Sau này, khi biết được sự thật, Tiêu Nhiên vội vàng ôm lấy tim mình, đứng hình ba giây, thật muốn xỉu luôn tại chỗ...

Hít một hơi thật sâu, Tiêu Nhiên vượt vượt cái bụng đang đói meo của mình, dựa theo trí nhớ mà đi. Hiện giờ nàng không dám đi lung tung nữa, lỡ đâu đi lạc lần nữa, Tiêu Nhiên cũng không dám đảm bảo nàng còn có thể gặp được người tốt nữa hay không.

Lê thân mình một mồi đi về phía trước, Tiêu Nhiên hí hóp mắt nhìn màu xanh loáng thoáng ở phía xa! Nàng đã đi lâu như vậy rồi mà vẫn chưa đến sao? Nhớ lúc nàng theo sau Phụ Thần... Chỉ cần một cái chớp mắt, tất cả thời gian và không gian đều không là vấn đề! Chỉ là bây giờ...Aizzz...

Bạn muốn hỏi Tiêu Nhiên vì sao không đi tìm Phụ Thần, để hắn giúp nàng? Khụ khụ, Tiêu Nhiên vẫn nên tự mình tìm hiểu thì hơn!

Tiêu Nhiên dù sao cũng là thần sư hàng đầu do Phụ Thần tự mình đưa về. Tuy hẳn để nàng dạy dỗ và giáo dục các tiểu thần, nhưng Tiêu Nhiên biết nàng chưa đủ tiêu chuẩn và tư cách đó! Nếu nàng thật sự xem mình như một đại thần muốn làm gì thì làm. ...

Aizzz, bất kỳ một tiểu thần nào ở đây cũng có thể dễ dàng giết chết nàng. Bây giờ, các tiểu thần kính trọng nàng, chẳng qua là vì mệnh lệnh của Phụ Thần mà thôi. ...

Tiêu Nhiên bắt đầu đi thò dài một tiếng, lê đôi chân đã tê cứng, gian nan đi về phía Công viên “Cây ăn quả”.

Nhưng ngay lúc Tiêu Nhiên sắp đại công cáo thành. ... thì đột nhiên có một cơn gió rất mạnh xuất hiện quẩn quanh người Tiêu Nhiên, nhấc bổng Tiêu Nhiên lên khỏi mặt đất. Trên mặt đất cũng lập tức xuất hiện một người!

Không chờ Tiêu Nhiên kịp bình tĩnh lại, sau lưng nàng lại xuất hiện một cơn gió nữa! Lần này, còn mạnh hơn lần trước, khiến Tiêu Nhiên chưa kịp rơi xuống đất đã trực tiếp bay lên cái cây to gần đó!

Tiêu Nhiên cảm thấy vô cùng ám ức.... Nước mắt không nhịn được tuôn rơi! Mặt của nàng... Bây giờ có phải đã biến thành mặt phẳng?

Tiêu Nhiên còn chưa kịp bị ai xong thì cảm giác không trọng lực đột nhiên xuất hiện —— mất đi chỗ dựa, Tiêu Nhiên rơi thẳng xuống đất, tạo thành một chữ đại cực lớn!

Như thế vẫn chưa hết, mấy quả chín trên cây cũng đúng lúc rụng xuống, rớt đầy trên mặt và cổ Tiêu Nhiên! Thôi rồi, lần này nàng thật sự biến thành gấu trúc rồi. ...

Ngay lúc Tiêu Nhiên choáng váng đầu óc, một giọng nói mang theo vui sướng khi người khác gặp họa truyền tới: «Ha ha, Lộ Tây Phi, người xem, tên kia thật thê thảm! Ta giúp người xả hận rồi đó!!!»

Nghe thấy những lời này, cuối cùng Tiêu Nhiên cũng đã hiểu rõ sức mạnh của các vị tiểu thần! Thật là không thể đã thương nỗi, không thể đã thương nỗi a~

Khi Tiêu Nhiên đang âm thầm rơi lệ, thì một giọng nói kinh thiên động địa đột ngột vang lên: «Lộ Tây Phi, Pha Lai Á, các người thật to gan!!!»

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Có Thể Thương Lượng Hay Không?

“Thảm rồi, thảm rồi, lần này Phụ thần rất tức giận... Lộ Tây Phi với Pha Lai Á gặp phải phiền phức lớn rồi!”

“Chính xác... Tuy Tiêu Nhiên kia có hơi nhỏ con, nhưng dù sao cũng là người được Phụ Thần đưa về, lần này bọn Lộ Tây Phi gây ra đại họa rồi!”

“Haiz... Không biết lần này bọn họ sẽ bị trừng phạt thế nào...”

Khi các vị tiểu thần đang tụ tập bàn tán ở bên ngoài Phụ Thần điện, thì lúc này bên trong nội điện...

“Hai đứa nhóc các người! Thực sự khiến ta tức chết mà!!! Dám gây ra chuyện như thế này, mau ngoan ngoãn kiểm điểm lại cho ta!” Thiên Triệt giận dữ hét lên, hai mắt trợn trừng, vung tay lên, nhốt Thần Bổng Tồi Lộ Tây Phi và Thần Gió Bảo Pha Lai Á vào chiếc lồng vàng vừa hiện ra, sau đó cả người và lồng liền rơi vào một không gian tối đen như mực.

Tiêu Nhiên chắc lưỡi đứng một bên nhìn, bình thường trông Thiên Triệt có vẻ ôn hòa vô hại, thật không ngờ, lúc nổi giận lên cũng là bạo long, vẻ mặt lạnh lùng của hắn nhìn thật đáng sợ...

Tiêu Nhiên ôm ngực, bảo vệ trái tim bé nhỏ đang hoảng sợ của mình. Nàng tận mắt nhìn thấy bọn Lộ Tây Phi biến mất vào hư không, nghĩ đi nghĩ lại, cẩn thận vẫn hơn. Nàng quyết định đầu tiên nên tránh nặng tìm nhẹ, chưa kể, nếu như không may bị Phụ Thần trong cơn nóng giận ngộ thương... hậu quả..... nhất định sẽ thảm không tưởng tượng nổi...

Trong lúc Tiêu Nhiên còn chưa nghĩ ra được làm thế nào để thoát thân, Thiên Triệt đang nổi giận đùng đùng với bọn Lộ Tây Phi đột nhiên nhìn chăm chăm vào nàng. Đáy lòng Tiêu Nhiên giật thót một cái: xong rồi, không phải nàng cũng sẽ bị giận lây đấy chứ?

Khụ khụ, nàng không có đủ bản lĩnh để chống lại một Phụ Thần đang nổi giận phừng phừng thế kia đâu, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, tốt nhất là vẫn nên ôm đầu xin tha thứ thôi... [thật là không có cốt khí (khí khái, khí phách)...]

Tiểu là, Tiêu Nhiên vẫn chưa kịp chân chó chạy đi xin tha thứ thì trước mặt nàng chợt xuất hiện một đôi mắt long lanh ngập nước, ánh mắt tràn đầy sự đáng thương. Tiêu Nhiên nhất thời ngây dại! Đây... đây... là tình huống gì.....?

Trong lúc Tiêu Nhiên còn chưa biết làm gì với thay đổi bất ngờ này, Thiên Triệt đã nhanh chóng chạy đến, kéo kéo góc áo của Tiêu Nhiên, trưng ra một khuôn mặt ngây thơ chết người không cần đèn mạng: “Nhiên Nhiên à, chúng ta thương lượng một chút được không??”

Tiêu Nhiên đang đứng hình vì cách xưng hô kinh tởm này của Thiên Triệt, cứng nhắc gât đầu.

“Lần này... Tuy bọn Lộ Tây Phi có hơi quá đáng, nhưng dù sao, trước đây ngươi cũng đã đồng ý với ta, sẽ làm lão sư cho bọn chúng trong bất kỳ hoàn cảnh nào, đã như vậy thì không thể đòi ý được!” Thiên Triệt nháy mắt, ánh mắt đông đầy sự khích lệ: “Tiêu Nhiên, ta biết ngươi có thể làm được, vì vậy, không nên để chuyện lần này đã kích, đáng trước còn cả một tương lai tốt đẹp đang chờ đợi ngươi, đừng để bụng mà hãy tiếp tục sự nghiệp giáo dục vĩ đại của ngươi với đám tiểu tử kia!”.

Tiêu Nhiên ngơ ngác... lại tiếp tục ngơ ngác, sau đó hoàn toàn bị phẫn! Cái tên Phụ Thần chết tiệt này còn dám mặt dày mày dạn nhắc lại “điều kiện” lúc trước hắn đã nói. Hắn chỉ nói “địa điểm công tác có hơi xa một chút”, khiến nàng nghĩ xa nhất cũng chỉ có thể là một thị trấn vùng sâu vùng xa ở nước nào đó, kết quả chuyện đi này... đừng một cái liền đến thế giới khác. Có cần xa như vậy không? Xét cho cùng, hắn chính là tên đầu sỏ đã gây ra tất cả khổ đau cho nàng.

Thấy vẻ mặt Tiêu Nhiên càng lúc càng đen, Thiên Triệt không hề hay biết bản thân mình sắp gặp đại họa, không có ý định từ bỏ, tiếp tục nói thêm một câu: “Nhiên Nhiên, về việc dạy dỗ đám tiểu tử kia, ngươi đã có kế hoạch gì chưa?”

Dạy dỗ đám tiểu thần? Hừ! Bây giờ nàng chỉ muốn dạy dỗ một tên đối trá, chỉ biết dụ dỗ người khác là hắn mà thôi. Tiêu Nhiên ngẩng đầu lên, thâm trầm cười một cái: “Về bọn nhỏ, ta tạm thời chưa nghĩ ra được cách gì hay, nhưng mà đối với ngươi...”

Cuối cùng Thiên Triệt cũng ý thức được có điều gì đó không ổn. Bầu không khí bây giờ có phần kỳ quái, sao nét mặt của Tiêu Nhiên lại giống như có thâm thù đại hận với mình thế này, nếu thế thì tám phần là mình sẽ gặp rắc rối to rồi...

Không đợi Thiên Triệt nghĩ ngợi xong, Tiêu Nhiên đã thét lên: “Thiên Triệt, tên khốn kiếp nhà ngươi! Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!!”

“Chuyện này... Tiêu Nhiên, ngươi cứ bình tĩnh trước đã. Cho dù ngươi không bỏ qua cho ta, ngươi cũng không thể quay về được... Ai da... Không phải, ý ta không phải là vậy. Ngươi thả cái ghế đó xuống trước được không, nặng lắm đó... Ồ! Đứng! Đau quá! Cứu mạng!!!”.

Trong nội điện nhất thời náo loạn đến gà bay chó sủa. Các tiểu thần đứng bên ngoài nghe thấy từng hồi ầm ĩ từ bên trong truyền ra, tất cả đều không hẹn mà nhất loạt giật mình.

“Thôi, thâm rồi, không lẽ bọn Lộ Tây Phi đã bị Phụ Thần và Tiêu Nhiên kia tẩu pp* rồi há? Nghe nói đó là một trong những hình phạt đáng sợ nhất của các lão sư đó.” Một giọng nói sợ hãi nho nhỏ thì thầm

*tẩu pp: đánh vào mông

“Yên tâm, vẫn ổn mà Cáp Khải Đặc. Trong số chúng ta, da ngươi được cho là dày nhất, cho dù bị tẩu pp cũng không đau đâu.” Một giọng nói mang theo trêu đùa vui vẻ vang lên.

“Này, ngươi nói vậy là có ý gì?” Giọng nói trước đó lập tức lên tiếng đầy bất mãn. Tiểu thần tên Cáp Khải Đặc trừng đôi mắt to như chuông đồng, thân hình rắn chắc tản ra áp lực bức người.

Âm thanh vui đùa lúc đầu cũng bắt đầu chuyển sang táo bạo: “Sao, Cáp Khải Đặc, ngươi muốn đánh một trận với ta sao?”

Mái tóc như ngọn lửa màu cam rực cháy, Y Tư Mai khiêu khích nhìn thiếu niên đứng cách đó không xa. Hắn có chút khinh thường Cáp Khải Đặc, đường đường là một vị thần cao cao tại thượng, lại hết lần này tới lần khác bộc lộ tính cách nhất gan, sợ phiền phức. Trừng phạt thì thế nào? Hắn là Y Tư Mai – vị thần của sự tức giận, hắn không sợ hình thức trừng phạt này đâu. Hơn nữa, Phụ thần nhất định sẽ không nỡ nghiêm khắc trừng phạt bọn họ đâu, người động thủ bên trong nhất định là thần sư không biết sống chết Tiêu Nhiên kia! Hừ, nếu nàng ta thật sự dám mạo phạm đến tôn nghiêm của thần, hắn sẽ không ngại thay mặt bạn bè hắn cho nàng ta ném mùi đau khổ.

“Được rồi, được rồi, Y Tư Mai, ngươi không thể bốt nóng tính được sao?” Một giọng nói dịu dàng như nước đột nhiên tham gia vào, trong nháy mắt làm dịu đi không khí khẩn trương giữa hai tiểu tử kia.

Thấy Y Tư Mai le lưỡi không thèm trả lời, Ca Di Táp quay đầu lại: “Còn ngươi nữa, Cáp Khải Đặc, ngươi cũng đâu phải không biết Y Tư Mai là một thùng hỏa được, đụng một chút liền nổ, ngươi chọc hắn làm cái gì?”

Y Tư Mai đang đắc ý dào dạt khi nghe được những lời này lập tức xụ mặt ra: “Này, Ca Di Táp, tốt xấu gì chúng ta cũng là một đôi phối hợp với nhau, ngươi cũng không nên khuấy tay cong ra ngoài như vậy chứ.”

Tiểu nữ thần tên Ca Di Táp lắc lắc mái tóc dài màu thủy lam (nước xanh), lạnh lùng liếc Y Tư Mai một cái: “Hừ”.

Y Tư Mai nhất thời câm như hến. Thật không hổ danh là Nữ Thần Băng Giá, vào ngay lúc hắn hào hứng nhất tạt luôn cho hắn một gáo nước lạnh!

“Các ngươi có thời gian rảnh rồi tụ tập ở đây lo lắng loại chuyện này, chỉ bằng cố gắng nghĩ ra cách để cứu bọn Lộ Tây Phi đi!” Hiếm khi thấy Ngải Vi

Hy sốt ruột đến dậm chân: “Tên Lộ Tây Phi này cũng thật là, rõ ràng ta đã năn nỉ được Tiêu Nhiên lão sư miễn hình phạt cho hắn rồi, tại sao hắn còn gây ra chuyện này? Công sức của ta đều đi tong rồi, haiz...”

“Hừ, với tính cách của hắn, hắn không lên chinh Tiêu Nhiên kia một trận mới là lạ!” An Đức Lạc vui sướng khi thấy người khác gặp họa: “Không chừng bây giờ, pp của hắn đã tét thành bốn cánh hoa rồi! Ha ha, ta đã xem trộm sách Phụ Thần đem về, hình như tên là ‘Một trăm cách dạy dỗ trẻ em’. Vô cùng thú vị!”

“Trời ơi, An Đức Lạc! Đến lúc nào rồi mà ngươi còn có thể nghĩ đến chuyện này hả?” Ngải Vi Hy dù gấp cũng không biết nói gì hơn. Đúng lúc này, một giọng nói lãnh đạm đột nhiên truyền tới từ một góc: “Không cần lo lắng, ta có thể cảm giác được bọn họ vẫn chưa có vấn đề gì.”

Vừa nghe thấy giọng nói này, các tiểu thần bên ngoại đại điện không hẹn mà cùng quay đầu nhìn lại, kinh ngạc nhìn vào một góc: “Đế Dạ Lăng?”

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Đế Dạ Lăng, nữ thần Vận Mệnh, là một nữ tiểu thần, từ khi sinh ra đã luôn giấu mình dưới tấm áo choàng. Nếu cô không có giọng nói thanh thúy du dương, thì chỉ sợ các tiểu thần khác cũng không biết cô là nam hay nữ.

Vì trên người cô luôn tỏa ra hơi thở xa cách, thần bí nhàn nhạt, khiến các tiểu thần khác đều không thể thân thiết với cô được. Chỉ có Thần Thời Gian Tư Mạt Định, cũng đậm nhạt giống cô, mới có thể đến gần cô một chút.

Cho nên bây giờ, một người luôn không tụ tập cùng mọi người, lại đột nhiên lên tiếng, các vị tiểu thần sao có thể không kinh ngạc chứ?

Đúng lúc đó, Ngải Vi Hy hơi nghiêng đầu, nét mặt vui vẻ: “Thật tốt quá, nếu ngay cả Đế Dạ Lăng cũng đã nói như vậy, thì bọn Lộ Tây Phi nhất định sẽ không có việc gì!”

Năng lực của nữ thần Vận Mệnh chính là tạo ra và thay đổi vận mệnh. Hôm nay chỉ là dò xét vận mệnh một chút, tất nhiên là không thể nào sai được, khó trách Ngải Vi Hy vừa nghe thấy đã yên tâm.

Nhìn nét mặt của Ngải Vi Hy, các tiểu thần khác cũng có thể đoán được bọn Lộ Tây Phi có lẽ là không có việc gì. Các tiểu thần vốn dĩ đang vây quanh Đế Dạ Lăng đều lập tức tản ra. Bọn họ đều biết Đế Dạ Lăng không thích kết giao với người khác, nếu tiếp tục vây quanh cô, dễ rồi bị đuổi đi thì thật mất mặt.

Chỉ là, sau khi nhóm tiểu từ kia thờ phào nhẹ nhõm, lại tiếp tục nghe thấy âm thanh ‘bình, chát, choang’ không ngừng vang lên, trong đầu mọi người đều hiện lên một dấu chấm hỏi to đùng: nếu bọn Lộ Tây Phi không sao, vậy tại sao từ trong nội điện lại truyền ra những tiếng động này?

Dù các tiểu thần có suy đoán thế nào đi chăng nữa, cũng tuyệt đối không thể nào đoán ra: một Tiêu Nhiên nhìn có vẻ nhỏ bé yếu ớt, lại dám táo bạo truy sát (đuổi giết) Phụ Thần mà bọn họ vẫn luôn kính sợ bằng đủ các hình thức.

Cùng lúc đó, Điện Hư Không.

Toà thần điện này vốn dĩ được Phụ Thần dùng để nghiên cứu tình trạng, bây giờ lại được trưng dụng làm “phòng tort” để trừng phạt tiểu thần. Trong hư không yên tĩnh, chỉ có Lộ Tây Phi và Pha Lai Á ngồi đối mặt với nhau, cùng bị nhốt vào lồng vàng.

“Thật ngại quá, Pha Lai Á, hại ngươi cùng bị phạt với ta.” Lộ Tây Phi hơi ngượng ngùng cúi đầu.

“Không sao, Lộ Tây Phi.” Thần Gió Bão Pha Lai Á thoải mái trả lời: “Từ lúc ả Tiêu Nhiên đó trêu chọc ngươi, ta đã rất chướng mắt ả rồi. Bây giờ giáo huấn ả một chút cũng là chuyện nên làm. Cho ả thấy rõ địa vị của mình! Hừ, chẳng lẽ ả thật sự nghĩ rằng, có Phụ Thần chống lưng là có thể muốn làm gì thì làm sao?”

Lộ Tây Phi cẩn thận nhìn xung quanh một vòng, nhỏ giọng nói: “Pha Lai Á, vạn lần đừng nói như vậy. Lỡ như bị Phụ Thần nghe thấy, ngươi sẽ lại bị phạt. Ta không sao.” Lộ Tây Phi cố gắng nở một nụ cười an ủi, nhưng trong mắt lại lặng lẽ xẹt qua một tia sát khí. Hừ, chẳng qua chỉ khiến ả Tiêu Nhiên chết tiệt kia chịu một ít chuyện xấu thôi mà... Si nhục mà hắn phải chịu, sao có thể bỏ qua dễ dàng như vậy. Chờ hắn tìm được cơ hội... chắc chắn sẽ khiến kẻ đề tiện kia trả giá bằng tính mạng.

Tính tình Pha Lai Á có phần tùy tiện, nên đương nhiên sẽ không thấy được sát khí vừa loé lên trong mắt Lộ Tây Phi. Hắn nói với vẻ hơi bất mãn: “Lộ Tây Phi, không lẽ ngươi đã quên ả ta từng đối xử với ngươi thế nào rồi sao? Hừ, nếu là ta, ta liền hợp tác với các tiểu thần khác chống lại ả, đến khi nào Phụ Thần đuổi ả ta đi mới thôi.”

Hai mắt Lộ Tây Phi xoay tròn, giống như, nhờ nghe được lời của Pha Lai Á mà nghĩ ra một ý tưởng rất hay, nụ cười trên mặt lại càng tươi hơn: “Không hổ là Pha Lai Á, có thể nghĩ ra một biện pháp hay như vậy! Chẳng qua...”

Lộ Tây Phi còn chưa kịp nói hết câu, Pha Lai Á đã gấp gáp nói: “Không thành vấn đề, ta sẽ chịu trách nhiệm liên hệ với các tiểu thần khác. Lộ Tây Phi, đến lúc đó, ngươi chỉ cần tham dự vào một phần là được rồi.”

Hai mắt Lộ Tây Phi càng sáng ngời: “Thật tốt quá, dựa vào danh tiếng của Pha Lai Á ngươi, muốn tập hợp tất cả các tiểu thần lại là chuyện dễ dàng. Ta sẽ chờ tin tức tốt của ngươi.”

“Ha ha, tất cả cứ để ta lo!” Pha Lai Á đang đắc ý dào dạt, nên hắn hoàn toàn không nhìn thấy sự khinh thường trong mắt Lộ Tây Phi.

Lộ Tây Phi thăm ‘hừ’ lạnh một tiếng. Hắn chỉ mới khích một chút đã vui vẻ như vậy, thật là dễ lợi dụng. Song, như vậy cũng tốt, kế hoạch của hắn cũng có thể bắt đầu tiến hành. . .

Điện Phụ Thần Sáng Thế, nội điện.

Tiêu Nhiên vẫn đang không ngừng truy sát Phụ Thần đột nhiên cảm thấy ngứa mũi. . .

“Hắt xì! Hắt xì!” Tiêu Nhiên bất đắc dĩ xoa mũi, nhìn theo hướng Thiên Triệt nhân cơ hội nàng phân tâm mà trốn mất dạng, buồn rầu mở miệng: “Không phải chứ? Đã bị chinh đến như vậy rồi mà vẫn còn nhớ thương mình nhiều thế sao. . .”

Nhìn theo hướng Thiên Triệt trốn mất, Tiêu Nhiên đành phải bỏ hung khí trong tay xuống – một chiếc ghế dựa màu trắng. Nhìn đồng hồ hỗn độn trong Thần Điện, Tiêu Nhiên không khỏi ảo não xoa xoa huyệt Thái Dương: thế giới này coi như vẫn còn có chỗ tốt. Tại sao nàng lại táo bạo như vậy? Thật là không tốt, không tốt. . .

Sau khi trút giận xong, Tiêu Nhiên hoàn toàn tỉnh táo lại. Liên một phen đồ mồ hôi lạnh, hình như vừa rồi, trong lúc tức giận, nàng đã đuổi đánh Phụ Thần? Oh No. . . Nàng còn chưa đòi được tám bữa hộ mệnh nào mà. Thân bị tiểu thần nhớ thương, an toàn tính mạng của nàng đang bị uy hiếp mà!!!

Trong lúc an toàn tính mạng bị uy hiếp nghiêm trọng, Tiêu Nhiên cũng không thèm để ý đến lễ nghi quy tắc gì nữa, trực tiếp banh hợm gọi to: “Thiên Triệt~~~~ về đây!!!”

Kết quả, tất nhiên là thần điện vẫn trống không, Phụ Thần vừa mới bị truy sát một phen, đang tận tình xoa dịu tinh thần bị chấn kinh của mình.

Không còn cách nào, Tiêu Nhiên đành phải tiêu sái đi ra ngoài thần điện. Các tiểu thần vẫn luôn tụ tập bên ngoài thần điện đã giải tán từ lúc Phụ Thần trực tiếp teleport (thuần di thiên nhân – di chuyển tức thì), chỉ còn lại một mình Thần Thời Gian Tư Mạt Dịch. Hắn đi một mạch đến trước mặt Tiêu Nhiên vẫn còn đang ngơ ngác: “Tiêu Nhiên lão sư, ta muốn đưa người đi gặp một vị thần.”

“À. . . À được?” Không đợi Tiêu Nhiên kịp trả lời, Tư Mạt Dịch đã vung tay lên, một pháp trận màu bạc nháy mắt hình thành dưới chân Tiêu Nhiên. Tiêu Nhiên chỉ cảm thấy hoa mắt, một toà cung điện nàng chưa bao giờ nhìn thấy đột nhiên hiện ra trước mắt. Ở giữa cung điện, có một bóng người nhỏ nhỏ được bao bọc trong áo choàng đang ngồi thẳng tắp trên thần toạ (chỗ ngồi của thần), đối diện với nàng.

“Ngươi là. . .” Tiêu Nhiên hỏi, có phần chần chừ. Nàng chắc chắn mình đã gặp qua người này trong buổi học đầu tiên, vì sao nàng hoàn toàn không có chút ấn tượng nào vậy?

Trong lúc Tiêu Nhiên còn đang chìm trong thắc mắc, bóng người nhỏ nhỏ ngồi trên thần toạ đứng lên, chậm chậm đi xuống. Sau khi người đó cởi áo choàng màu tím đậm ra, nàng liền nhìn thấy một tiểu nữ thần tóc tím xinh đẹp. Tiểu nữ thần khom người trước mặt Tiêu Nhiên:

“Lại gặp nhau rồi, Tiêu Nhiên lão sư. Con là nữ thần Vận Mệnh, Đế Dạ Lăng. Kính chào lão sư.”

“A? Mau đứng lên, mau đứng lên. Sau này gặp ta không cần nhiều lễ tiết như vậy đâu!” Tiêu Nhiên vội vội vàng vàng nâng tiểu nữ thần đứng dậy.

Chỉ là, trong một khắc vươn tay ra đó, nàng lại có chút do dự. Bây giờ, nàng cuối cùng cũng hiểu thế nào là thụ sủng nhục kinh*. . . Chuyện gì đang xảy ra thế, sao nàng cứ có cảm giác hoảng sợ vậy?

* thụ sủng nhục kinh: được sủng ái mà lo sợ, được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo

Trong lúc Tiêu Nhiên còn đang lo lắng, tiểu nữ thần đã ngẩng đầu lên, trong con ngươi trắng như tuyết thậm chí còn có thấp thoáng ánh nước: “Lão sư, con cầu xin người. . . Vĩnh viễn cùng đừng bỏ rơi chúng con. . .”

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Lời Tiên Đoán Của Nữ Thần Vận Mệnh

Tiêu Nhiên không hiểu mô tê gì hết, lơ mơ quay về cung điện của mình. Đến khi về tận phòng của mình rồi, nàng vẫn chưa nghĩ ra được, tại sao Nữ Thần Vận Mệnh lại nói với nàng như vậy.

Câu nói đó rốt cuộc là có ý là gì? “Vĩnh viễn cùng đừng bỏ rơi bọn họ...”?!

“Bọn họ” là ai? Nếu “bọn họ” là chỉ các tiểu thần...

Tiêu Nhiên lắc đầu cười khổ. Với khả năng của nàng lúc này, làm gì có tư cách để bỏ rơi hay không bỏ rơi bọn họ chứ. Bất kỳ một tiểu thần nào cũng có thể chinh nàng đến sống không bằng chết.

Lần gặp mặt kỳ lạ này, tuy đã khiến Tiêu Nhiên suy nghĩ trong chốc lát, nhưng cũng bị nàng quăng ra sau đầu rất nhanh.

Điều ngay lúc này nàng cần phải suy xét đến không phải là câu nói kì quặc kia, mà chính là, làm cách nào để cải thiện mối quan hệ giữa nàng và các tiểu thần...

Bây giờ, nàng có thể khẳng định, nàng không thể nào chịu nổi sự ‘tiếp đãi’ của mấy tên tiểu tử kia nữa.

Song, sau khi trải qua nỗi khổ của mấy lần tìm việc không thành trước đây, trái tim thủy tinh của nàng cũng đã biến thành trái tim kim cương, chút khó khăn này còn chưa đủ để nàng nản chí lùi bước!

Nàng sẽ cố gắng hết mình, chắc chắn sẽ được bọn tiểu tử kia tiếp nhận!

Trái với Tiêu Nhiên đang hùng hực quyết tâm, lúc này trong Vận Mệnh Thần Điện, không khí vô cùng nặng nề.

Tư Mạt Định yên lặng nhìn đường chân trời xa xăm, một lúc lâu sau mới chậm rãi mở miệng: “Đế Dạ Lăng, tất cả những gì ngươi vừa nói, đều là thật sao?”

Đế Dạ Lăng cắn cắn môi, đắn đo hồi lâu mới lắc đầu: “Ta không biết... Tuy ta có thể biết trước được vận mệnh, nhưng cũng thật khó để tin rằng... Sẽ có một tai họa lớn như thế xảy ra trong tương lai?”

Tư Mạt Định cau mày thật chặt: “Thậm chí ngay cả sự ‘biết trước’ của ngươi cũng chỉ là một chút cảm giác mơ hồ.... Hay là để ta đến tương lai xem thực hư thế nào?”

“Vạn lần không thể!” Đế Dạ Lăng vội ngăn cản: “Quay về quá khứ và đi đến tương lai là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Cho dù là ngươi đi chẳng nữa, nếu mạo hiểm đi đến tương lai thì cũng có thể phải đối mặt với nguy hiểm trùng trùng, thậm chí là chết. Ta không thể để ngươi mạo hiểm như vậy được!”

“Nhưng...” Tư Mạt Định hít sâu vào: “Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể ngồi đợi tai họa kia xảy ra sao?”

“Ta cũng không thể xác định...” Đế Dạ Lăng cũng hít sâu một hơi: “Nhưng ta có thể cảm giác được, Tiêu Nhiên... người đang bị chúng ta coi thường kia, có thể ngăn cản được tất cả những chuyện đó... Quả nhiên, Phụ Thần không bao giờ lựa chọn sai lầm.”

“Thế nên... ngươi mới lo lắng như vậy sao? Nếu Tiêu Nhiên lão sư bỏ đi, tương lai chúng ta sẽ gặp nguy hiểm?” Tư Mạt Định không chắc chắn hỏi lại.

“Có lẽ... chính là như thế.” Một lần bất ngờ dò thám vận mệnh trước đây đã làm tiêu hao phần lớn thần lực của cô, nên hiện giờ trên mặt Đế Dạ Lăng không giấu được vẻ mệt mỏi: “Theo lời tiên đoán mà ta dùng năng lực dò thám vận mệnh biết được mà nói, thì đúng là như vậy, cho nên ta mới lo lắng, tình hình bây giờ...”

Trái với sự lo lắng của Đế Dạ Lăng, Tư Mạt Định chậm rãi nở một nụ cười: “Ta có linh cảm, vị Tiểu Nhiên lão sư này sẽ không dễ dàng bỏ rơi chúng ta như thế đâu... Dù sao, nàng cũng là người dám trêu chọc Lộ Tây Phi ngay trong buổi học đầu tiên... Cho dù là chúng ta cũng sẽ lo lắng bị Lộ Tây Phi trả thù, nhưng vị lão sư này lại hoàn toàn không bị sao cả...”

Tư Mạt Định lại nhìn về phía chân trời: “Có lẽ, vị lão sư do Phụ Thần lựa chọn này, sẽ mang đến cho chúng ta bất ngờ ngoài sức tưởng tượng...”

Thời gian trôi nhanh, bất tri bất giác buổi học đầu tiên đã trôi qua được một tuần. Lộ Tây Phi và Pha Lai Á bị giam trong “phòng tối” cũng đã được thả ra. Các tiểu thần khác cũng được Thiên Triệt triệu tập đến. Vì theo kế hoạch dạy học do Tiêu Nhiên cất công soạn ra, thì đã đến thời gian bắt đầu buổi học thứ hai.

Vẫn là thần điện lộ thiên lần trước, đá phiến trắng ngà, gậy ma pháp tinh thạch có thể viết ra chữ màu vàng... Toàn bộ dụng cụ dạy học cần thiết đã được chuẩn bị đầy đủ.

Nếu phải chỉ ra hôm nay có gì khác buổi học trước... thì có lẽ chính là Phụ Thần Sáng Thế Thiên Triệt đang nhấp nhòm lo lắng. Không biết lũ nhóc nhà hần sẽ lại gây ra chuyện gì khiến người vô tội là hần đây bị liên lụy, nhất định phải có mặt để trấn giữ! (-_-|||)

Thấy Phụ Thần xuất hiện, các tiểu thần đang lủi rủ nói chuyện lập tức trở về chỗ ngồi của mình, nét mặt thật sự là, muốn bao nhiêu ngoan ngoãn, liền có bấy nhiêu ngoan ngoãn, muốn đáng yêu thế nào, liền có đáng yêu thế ấy...

Tiêu Nhiên âm thầm thở dài một hơi. Nếu những lúc không có Thiên Triệt ở đây, những tiểu tử kia cũng thế này thì tốt biết bao... Hu hu!

Đề nén xúc cảm muốn khóc trong lòng xuống, Tiêu Nhiên hắng giọng, âm thầm đưa mắt nhìn một vòng: ai khinh thường vẫn cứ tiếp tục khinh thường, ai đăm đăm vẫn cứ thể đăm đăm, ai vô cảm, vẫn cứ vô cảm... Chỉ có mình Ngải Vi Hy là nở nụ cười thân thiện với nàng! Ôi, Vi Hy bé nhỏ, nếu có thể, ta thật sự muốn tặng ngay cho con một bông hồng bé ngoan!!!

Cắt các loại cảm xúc đang phun trào trong lòng đi, Tiêu Nhiên bày ra vẻ mặt trang trọng, chậm rãi thông báo nội dung chính của buổi học hôm nay: “Chào các em, buổi học hôm nay, ta hi vọng mọi người có thể giới thiệu một chút về bản thân mình!”

Thấy sự nghi hoặc trong mắt các tiểu thần, trong lòng Tiêu Nhiên có phần vui sướng, ha ha, còn sợ các ngươi không mắc câu sao.

Cảm giác được các tiểu thần đều đang chú ý đến mình, Tiêu Nhiên mỉm cười vô cùng hoàn mỹ: “Tự giới thiệu là gì? Chính là phơi bày kỹ càng cận kề sự tốt đẹp của các trò. Ta biết các trò đều là những tiểu thần hùng mạnh và tôn quý... Nhưng tại sao các trò lại hùng mạnh? Hùng mạnh ở chỗ nào? Đây chính là điều ta muốn các trò giới thiệu...”

Nói xong những lời này, Tiêu Nhiên tiếp tục dụ dỗ: “Các học trò của ta, hãy đem sự hoàn mỹ nhất, hùng mạnh nhất của các trò ra giới thiệu, có được không nào?”

Dứt lời, Tiêu Nhiên rất hài lòng khi thấy các tiểu thần nóng lòng muốn lên trình bày. Nụ cười trên mặt của Tiêu Nhiên không khỏi lại rộng hơn, hiện tại xem ra đúng là không sai, ngay cả thần cũng không ngoại lệ...

“Vậy bây giờ ai sẽ giới thiệu đầu tiên?” Chỉ một câu nói đơn giản, nhưng lại giống như mở khóa, Thần Điện vốn đang yên tĩnh lập tức náo nhiệt hẳn lên. Trong lúc các tiểu thần đang bàn tán xôn xao, thì một bóng người màu vàng đột nhiên đứng dậy: “Ta trước, ta trước. Ta sẽ giới thiệu mình!”

Sau khi thấy rõ mặt người đầu tiên sẽ giới thiệu, Tiêu Nhiên âm thầm thở phào: thật tốt quá, xem ra kế hoạch lần này của mình cũng không đến nỗi tệ.

Cẩn thận nhìn lại một lần nữa, tiểu tử tóc vàng mắt vàng kia... không phải là vị tên An Đức Lạc vui sướng khi thấy Lộ Tây Phi gặp họa trong buổi học đầu tiên sao?

Ánh Sáng và Bóng Tối...

Chắc, đáy lòng Tiêu Nhiên bất chợt dâng lên một dự cảm, quay sang bên cạnh, quả nhiên nhìn thấy: ánh mắt Lộ Tây Phi gần như đã phun ra lửa!

Trong lòng Tiêu Nhiên nhảy dựng lên, xem ra quan hệ của hai vị này thật sự “rất không bình thường” nha, chỉ sợ sau này nàng lại càng thêm đau đầu thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Khiêu Khích

Ngay lúc Tiêu Nhiên phát hiện ra nỗi phiền muộn mới của mình, giọng nói kiêu ngạo của An Đức Lạc đã vang khắp cả Thần Điện: “Bản thân tên là An Đức Lạc, là thần Ánh Sáng, về phần sức mạnh thì... thì...”

Chợt phát hiện ra mình không lời nào để nói, An Đức Lạc có phần ngượng ngùng vờ về góc áo! Khuôn mặt từ từ đỏ ửng lên, âm thầm hối hận muốn chết!

Thảm rồi! Thảm rồi! Tại sao hắn chỉ nghĩ đến việc phải vượt qua Lộ Tây Phi, không suy nghĩ gì đã đứng lên?

Sức mạnh... Nếu là sức mạnh thần lực có trong tay, thì bọn Lộ Tây Phi cũng có, chẳng qua thuộc tính khác nhau mà thôi! Cái này không có gì để khoe khoang!!!

Tiêu Nhiên dường như không nhìn thấy An Đức Lạc ngượng ngùng, mỉm cười nói: “Không sao, muốn nói cái gì thì nói cái đó. Chẳng hạn như nói trò giỏi gì nhất, thích làm gì nhất, ghét gì nhất... Thậm chí, trò thích ai nhất, ghét ai nhất, cũng có thể nói ra. Ta rất kỳ vọng ở trò!”

Nghe Tiêu Nhiên nói thế, khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ ửng của An Đức Lạc rạng rỡ hẳn lên, vui vẻ nói: “Điều ta giỏi nhất là sử dụng Ánh Sáng! Thần lực của ta rất mạnh... Chuyện ta thích làm nhất là chiếu Ánh Sáng lên thực vật, khiến bọn chúng khỏe mạnh lớn lên! Ta ghét nhất bị Lộ Tây Phi tính kế!!! Người ta thích nhất đương nhiên là Phụ Thần... Còn người ta ghét nhất là Tiêu... À không, Lộ Tây Phi!!!”

Tuy Tiêu Nhiên vẫn nở nụ cười hờ hám răng hoàn mỹ, nhưng trong lòng lại dờ khóc dờ cười! An Đức Lạc lỡ lời, nàng không phải không nghe thấy.

Cho nên, lúc này nàng nên cảm thấy may mắn, vị trí “bị ghét nhất” vốn là của nàng đã được đổi thành Lộ Tây Phi, đây là hậu sinh khả ử sao?

Sau khi An Đức Lạc nói xong, con người màu vàng nhìn thẳng vào Tiêu Nhiên, khuôn mặt nhỏ nhỏ tràn ngập mong đợi.

Tiêu Nhiên tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này. Nàng còn phải dựa vào cái này để kéo gần khoảng cách giữa mình và các tiểu thần đó!

Cố gắng cười tươi thêm một chút nữa, Tiêu Nhiên khích lệ: “Nói rất hay! Ta thấy trò rất giỏi! Thật là một phần giới thiệu xuất sắc!”

Cảm thấy lời mình còn chưa đủ phân lượng, Tiêu Nhiên liền kéo Phụ Thần Thiên Triệt xuống nước: “Phụ Thần đại nhân, ngài thấy thế nào?”

Thiên Triệt vẫn luôn yên lặng ngồi xem đột nhiên bị Tiêu Nhiên điểm danh, lại thấy một ánh mắt uy hiếp vạn phần bắn đến, hắn không khỏi ngượng ngùng sờ sờ mũi: “Ta cũng cho rằng không tệ!”

Nghe được câu nói như thế từ Phụ Thần mình yêu thích nhất, trên mặt An Đức Lạc không dấu được sự vui sướng! Nhưng hắn vẫn giả bộ cẩn thận rút rề ngồi xuống, cũng không quên âm thầm ném cho Lộ Tây Phi một ánh mắt khiêu khích!

Nhìn một màn này, Tiêu Nhiên không khỏi càng thêm dờ khóc dờ cười! An Đức Lạc này... Thật ra cũng là một kẻ kiêu ngạo!

Tuy rằng, nàng cũng rất kiêu ngạo, nhưng, sự kiêu ngạo của trẻ con... Nàng vẫn nên cẩn thận để tránh bị ngộ thương thì hơn!

Lặng lẽ ghi nhớ tính cách của An Đức Lạc xong, Tiêu Nhiên tiếp tục mỉm cười nói: “Tiếp theo là ai đây?”

Không đợi Tiêu Nhiên nói xong chữ cuối cùng, một bóng người màu xanh lục đã đứng lên, ánh mắt mang theo vài phần khinh thường và khiêu khích: “Ta, Thần Gió Pha Lai Á. Hiểu về gió nhất! Ta thích bay lượn, không thích bị quản thúc. Người ta thích nhất là Lộ Tây Phi, kẻ ta ghét nhất chính là ngươi! Tiêu Nhiên!”

Rất nhanh đã trình bày xong, Pha Lai Á đắc ý dào dạt đứng tại chỗ, dường như đang chờ đợi Tiêu Nhiên xấu hổ!

Kiêu ngạo bất trị! Tiêu Nhiên âm thầm bình luận. Nàng hoàn toàn không cảm nhận được địch ý của Pha Lai Á, thản nhiên mở miệng: “Người tiếp theo.”

“Này!” Pha Lai Á nhú lông mày, cực kỳ bất mãn nói: “Ngươi chẳng lẽ không thể nói thêm một câu sao?”

Tiêu Nhiên vô cùng bình tĩnh nhìn hắn: “Nếu muốn người khác tôn trọng mình, điều đầu tiên chính là mình cũng phải tôn trọng người khác... Trò cho rằng, ta có gì để nói với trò sao?”

“Ngươi! Ngươi...!!!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Pha Lai Á đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên!

Nhận ra không khí trong Thần Điện khác thường, Thiên Triệt nhin không được lên tiếng: “Pha Lai Á! Tiêu Nhiên là lão sư ta chọn cho các ngươi! Chỉ cần nàng còn là lão sư của các ngươi, dù chỉ là một ngày, các ngươi cũng phải kính trọng nàng!”

Thấy sự tức giận của Pha Lai Á càng ngày nghiêm trọng, Tiêu Nhiên không khỏi thở dài một tiếng. Tiểu thần này thật khó đối phó mà!

Nàng không nhớ mình đã gặp hắn thế nào. Hình như nàng chưa từng tiếp xúc với hắn mà...

À nhớ rồi! Hắn chính là người lần trước đã cùng Lộ Tây Phi chinh nàng một trận thê thảm. Suy đi nghĩ lại cả nửa ngày, Tiêu Nhiên vẫn không hiểu tại sao mình lại có tên trong sổ đen của hắn!

Nhưng khi nàng ngẩng đầu lên, thấy tiểu tử này và Lộ Tây Phi lén lút trao đổi ánh mắt, Tiêu Nhiên bắt đầu xoa xoa huyệt Thái Dương. Mọi chuyện sẽ không như nàng nghĩ chứ...

Tên tiểu tử Lộ Tây Phi này, cũng thật là một kẻ biết gây chuyện, cần phải dạy dỗ lại ngay lập tức!!!

Sau khi âm thầm ghi nhớ một vài điều về Lộ Tây Phi xong, Tiêu Nhiên lên tiếng xoa tan bầu không khí bế tắc: “Phụ Thần đại nhân nói quá rồi! Ta đã nói phải dựa vào sức mình để được các trò tiếp nhận, tất nhiên sẽ tuân thủ lời hứa... Trước đó, bất luận các trò nói gì, ta cũng sẽ không để ý...”

Không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Thiên Triệt, Tiêu Nhiên thản nhiên đối mặt với sự tức giận và kiêu ngạo của Pha Lai Á: “Pha Lai Á, ta vẫn cho rằng, gió, là một sự tồn tại rất thần kỳ. Chúng có thể tàn phá tất cả, cũng có thể ôm ấp tất cả... Có thể bay vút trên trời cao, cũng có thể khẽ lượn xuống vùng quê. Nhưng ta muốn khẳng định một điều, con cuồng phong tàn phá người khác cũng sẽ đồng thời tàn phá chính mình. Con gió nhỏ ôn hòa có thể đem đến niềm vui cho người khác cũng như chính mình. Không biết, Thần Gió của ta, trò muốn làm loại gió nào?”

“...” Pha Lai Á ngo ngắc há to miệng, muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên nói câu gì.

“Ngoài ra...” Tiêu Nhiên nhẹ nhàng nhìn Lộ Tây Phi: “Gió là tự do nhất, không ai có thể khống chế được gió, cũng không có ai có thể chỉ gió phải thổi hướng nào, thổi về đâu, hay giữa gió bên cạnh mình... Vì thế, hãy làm gió thuộc về chính mình đi... Pha Lai Á.”

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thay Đổi

“Ta...” Môi Pha Lai Á mấp máy nhưng không nói được lời nào. Bản thân là Thần Gió, hẳn cũng không đến nỗi không hiểu được những gì Tiêu Nhiên muốn nói.

Tiêu Nhiên nói đúng, hẳn là gió, gió chỉ thuộc về chính bản thân hẳn, bất kì ai cũng không thể quyết định gió sẽ thổi về đâu. Vừa rồi hẳn đúng là quá xúc động.

“Thật xin lỗi, Tiêu Nhiên lão sư.” Pha Lai Á cúi đầu nói nhỏ.

Tuy ánh mắt Pha Lai Á vẫn không dám nhìn thẳng vào Tiêu Nhiên nhưng như thế cũng đủ khiến nàng bất ngờ ngạc nhiên.

Nàng vốn chỉ định phân tích ít lý lẽ mong thức tỉnh tiểu tử này, đừng để nhất thời bị người khác mê hoặc rồi đến kiếm chuyện với nàng.

Thật không ngờ, khả năng tiếp thu của Pha Lai Á lại tốt đến vậy.

Tiêu Nhiên cảm thấy mình cần phải hủy bỏ định kiến cá nhân. Nàng vui mừng ra mặt: Kỳ thật, đứa bé này cũng không đến nỗi nào.

Ai cũng có lúc phạm phải sai lầm, thần cũng không ngoại lệ.

Ha ha, nếu tiểu tử đó đã biết lỗi rồi thì nàng cũng nên bỏ qua mọi chuyện, tha lỗi cho hẳn, mọi người đều vui vẻ.

Sau khi thông suốt, nụ cười trên mặt Tiêu Nhiên càng thêm rực rỡ: “Không sao, ngồi xuống đi, Pha Lai Á.”

Ban đầu Pha Lai Á còn có vẻ bướng bỉnh bất tuân, nhưng sau khi nghe thấy lời này của Tiêu Nhiên, trên mặt không giấu được sự bất ngờ.

Mãi cho đến lúc ngồi xuống rồi, hẳn vẫn lặng lẽ nhìn Tiêu Nhiên, cố gắng tìm xem có gì khác thường ẩn dưới nụ cười kia không.

Nhưng, không như hẳn hoài nghi, không có gì khác thường ngoài nụ cười trước sau như một của lão sư. Trong lòng hẳn chợt cảm thấy âm áp. Pha Lai Á cuối cùng cũng không nhìn được mà cười nhẹ.

Thiên Triệt thấy lớp học sắp loạn thành một đoàn cứ thế bị Tiêu Nhiên nói hai ba câu đã trở nên thoải mái lại, hẳn dùng ánh mắt mười phần tán thưởng nhìn Tiêu Nhiên.

Trong lòng Phụ Thần của chúng ta tất nhiên là càng vui vẻ hơn. Ha ha! Nhìn xem! Đây chính là lão sư do đích thân ta tuyển dụng về đó! Nói không ngoa chứ đường đường là Phụ Thần Sáng Thế như ta, sao có thể chọn sai người được, chỉ có thể có kết quả tốt mà thôi.

Tiêu Nhiên hiển nhiên là không để ý tới Thiên Triệt đang vẫy đuôi lên đến tận trời kia... Khụ khụ, với Phụ Thần mà nói, có lẽ phải nói là vẫy đuôi lên tận vũ trụ mới đúng.

Ánh mắt của Tiêu Nhiên vô tình nhìn thấy Lộ Tây Phi đang ngồi ở góc phòng! Tiếc rằng, trong lòng bạn nhỏ Lộ Tây Phi lúc này không được đặc ý vui vẻ như Phụ Thần của hẳn.

Thực tế là, hẳn đang lo lắng muốn chết. Đáng ghét, nếu Pha Lai Á biết hẳn đã từng làm phép “Hắc ám mị hoặc” với nó rồi mịch với Phụ Thần, thì hẳn chết chắc!

Trong lòng nôn nóng nên bạn nhỏ Lộ Tây Phi không phát hiện ra suy nghĩ của mình không thể che giấu được mà viết hết lên mặt, nghiêng răng nghiêng lợi đầy oán hận, cứ như lâm phải đại địch.

Tiêu Nhiên thu hết vẻ mặt lúc xanh lúc đỏ của Lộ Tây Phi vào trong mắt, dưới đáy lòng âm thầm lắc đầu: so với các loại tiểu thuyết cung đấu ta đã xem qua, tiểu xảo nhỏ này của người còn không đáng lọt vào mắt. Bàn về tâm kế, Lộ Tây Phi, người còn chưa đủ tuổi.

Sau khi rắc rối với Pha Lai Á được giải quyết, Thiên Triệt trở về chỗ ngồi của mình. Tiêu Nhiên vỗ tay, cười tủm tỉm: “Được rồi, tiếp tục nào, chúng ta vẫn chưa xong phần tự giới thiệu. Bây giờ đến ai nào?”

Tiêu Nhiên vừa dứt lời, một tiểu thần toàn thân rực lửa đứng mãnh đứng lên. Tiểu chính thái* đường hoàng mở to đôi mắt đỏ, tràn đầy hào khí mà cất giọng: “Ha ha ha, để bản thân tự giới thiệu!”

* Tiểu chính thái = shotaro = những chàng trai/ bé trai ngây thơ

Tiêu Nhiên mỉm cười gật gật đầu, trong mắt tràn đầy cổ vũ. Nàng đang lo chuyện vừa rồi sẽ làm không khí hoàn toàn nguội lạnh. Bây giờ có một tiểu tử nhiệt tình như lửa thế này xung phong mở đầu lại, trong lòng nàng vô cùng vui mừng.

Đôi mắt đỏ của Y Tư Mai dường như cũng bị sự cổ vũ trong mắt của Tiêu Nhiên cuốn hút, giọng nói to rõ, trong nháy mắt vang vọng cả Thần Điện,

vang đến mức Tiêu Nhiên cũng không tránh được nụ cười có chút cứng nhắc: giọng nói này cũng hơi lớn quá rồi. Lỡ tai của nàng hết lần này tới lần khác bị oanh tạc.

“Ta là vị thần của sự tức giận – Y Tư Mai, mọi người đều biết rồi đúng không? Ha Ha Ha” Đối lập với tiếng cười sang sảng của Y Tư Mai, khoé miệng Tiêu Nhiên giật giật, trong lòng âm thầm suy đoán: đứa bé này, chắc không phải là một ngốc tử chứ...?”

Thực tế chứng minh, cho dù là thần, cũng có loại ngốc tử tính cách kì quái. Tiểu chính thái mắt đỏ, tóc cam sau lời đạo đầu tự tin chết người kia, vẫn có thể nói ra lời có sức sát thương lớn hơn: “Ha ha ha, Y Tư Mai ta đây chính là vị thần thông minh nhất, mạnh mẽ nhất ở Vân Chi Bì này, không có gì là ta không biết!”

Tiêu Nhiên nhanh chóng phát hiện ra, trên mặt tiểu nữ thần tóc màu thủy lam, ngồi ngay sau lưng vị tiểu thần đang đắc ý dào dạt nào đó, hiện ra tầng tầng lớp lớp hắc tuyến, loáng thoáng còn thấy vài sợi gân xanh...

Tiêu Nhiên thầm chắc lưỡi hai tiếng: nếu nàng cũng có một người bạn có tài năng ghen chết người không cần đèn mạng như thế, nàng cũng sẽ cảm thấy áp lực nặng như núi!

“Chuyện bản thân thích nhất ~ đương nhiên là được chơi đùa cùng mọi người. Khụ khụ, mặt khác, bản thân còn gánh vác trọng trách dạy dỗ một tên ngốc thành có khả năng gánh vác trọng trách của một vị thần, lại còn phải bảo vệ một tiểu nữ thần tuy xinh đẹp nhưng lại yếu đuối... Ha ha, có phải bản thân rất vĩ đại không?”

Vĩ đại à? Tiêu Nhiên cảm giác được khoé miệng của mình giật giật, thật không còn sức chú ý đến hai vị tiểu thần vô tội, đang nằm cũng bị trúng đạn kia. Trong lòng nàng bây giờ chỉ tràn ngập thông cảm: có một người bạn như vậy, các ngươi làm thế nào để sống được đến tận hôm nay?

Y Tư Mai nói đến mức các tiểu chủ thần đều che mặt quay đầu, Thiên Triệt cũng phải ôm trán bó tay.

Chi tiếc, này giờ Y Tư Mai vẫn đang nói hùng hồn, hoàn toàn không ý thức được, nét mặt của mọi người là bởi vì mình, còn dùng ánh mắt tràn đầy nghi hoặc và bất mãn, trừng Tiêu Nhiên một cái. Tiêu Nhiên rút nước mắt: vì sao đến nàng cũng đang nằm lại trúng đạn rồi?

“Còn nói về chuyện bản thân ghét nhất...” Y Tư Mai tạm dừng một lát, chờ cho sự chú ý của mọi người tập trung lại, mới ra vẻ thật uy nghiêm: “Chính là bị Lộ Tây Phi không biết sống chết này ngằm ngằm chân!”. Nói xong, Y Tư Mai còn không quên chỉ thẳng Lộ Tây Phi: “Lộ Tây Phi, ta cảnh cáo ngươi, nếu còn có lần sau, ta nhất định sẽ đánh cho ngươi không đứng dậy nổi!”

Đến đây, dù Lộ Tây Phi đang lo lắng đủ chuyện cũng nhịn không được mà ngẩng đầu lên hung hăng trừng mắt nhìn hấn.

Tiêu Nhiên thầm chắc lưỡi... Sao nàng cứ cảm thấy, tuy tiểu tử kia tuy bị Lộ Tây Phi chính, nhưng nhìn thế nào cũng không thấy có gì thiệt thòi.

Nhưng ngay sau đó, Tiêu Nhiên không còn gì để nói nữa, bởi vì nàng vừa phát hiện ra, hoá ra bản lĩnh nã pháo vào đất bằng của vị tiểu thần này chỉ vừa mới bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Tiêu Nhiên được một phen vui sướng trên nỗi đau của người khác khi Lộ Tây Phi nằm mà cũng trúng đạn.

Nhưng ngay sau đó, nàng cũng rơi vào phạm công kích của Y Tư Mai. Trong lòng nàng ngập tràn bi thương. Thật là phong vân biến đổi mà, ai cũng không thoát được!

Vậy rốt cuộc Y Tư Mai đã làm những gì ?

Những việc hấn đã làm kì thật rất đơn giản, chính là duy trì tư thái “uy nghiêm” của mình, thân nhiên mở miệng: « Đương nhiên, ta cũng vô cùng ghét những người không biết tự lượng sức mình. Rõ ràng rất nhỏ bé yếu đuối, lại cuồng vọng khiêu chiến uy nghiêm của thần... Đối với loại người này, ta tuyệt đối sẽ không khách khí! »

Tiêu Nhiên khóc không ra nước mắt! Vừa nghe thấy từ “nhỏ bé yếu đuối” kia, nàng liền biết mình cũng bị trúng đạn rồi!

Nhưng những lời như thế, nàng không thể nào phản bác được, nói nàng là loại người này nọ nọ kia? Phi, nàng không thèm đem độ thông minh của mình kéo xuống bằng với ngốc tử đâu!

Sau nhiều lần trúng đạn, Tiêu Nhiên cũng chẳng còn hơi sức tranh cãi với hấn nữa.

Nàng nhìn sắc mặt Lộ Tây Phi, cũng không tốt giống nàng, không nhận được quay đầu ném cho cho hấn một ánh mắt đồng bệnh tương liên*!

* đồng bệnh tương liên: cùng cảnh ngộ thì thông cảm với nhau

Tiêu Nhiên đã quyết định! Nếu tên tiểu tử này còn dám nã đạn lung tung trước mặt nàng, cho dù có phải liều cái mạng nhỏ này, nàng cũng phải cho hấn biết tay!

Có lẽ, nàng nên suy nghĩ một chút đến chuyện hợp tác với Lộ Tây Phi để trừng trị Y Tư Mai!

Không thể không thừa nhận, nhìn khuôn mặt giễu cợt của Y Tư Mai, cho dù hai người có thâm thù đại hận sâu hơn nữa cũng có thể liên hợp lại dạy cho tên tiểu tử này một bài học! Đây là năng lực đặc biệt của ngốc tử sao?

May là lúc đó, cũng có một tiểu thần không chịu được nữa. Tiểu nữ thần ngồi sau lưng Y Tư Mai đứng bật dậy: « Đủ rồi Y Tư Mai! Tên ngu ngốc nhà ngươi, cầm miệng cho ta! »

Y Tư Mai tràn đầy nhiệt huyết còn muốn nói nữa, nhưng dưới ánh mắt của tiểu nữ thần, những lời định nói đều nuốt cả vào bụng, có phần uỷ khuất nhìn tiểu nữ thần, nhỏ giọng oán: « Đây, Ca Di Táp, ngươi định làm ta mất mặt vào lúc này sao? Ta rất đau lòng đó! »

Tiểu nữ thần có mái tóc dài màu thủy lam nhẹ nhàng giơ tay lên, một nhũ băng mang theo hàn khí bén nhọn nhanh chóng hình thành trên tay: « Nếu ngươi dám nói thêm một câu nữa, ta sẽ khiến ngươi hối hận cả đời! »

Mặt Y Tư Mai xụ xuống, về mặt kia, y hét một con chó nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ : « Ca Di Táp, tốt xấu gì chúng ta cũng là bạn bè, ngươi không thể đối xử với ta như thế »

Thật tàn nhẫn....

Y Tư Mai đáng thương, cuối cùng vẫn không dám nói ra ba chữ kia, bởi vì Ca Di Táp đã kẻ nhũ băng vào cổ hấn.

Ca Di Táp thấy rất cuộc Y Tư Mai cũng chịu ngậm miệng lại, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngoài miệng vẫn nghiêm khắc nói : « Tên ngu ngốc nhà ngươi, ngồi xuống cho ta! Còn dám nói thêm một câu, ta sẽ cho ngươi biết hậu quả của việc nói lung tung là gì !!! »

Y Tư Mai nhanh tay lẹ mắt che miệng lại, hành động kia, thật sự là muốn bao nhiêu vô tội có bấy nhiêu vô tội, muốn bao nhiêu thành khẩn có bấy nhiêu thành khẩn... (Trong lòng Y Tư Mai âm thầm phỉ nhổ: Nói lời vô ích, nếu trên cổ ngươi dính đầy vật nhọn, xem ngươi có như thế hay không!)

Thấy Y Tư Mai cuối cùng cũng im lặng, Ca Di Táp xoay người lại, thi lễ với Tiêu Nhiên: « Tiêu Nhiên lão sư, ta là Nữ Thần Băng Tuyết Ca Di Táp, là bạn của tên Y Tư Mai ngu ngốc này».

Lời của Ca Di Táp vừa dứt, giọng nói bất mãn của Y Tư Mai đã vang lên : « Đây... »

Những lời khiêu nại của Y Tư Mai lập tức biến mất dưới sự uy hiếp của nhũ băng.

Ca Di Táp hung hăng trừng mắt lườm Y Tư Mai một cái, rồi quay sang khẩn cầu Tiêu Nhiên: « Tiêu Nhiên lão sư, con hy vọng người có thể tha thứ cho sự quá đáng của Y Tư Mai. »

Nhận ra Y Tư Mai áp ứng muốn nói, Ca Di Táp lạnh lùng trừng hấn thêm lần nữa! Hiện tại, cô vô cùng hối hận khi mình có một người bạn vừa táo bạo vừa liều lĩnh như hấn!

Hành động vừa rồi của Phụ Thần đã tỏ rõ Tiêu Nhiên là người được Ngài bảo vệ. Tên Y Tư Mai ngu ngốc này còn dám vuốt râu hùm, xem ra hấn rất muốn bị Phụ Thần trừng phạt thì phải!

Khoé miệng Tiêu Nhiên âm thầm cong lên, nở một nụ cười chuẩn mực: « Không sao, ta không để bụng. »

Đó là đương nhiên rồi, bây giờ nàng là người, còn mấy tên tiểu tử kia là thần. Muốn để ý cũng không thể để ý được, nhưng nàng sẽ nhớ kỹ, sau này có cơ hội sẽ tính sổ luôn một lần!

Thấy Ca Di Táp vẫn còn đang dùng hàn khí trấn áp bạn mình, Tiêu Nhiên cười tủm tỉm nói: « Ca Di Táp, trò đã đứng lên rồi, không bằng trò cũng giới thiệu một chút đi? »

Ca Di Táp gật đầu, nghiêm túc nói: « Ta giỏi nhất là sử dụng hàn băng và nước. Về phần thích hay ghét gì đó, hiện tại không có. Người ta thích nhất là Phụ Thần, không ghét ai nhất. Còn hơi ghét một chút, thì chính là tên ngu ngốc Y Tư Mai! »

Ánh mắt Y Tư Mai không khỏi oán. Tiêu Nhiên cũng gật gật đầu, ngấn gọn lưu loát, vị nữ tiểu thần trước mặt này, rất có tiềm năng trở thành nữ cường!

Nhìn Ca Di Táp trấn áp con thiêu thân Y Tư Mai, Tiêu Nhiên trầm trọng quyết định!

Nhất định phải tạo dựng mối quan hệ thật tốt với tiểu nữ thần này Để ít nhất, khi Y Tư Mai nã đạn vào nàng, nàng cũng có người để cáo trạng giải

oan...

Thấy Tiêu Nhiên gật đầu, Ca Di Táp liền ngồi xuống. Tiểu nữ thần lạnh như băng này tuyệt đối không nghĩ đến, chỉ vì cô dùng năng lực cường đại trấn áp ngốc tử trong buổi học này, mà tương lai quan hệ giữa cô và Tiêu Nhiên “tiến triển cực nhanh”.

Một... Hai... Ba... Bốn. Tiêu Nhiên im lặng đếm ngón tay. Lúc này nàng mới phát hiện, thời gian trôi qua thật nhanh, bốn vị tiểu thần đã giới thiệu xong. Sự khác biệt giữa bọn họ, thật đúng là trời Nam biển Bắc...

Đáy lòng âm thầm dậy sóng, Tiêu Nhiên lần nữa dùng ánh mắt khích lệ nhìn toàn bộ mọi người : « Tiếp theo là ai đây? »

Bên dưới trầm mặc một mảnh. Dưới sự đã kích mạnh mẽ của ngốc tử Y Tư Mai, các tiểu thần vẫn chưa kịp hồi phục lại tinh thần.

Tiêu Nhiên cũng không nôn nóng, chậm rãi chờ đợi. Dù sao bọn họ cũng là thần chủ, cần phải có thời gian suy nghĩ cân nhắc một chút, sắp xếp lại những lời cần nói.

Cuối cùng, cũng có một người đứng lên. Nhìn khuôn mặt non nớt quen thuộc kia, nhất thời hai mắt Tiêu Nhiên sáng ngời!

Trời ơi, người đứng lên kia không phải là tiểu la ly* Ngải Vi Hy mà nàng thích nhất sao! Ôi trời, bộ dạng ngượng ngùng kia thật là đáng yêu!

*la ly (loli): bé gái từ 12, 13 tuổi trở xuống.

Ngải Vi Hy có chút khản trương nên không được tự nhiên cho lắm, nhìn bề ngoài cô có vẻ ôn hoà thanh nhã, nhưng trong lòng sớm đã loạn thành một đoàn!

Nhìn đôi mắt màu lam ngập nước, Tiêu Nhiên cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm, không khỏi mỉm cười ngọt ngào: « A, là tiểu Vi Hy sao? Ta thật là mong đợi phần giới thiệu của trò. »

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Tiêu Nhiên nở nụ cười ngọt ngào đến mức dù người chết rồi cũng phải mỉm cười theo.

Nhìn nụ cười đó, Thiên Triệt nhú mày bất an. Sao hán lại cảm thấy cách cư xử của nàng thời gian gần đây không giống với lúc còn ở trên Trái Đất vậy kia?

Không đợi Thiên Triệt kịp nghĩ ra nguyên nhân, Ngải Vi Hy đã cúi đầu, có hơi căng thẳng, bắt đầu tự giới thiệu: “Ta là Ngải Vi Hy, là Nữ Thần Sinh Mệnh. Ta thích ngắm sự sống sinh sôi và trưởng thành. Ta rất buồn khi thấy sự sống ảm đạm... Ừm, người ta thích nhất là Phụ Thần và Tiêu Nhiên lão sư, còn có Hắc Tư Đới, Lộ Tây Phi, Đế Dạ Lăng, Tư Mật Dịch, Pha Lai Á, An Đức Lạc, Ca Di Táp, Cấp Khải Đặc, Y Tư Mai. Ta không... không ghét ai cả.”

Khi Ngải Vi Hy nói xong, cũng là lúc đôi mắt Tiêu Nhiên biến thành hai trái tim màu hồng thật to. Thật không uống là học trò nàng thích nhất! Dịu dàng, ngoan ngoãn, vâng lời, Ngải Vi Hy quả thực khiến người ta thương không hết.

Những tiểu tử như Lộ Tây Phi hay Y Tư Mai, chúng có đáng yêu không thì còn phải thảo luận lại.

Nhưng cũng có những người vừa có thái độ tích cực, lại hoà đồng với bạn bè, thật quá đáng khen!!!

Thấy Ngải Vi Hy xấu hổ, căng thẳng vịn vào góc áo, Tiêu Nhiên mở lời an ủi: “Không sao đâu, tiểu Vi Hy, trò còn gì muốn nói thì cứ nói tiếp, còn nếu không muốn nói nữa thì có thể ngồi xuống, ta không để ý đâu.”

“Dạ...” Ngải Vi Hy cúi đầu đáp, đắn đo một lát, cuối cùng quyết định ngồi xuống. Chỉ là... sau khi ngồi xuống, cô bé trông có vẻ như đang tiếc nuối, lại có như chút hối hận đã không làm việc gì đó.

Tiêu Nhiên không khỏi cười nhẹ: đứa bé này, thật đúng là dễ căng thẳng, lại còn hay ngượng ngùng... Nhưng tính cách như vậy cũng thật đáng yêu, sau này nàng phải cố gắng giúp cô bé trở nên mạnh dạn hơn, nhất định không tệ.

Sau khi Ngải Vi Hy tự giới thiệu xong, một vị tiểu thần có thân hình rắn chắc đứng lên, không cần làm gì hết cũng khiến người khác có cảm giác cậu vững chãi như núi.

Tiêu Nhiên cẩn thận quan sát cậu một chút, trong lòng lập tức khẳng định thân phận của cậu – Thần Đất Cáp Khai Đặc. Nàng nghe ‘người ta’ nói cậu bé này thành thật, đỉnh đặc, không biết có thật không...

Dầu sao, Y Tư Mai bên ngoài nhiệt tình như lửa nhưng bên trong lại là một đại ngọc tử đã khiến Tiêu Nhiên chịu đủ kích không nhỏ.

Không đợi Tiêu Nhiên nghĩ ngợi xong, một giọng nói thật thà phúc hậu, đặc trưng của Cáp Khai Đặc đã vang lên: “Ta là Thần Đất Cáp Khai Đặc, giới nhất chính là sử dụng sức mạnh của đất. Ta thích chạy trốn và chơi đùa trên mặt đất, nếu có hứng thì sẽ thay đổi địa hình gì đó một chút... Tuy các bạn ai cũng nói ta ngốc, nhưng ta rất ghét chuyện Y Tư Mai tự cho mình cái quyền ‘day dỗ’ ta. Ngoài chuyện đó ra, ta cũng không ghét gì nữa!”

Tiêu Nhiên chợt hiểu ra. Lúc Y Tư Mai tự giới thiệu, nàng còn thắc mắc hai vị thần nằm cùng trũng đất đó là ai.

Bây giờ xem ra, tám phần chính là hai bạn nhỏ Cáp Khai Đặc và Ca Di Táp đáng thương này. Có một người bạn như vậy, nàng thay bọn họ cảm thấy áp lực nặng như núi.

Nghe Cáp Khai Đặc nói thế, Y Tư Mai gần như muốn nhảy dựng lên để phản bác. Nhưng lại bị Ca Di Táp lạnh lùng trừng mắt, Y Tư Mai đành phải ngồi im, hung hăng liếc Cáp Khai Đặc một cái, gõ gõ mặt bàn: “Này, Cáp Khai Đặc, ngươi không biết suy nghĩ à? Ta có ý tốt muốn giúp đỡ ngươi, ngươi lại không biết cảm ơn.”

“Ai cần sự ‘giúp đỡ’ của ngươi?” Cáp Khai Đặc cũng không thua kém, trừng mắt đáp trả.

Tiêu Nhiên đứng một bên xem kịch, trong lòng tiếp tục dậy sóng: Không những là tiểu thần ngốc nghếch, mà còn là máy bay chiến đấu trong bọn ngốc. Một đứa bé thật thà phúc hậu như vậy cũng có thể bị chọc giận. Y Tư Mai, cậu giỏi nhất!

Thấy Cáp Khai Đặc phản bác lại, Y Tư Mai nhón cao lông mày: “Được lắm, Cáp Khai Đặc, đủ lòng đủ cánh rồi phải không? Ngươi mình rồi phải không? Muốn đánh một trận chứ gì?”

“Đánh thì đánh, ai sợ ngươi!” Cáp Khai Đặc hoàn toàn bị Y Tư Mai chọc giận, không nhịn được dứ dứ nắm đấm về phía Y Tư Mai thị uy.

Trông thấy một màn như vậy, Tiêu Nhiên lại lặng lẽ tăng độ nguy hiểm của Y Tư Mai lên thêm một bậc. Đầu năm nay, ngọc tử vốn đã đáng sợ, nhưng còn chưa bằng loại ngọc tử thích gây chuyện!

Đúng lúc này, Phụ Thần vốn đang làm nền rốt cuộc cũng lên tiếng lần thứ hai sau chuyện của Pha Lai Á. Hắn hắng giọng một tiếng, ném cho hai tiểu thần đang giằng co kia một ánh mắt lạnh băng: “Ngồi xuống.”

Phụ Thần đã lên tiếng, hai tiểu tử kia cũng không dám không nghe, đều hừ lạnh đối phương một cái rồi thành thật ngồi xuống.

Lúc này Tiêu Nhiên mới thầm cảm thấy may mắn vì có Phụ Thần ở đây, nếu không, hai tiểu tử kia chỉ cần vung tay lên một cái, nàng sẽ bị dính đạn thật thê thảm sao?

Tiêu Nhiên thở phào, đang định cười tít mắt mời người tiếp theo lên tự giới thiệu, thì đột nhiên cứng họng. Bởi vì nàng phát hiện ra, đã có sáu tiểu thần đứng lên giới thiệu rồi, chỉ còn lại bốn tiểu thần. Bao gồm một Tư Mạt Địch đậm mực, một Đế Dạ Lăng thần bí, một Hắc Tư Đới âm trầm, cuối cùng chính là Lộ Tây Phi, người ngay từ ngày đầu tiên đã nhìn nàng không vừa mắt.

Đối mặt với loại tình huống này, cho dù Tiêu Nhiên có là người có khả năng thích ứng kinh người với mọi hoàn cảnh, thì cũng không tránh khỏi nụ cười cứng nhắc trên mặt. Ai da, nhìn thế nào cũng thấy không ổn!

Tiêu Nhiên lần lượt nhìn bốn tiểu thần còn lại, lòng rối như tơ vò... Bốn người này, hình như không ai là ứng cử viên tốt để mời...

Ngay lúc Tiêu Nhiên đang lo lắng đủ thứ, một tiểu thần đã tự giác đứng lên, phá vỡ bầu không khí yên lặng.

Tiểu thần tóc bạc, mắt bạc đứng dậy, vẫn một vẻ đậm mực không đổi: “Ta là Thần Thời Gian Tư Mạt Địch, quản lý thời gian và không gian, có thể điều chỉnh thời gian, cũng có thể quay về quá khứ và đi đến tương lai, không thích gì cũng không ghét gì.”

Sau khi tự giới thiệu xong, Tư Mạt Địch vẫn duy trì vẻ mặt đậm mực như trước, dùng ánh mắt đầy thắc mắc nhìn Tiêu Nhiên.

Tiêu Nhiên vội vã gật đầu liên tục. Đối với những tiểu thần xa không với tới thế này, nàng cảm thấy thật áp lực!

Được Tiêu Nhiên đồng ý, Tư Mạt Địch nhẹ nhàng ngồi xuống chỗ của mình, không tạo ra một tiếng động nào y như lúc cậu đứng lên.

Thấy thế, Tiêu Nhiên co rút khóe miệng: rõ ràng đã có người đứng lên tự giới thiệu, nhưng sao lại yên tĩnh đến thế này, khiến người ta thật áp lực... Sao lại trở thành thế này? Tại sao?

Thôi được rồi! Tuy trong lòng Tiêu Nhiên còn đang lo lắng đủ thứ, nhưng buổi tự giới thiệu cũng đã gần kết thúc, chỉ còn lại ba tiểu thần.

Tiêu Nhiên lại nhìn một vòng, nhất thời trong lòng ra quyết định: chính là cô bé đó, Nữ Thần Vận Mệnh Đế Dạ Lăng!

Tuy Tiêu Nhiên không hiểu được cuộc trò chuyện kỳ lạ giữa nàng và Đế Dạ Lăng, nhưng từ đó, nàng cũng có thể hiểu được, Đế Dạ Lăng không có ác ý với nàng, chỉ mong cô bé này nể mặt nàng một chút...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nhiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Edit: Noel

Beta: BTCĐ

“VẬY... tiếp theo... mời Đệ Dạ Lăng, trò có thể giới thiệu một chút về mình với lão sư không?” Tiểu Nhiên mỉm cười tự nhiên, chỉ có nàng mới biết giờ phút này nàng đang căng thẳng cỡ nào...

Dẫu sao, về phương diện địa vị, bọn trẻ đều là thần, nếu chúng không thêm thêm xia đến một người thường nhỏ bé như nàng... cũng không phải là không thể xảy ra.

May mà trường hợp tệ nhất Tiểu Nhiên nghĩ đến đã không xảy ra.

Sau khi được Tiểu Nhiên chỉ đích danh, thân hình nho nhỏ bên dưới chinh lại áo choàng, đứng dậy, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: “Ta là Đệ Dạ Lăng, Nữ Thần Vận Mệnh, sở trường, cũng chính là quyền năng của ta – số phận. Ta có thể dẫn dắt và thay đổi số phận, trong mức độ nhất định cũng có thể biết trước số phận. Ta không thích cái gì, cũng không ghét cái gì.”

Sau phần tự giới thiệu vô cùng đơn giản này, rút kinh nghiệm từ Tư Mạt Dịch, Tiểu Nhiên không đợi Đệ Dạ Lăng hỏi đã lên tiếng: “Đệ Dạ Lăng, mời trò ngồi, trò nói rất tốt.”

Nhìn Đệ Dạ Lăng yên lặng ngồi xuống giống như Tư Mạt Dịch, Tiểu Nhiên khóc không ra nước mắt, thật không hổ là tiểu nữ thần cùng tiến cùng lui với Tư Mạt Dịch, cảm giác cách xa ngàn dặm với không tới này... Thật là không may may thua kém. Tiểu Nhiên âm thầm oán niệm một phen.

Lần này, không cần Tiểu Nhiên mở lời mời, một tiểu thần đã đứng lên. Chỉ là tiểu thần này vừa đứng lên, Tiểu Nhiên đã thấy một cảm giác lạnh lẽo quen thuộc chạy dọc sống lưng... Thôi được rồi, đứng trước Thần Chết Hắc Tư Đới, Tiểu Nhiên phát hiện định lực và dũng khí của bản thân không tránh được yếu đi ba phần.

“Thần Chết, Hắc Tư Đới.” Năm chữ vô cùng đơn giản. Thân mình nhìn thoáng qua rõ ràng thấy vô cùng trẻ con, nhưng lại tạo cho người khác một áp lực vô hình.

Tiểu Nhiên miễn cưỡng nở nụ cười, khó khăn mở miệng: “Còn gì nữa không?”

“...” Một mảnh im lặng.

“Hắc Tư Đới, trò không muốn giới thiệu gì nữa sao?” Tiểu Nhiên khó khăn hỏi lại lần nữa.

“...” Vẫn là im lặng.

Tiểu Nhiên hoàn toàn khóc không ra nước mắt, vị đại gia này, rốt cuộc ngài đứng lên để làm gì vậy... Một cái tên cùng với một chức vị... Những chuyện này không cần ngài giới thiệu, ngay đến ta còn biết nhất thanh nhị sở [rõ ràng một hai].

Lúc này, Ngải Vi Hy đang ngồi bên cạnh Hắc Tư Đới đứng lên, hơi gấp gấp nói: “Tiểu Nhiên lão sư, xin đừng trách Hắc Tư Đới, trước giờ hắn đều không thích nói nhiều.”

“A, thì ra là vậy, không sao. Hắc Tư Đới, mời ngồi!” Tiểu Nhiên gật đầu nói, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hoá ra chỉ là gặp phải một người trầm mặc ít lời, làm nàng còn tưởng buổi tự giới thiệu hôm nay là chuyện vô ích rồi.

Cuối cùng chỉ còn lại một mình Lộ Tây Phi. Hắn đang cúi đầu không biết nghĩ gì. Trên mặt Tiểu Nhiên treo một nụ cười tự tin thần nhiên.

Ai, cuối cùng cũng đến phiên tiểu tử này rồi. Theo những gì nàng biết, thì tiểu tử này nhất định sẽ nhân cơ hội này mà chinh nàng một trận, không biết lần này hắn sẽ làm gì...

Nhưng giờ khắc này, Lộ Tây Phi lại không hề nghĩ đến việc làm gì để chinh Tiểu Nhiên.

Trên thực tế, lúc này Thần Bóng Tối vĩ đại của chúng ta còn đang lo lắng về chuyện việc xấu hắn đã làm có khả năng sẽ bị tố giác. Còn Tiểu Nhiên ấy hả... Hắn mới lười quan tâm!

Trong lòng Lộ Tây Phi hoàn toàn không có khái niệm âm mưu nhỏ nhỏ của hắn sẽ bị Tiêu Nhiên phát hiện. Dù sao loại sinh vật nhỏ yếu như Tiêu Nhiên, ngay cả thần đang làm gì nhìn cũng không hiểu, nói gì đến chuyện đoán được ý của thần, đúng không?

Nhưng lần này Lộ Tây Phi đã sai rồi, Tiêu Nhiên không chỉ biết hết những chuyện xấu hắn đã làm, mà ngay cả chân tướng cũng đã rõ mười mươi rồi!

So với thần, Tiêu Nhiên đúng là sinh vật nhỏ yếu thật, nhưng dù sao nàng cũng đã lăn lộn hơn hai mươi năm ở xã hội thế kỷ XIX, dù không luyện thành lão bánh quây từ (lão luyện, già dặn kinh nghiệm) thì cũng luyện thành một tiểu bánh quây từ.

Lộ Tây Phi bé nhỏ, vẻ mặt giấu đầu hở đuôi của người căn bản không thể nào qua được mắt của lão sư của người đâu!

Nãy giờ Lộ Tây Phi vẫn cúi đầu trầm tư, rốt cuộc cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

Vừa ngẩng đầu lên, nhất thời ngơ ngác: ơ, tại sao mọi người đều tập trung nhìn hắn? Rồi một ý nghĩ chợt lóe lên khiến tâm Lộ Tây Phi chợt lạnh...

Tiểu thần đã làm chuyện xấu nào đó trở nên chột dạ: chết rồi, không lẽ tất cả mọi người đều đã biết chuyện mình đã làm hết rồi?

Nhìn vẻ mặt ngốc nghếch của Lộ Tây Phi, trong lòng tất cả các tiểu thần đều dâng lên một mối nghi ngờ: Lộ Tây Phi bị sao vậy? Tại sao từ nãy đến giờ cứ trung ra bộ dạng không yên lòng vậy? Dù gì Phụ Thần cũng đang ở đây, Lộ Tây Phi không phải nên cố gắng thể hiện thật tốt nhất trước mặt Phụ Thần sao?

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác, thậm chí có thể nói là ngớ ngẩn của Lộ Tây Phi lúc này, người vui vẻ nhất chính là ai? Chẳng ai khác ngoài tiểu chính thái Thần Ánh Sáng vừa kiêu căng ngạo mạn, lại vô cùng ghét Thần Bóng Tối.

An Đức Lạc chậm rãi giữ giữ ống tay áo căn bản không dính một hạt bụi nào, gương mặt trẻ con lại giả bộ trung ra vẻ mặt chững chạc thành thực: “Lộ Tây Phi, ta nói người này, chẳng lẽ người còn chưa bị Phụ Thần phạt đủ?”

Vừa nghe những lời này, thân thể nhỏ nhỏ của Lộ Tây Phi run bắn lên. Bây giờ hắn đã hoàn toàn không còn để ý đến ân oán giữa hắn và An Đức Lạc nữa. Trong đầu toàn tràn ngập suy nghĩ: “Phụ thần biết rồi!!! Minh tiêu thật rồi!!!” Khuôn mặt nhỏ nhất thời tái mét.

Các tiểu thần khác ít nhiều cũng biết được những ân oán trước giờ giữa Lộ Tây Phi và An Đức Lạc. Nhìn bộ dạng mờ mịt thất thố của Lộ Tây Phi, bạn nhỏ Ngải Vi Hy tâm địa thiện lương rốt cuộc không nhịn được.

Cô bé bất mãn lườm An Đức Lạc một cái, rồi nhẹ nhàng nói với Lộ Tây Phi: “Lộ Tây Phi, hiện giờ chỉ còn một mình người là chưa tự giới thiệu mình thôi.”

Nghe Ngải Vi Hy nói, Lộ Tây Phi nhất thời hiểu ra. Đấy lòng đang loạn thất bát tao của hắn một lần nữa an tĩnh trở lại.

Hoá ra... không phải hắn bị phát hiện, chỉ là đến lượt hắn tự giới thiệu mà thôi... Tốt quá, tốt quá, tất cả vẫn còn cơ hội cứu vãn. Đợi sau khi tan học, hắn sẽ đi tìm Pha Lai Á nói chuyện đàng hoàng, hy vọng Pha Lai Á sẽ ngoan ngoãn nghe lời, không mách lại chuyện lần này.

Một tia lãnh ý lặng lẽ xoẹt qua đáy mắt Lộ Tây Phi. Không thể không thừa nhận, khi tỉnh táo, hắn luôn suy nghĩ một cách bình tĩnh và rõ ràng.

Nếu không phải trước đây Tiêu Nhiên có nhiều hơn người ta vài cái tâm nhãn, thì ngày tháng sau này trên bàn trà của nàng sẽ nhiều thêm vài cái cốc rồi (“cái cốc” đồng âm với “bị kịch”).

Cũng vì thế mà lúc này Tiêu Nhiên không khỏi chú ý nhiều hơn đến Lộ Tây Phi đang đứng trước mặt nàng. Tất nhiên, nàng cũng không bỏ sót ánh mắt âm lãnh đó. Đấy lòng lại bắt đầu cảnh báo: không ổn rồi... Tiểu tử này, lại muốn quậy nữa rồi, nàng có thể trấn áp được không đây?

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Edit : Ngọc Hương

Beta : BTCĐ

Tâm trạng của Tiêu Nhiên lúc này vô cùng phức tạp, các tiểu thần khác đều nóng lòng muốn được giới thiệu về bản thân mình nhưng đến... đến lượt Lộ Tây Phi thì...

Lộ Tây Phi luôn tự khoe kkhaoang mình là tiểu thần cao quý tao nhã nhất, Tiêu Nhiên lại hoàn toàn không cho rằng một đứa trẻ 10 tuổi lại có thể có gì cao quý tao nhã...

Nhưng nàng không thể không thừa nhận, động tác đứng dậy của Lộ Tây Phi nhìn đẹp mắt hơn hẳn so với các tiểu thần khác! Đương nhiên, chỉ là một chút mà thôi! Vị thần sư nào đó nhấn mạnh.

Lộ Tây Phi chậm rãi đứng dậy, vạt áo màu đen theo đó trượt xuống, không khí trong phòng lặng lẽ thay đổi.

Tiêu Nhiên đứng bên cạnh đáy lòng không nhìn được dậy sóng: Trẻ ranh mà, người tỏ ra đẹp trai như vậy để làm gì, sau khi người lớn lên nhất định sẽ xấu đi, lừa một em gái xinh đẹp ngay thơ là điều không thể, cùng lắm là lừa được một bà thím xấu xí béo mập... Cho nên, người đắc ý cái gì?

Lộ Tây Phi tao nhã đứng lên, không hề chú ý đến vẻ mặt đang dậy sóng của Tiêu Nhiên lúc này.

Thực tế là, tuy Lộ Tây Phi vẫn duy trì nụ cười tao nhã đứng mực trên mặt, nhưng sâu trong lòng hắn không ngừng tuân trào các loại suy nghĩ đen tối! Bởi vì vừa rồi lo lắng sợ hãi quá độ, nên trong lòng hắn tương đối khó chịu. Bây giờ lại nhìn khuôn mặt đáng ghét của Tiêu Nhiên... Đương nhiên, hắn càng khó chịu hơn! So với sự khó chịu của Thần Bóng Tối mà nói, người nào đó còn khó chịu hơn gấp nhiều lần....

Trong lòng Tiêu Nhiên còn đang không ngừng dậy sóng thì bỗng nhiên sống lưng nàng lạnh toát. Nàng vừa ngẩng đầu lên liền đối diện với ánh mắt của Lộ Tây Phi. Tiêu Nhiên nhất thời sợ run cả người... Tại sao nàng lại cảm thấy ánh mắt của tiểu gia hỏa này không có ý tốt chứ?

Tiếc là... Tuy Tiêu Nhiên đã nhận ra tình hình không ổn, nhưng nàng lại không thể bảo vệ được chính mình!

Lộ Tây Phi đứng đó khẽ nhếch khoé môi, chậm rãi đưa Tiêu Nhiên vào bẫy: «Tên của bản thân, chắc là không cần giới thiệu với thần sư đại nhân nhỉ? Còn về phần năng lực cá nhân... Không bằng bản thân tự mình biểu diễn một chút cho thần sư đại nhân xem nhé?»

Lộ Tây Phi vừa nói xong, Tiêu Nhiên liền âm thầm biểu môi. Nàng xin dùng tiết tháo* của mình để thể! Tên tiểu tử Lộ Tây Phi này tuyệt đối là một con thiêu thân! Lúc này hắn cung kính với nàng quá mức cần thiết, cuộc sống sau này của nàng nhất định sẽ vô cùng thê thảm!

*tiết tháo : Chí khí cương trực và trong sạch.

Lúc này Tiêu Nhiên hoàn toàn rối loạn! Một người bình thường như Tiêu Nhiên, có khả năng gì để chống chọi với năng lực của thần đây? Nàng chỉ thấy một chùm tia sáng màu đen đột ngột từ trên trời giáng xuống. Trước mặt Tiêu Nhiên tối sầm, phòng học vốn rộng rãi sáng sủa đột nhiên biến mất, chỉ còn lại chỗ ngồi của một mình Lộ Tây Phi.

Tiêu Nhiên vội vàng nhìn trái ngó phải, nhất thời trong lòng trầm xuống: Không phải chứ? Tên tiểu tử Lộ Tây Phi này thật sự làm thế sao? Chỉ trong nháy mắt, ngoài hắn ra, các tiểu thần khác đều không nhìn thấy! Thậm chí, ngay cả Phụ Thần Thiên Triệt cũng không thấy bóng dáng! Không có Phụ Thần đại gia làm chỗ dựa vững chắc... Giờ phút này trong lòng Tiêu Nhiên chỉ còn lại bốn chữ: Lăn này chết chắc!

« Thế nào, không phải người muốn biết năng lực của ta sao? » Giọng nói lạnh như băng từ đỉnh đầu truyền tới, Tiêu Nhiên theo bản năng ngẩng đầu lên, ánh mắt Lộ Tây Phi khinh thường mà suy ngẫm: « Ha ha... Thần sư đại nhân tận hưởng cho tốt vào, đừng chết sớm quá đấy... »

Trong lòng Tiêu Nhiên âm ỉ sục sạo... Lộ Tây Phi nhìn nàng, giống như đang nhìn một con kiến nhỏ bé, mặc hắn đùa giỡn. Thực tế thì, đối với thần mà nói, nàng đúng là một con kiến mà thôi, nhưng nàng đã đồng ý với Thiên Triệt rồi, trở thành thần sư của bọn họ, nàng đã cố gắng rất nhiều để làm điều đó... Thế nhưng ánh mắt của hắn, khiến cho tất cả những cố gắng của nàng từ lúc đầu cho đến bây giờ đều là trò cười cả...

Nhưng, nếu Lộ Tây Phi đã cố ý tạo ra cảnh tượng này, sao hắn có thể để Tiêu Nhiên chỉ dờ người ra trong giây lát? Ngay lúc Tiêu Nhiên hơi phân tâm, Lộ Tây Phi lập tức gia tăng phép thuật lên, nhanh chóng biến mất trước mặt Tiêu Nhiên, cũng nhanh chóng kéo thần tọa ra xa, trong nháy mắt hoàn toàn mất tích!

Từng nhánh cây thoát nhìn không biết là loài cây gì đột ngột từ dưới đất chui lên, theo đó là một mùi tanh không người nào có thể chịu được truyền đến, nhưng tất cả vẫn chưa chấm dứt! Loài thực vật ghê tởm này chậm rãi cố định dáng dấp, đất đai xung quanh bắt đầu nứt ra... Vỡ vụn! Mặt đất đen thui lù, phủ đầy chất nhầy, khiến người ta hoàn toàn không nhìn thấy các loại côn trùng to lớn đang bò ra, từng bước một bò về hướng Tiêu Nhiên.

Tiêu Nhiên nhất thời hít một ngụm khí lạnh. CMN, súc vật! Đây là một giọng nữ cao kêu to, hoàn toàn không giữ được bình tĩnh!

Ngay lúc Tiêu Nhiên thét chói tai, cảnh tượng đang khiến Tiêu Nhiên kinh hãi khiếp đảm đột nhiên biến mất. Trước mặt Tiêu Nhiên lại là cung điện quen thuộc, các tiểu thần quen thuộc, còn có biểu tình tự tiểu phi tiểu [cười như không cười] của Lộ Tây Phi nữa...

Người ngồi ở sau cùng chậm rãi nâng tay phải lên, giọng nói mang theo vài phần nghiêm khắc: “Lộ Tây Phi! Người...”

Lộ Tây Phi quay lại, tao nhã cúi người: “Phụ Thần không cần lo lắng, con chỉ muốn Tiêu Nhiên lão sư thấy được năng lực của con mà thôi. Dù sao, đó cũng chỉ là ảo giác bình thường. Hơn nữa, Tiêu Nhiên lão sư cũng không bị thương mà, phải không lão sư?”

Thiên Triệt nhất thời im lặng... Không sai, hiện tại bây giờ Tiêu Nhiên vẫn rất tốt.

Thấy Phụ Thần không lên tiếng, Lộ Tây Phi nghiêng đầu, ném cho Tiêu Nhiên một nụ cười khinh miệt!

Trong lòng Tiêu Nhiên biết cãi nhau với hắn cũng vô ích, nên nhất thời bị phần trừng mắt lên. Đương nhiên nàng không biết, Lộ Tây Phi đang tự mình

chuốc lấy khổ, vô tội trúng đạn của Phụ Thần đại nhân.

Tiêu Nhiên nhẹ nhàng trừng mắt nhìn Thiên Triệt, ánh mắt thâm sâu âm trầm hỏi hần một câu: “Người có quản không?”

Thiên Triệt liên tục gật đầu, dùng ánh mắt an ủi nàng: “Quản! Tuyệt đối quản!”

Sau khi kết thúc màn “liếc mắt đưa tình”, Thiên Triệt nhìn Lộ Tây Phi, uy nghiêm nói: “Lộ Tây Phi, người có thể dùng lời nói để giới thiệu về năng lực của mình, không cần sử dụng pháp lực.”

“Đạ.” Lộ Tây Phi lạnh lùng liếc Tiêu Nhiên một cái, thầm nghĩ: Hừ, nếu không phải có Phụ Thần ở đây, có lẽ hần đã trực tiếp chinh chết tên tiện nhân này rồi... Song, hiện giờ Phụ Thần đã nhúng tay vào rồi, hần cũng không muốn giỡn nữa. Hần nghiêm túc trả lời: “Nếu Tiêu Nhiên lão sư đã hiểu được năng lực của bản thân, bản thân sẽ không phô bày nữa. Về phần người bản thân ghét nhất, không cần nói thì Tiêu Nhiên lão sư cũng biết chứ nhỉ?”

Tên tiểu tử thối này! Nếu không phải vì hần là thần, nàng có đánh thế nào cũng không đánh lại, thì nàng tuyệt đối sẽ bắt chấp tất cả mà cắn chết hần!

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chia Tay Trong Buồn Bã

Edit: Ngọc Hương

Beta: BTCĐ

Nếu nói các loại trúng đạn, thì đại khái chính là nói đám học trò bức bách làm khổ Tiêu Nhiên! Sau khi chịu sự khinh thường của Y Tư Mai, Tiêu Nhiên đáng thương sắp đi lên của chúng ta lại chịu sự đùa giỡn của Lộ Tây Phi, cái gọi là ngược tâm lại ngược thân cũng chỉ có thể mà thôi, Thần sư đại nhân đáng thương chỉ có thể nuốt nước mắt chua xót vào lòng...

Được rồi, đối mặt với thần, nàng chỉ có thể nhịn. Sau khi Tiêu Nhiên im lặng tự xem xét lại mình, nàng vẫy vẫy tay, nói: “Được rồi, buổi học hôm nay kết thúc ở đây, buổi học tiếp theo ta sẽ thông báo sau, hôm nay chỉ tới đây thôi.”

Nghe thấy sự mệt mỏi trong giọng nói của Tiêu Nhiên, Ngải Vi Hy nhất thời có phần lo lắng! Nhìn Ngải Vi Hy chớp chớp mắt nhìn mình, đáy lòng Tiêu Nhiên dâng lên một cảm giác kỳ quái, nàng muốn nhào tới phía trước ôm hôn tiểu lol[1] này... Cố gắng áp chế mọi ý muốn tà ác trong lòng mình, Tiêu Nhiên nở nụ cười xoa dịu sự lo lắng trong lòng cô bé! Hu hu hu, chỉ có Ngải Vi Hy là thiện lương, tốt bụng nhất! Chờ tương lai, sau khi ta vang danh thiên hạ, ta nhất định sẽ không quên muội!

Sau khi Tiêu Nhiên nói xong, các tiểu thần lập tức giải tán, trong vòng ba giây đã không còn một ai! Tội nghiệp Tiểu Vi Hy, cô bé vốn định nói thêm hai ba câu nữa với Tiêu Nhiên, nhưng kết quả lại bị tiểu chính thái[2] đại gian đại ác Lộ Tây Phi trực tiếp kéo đi... Ngay cả tiểu muội tốt bụng duy nhất có thể an ủi tâm hồn nàng cũng đã đi khỏi đây rồi, hai mắt Tiêu Nhiên nhất thời đầm lệ! Hu hu hu, có còn ai để an ủi nàng một chút không?

“Tiêu Nhiên, người không sao chứ?” Giọng nói quen thuộc từ sau lưng truyền đến, cảm nhận được sự đau khổ trên người Tiêu Nhiên, Phụ Thần cẩn thận mở miệng: “Ừm... Tiêu Nhiên, người ngàn vạn lần đừng để bụng, tuy đám tiểu tử kia có kiêu ngạo một chút, nhưng tất cả mọi thứ đều sẽ tốt lên thôi...”

“Hu hu hu... Thiên Triệt... Bọn nhỏ nhà huynh bắt nạt ta... Hu hu hu...” Tiêu Nhiên bỏ nhào vào lòng Thiên Triệt khóc lớn.

“Ừ... Ừ!” Thiên Triệt lập tức 囧, lắp ba lắp bắp nói: “Kia, chuyện kia, Tiêu Nhiên, người hiểu lầm rồi, tuy mười tiểu thần gọi ta là cha, nhưng bọn chúng được sinh ra từ các quy luật của thế giới này, không phải do ta sinh ra!!!”

Tiêu Nhiên vốn đang muốn nghe lời an ủi, nhất thời lão đảo... Đại ca, người nghe sai trọng điểm rồi...

Quả nhiên, khuôn mặt 囧 của Thiên Triệt không hề có tác dụng! Tiêu Nhiên hít một hơi thật sâu, đứng dậy đẩy Thiên Triệt ra: “Xin lỗi... Vừa rồi ta hơi ngốc ngếch một chút, bây giờ ta đã tốt hơn rồi. Thiên Triệt, về mặt này của người rất vui nha, khiến ta rất vui về!”

Thiên Triệt tiếp tục 囧, khóc không ra nước mắt nghĩ: Tiêu Nhiên, tuy ta biết trong lòng người khó chịu, nhưng người cũng không nên lấy ta ra làm chỗ trút giận chứ! Nếu thật sự muốn trêu chọc ta, Phụ Thần... Phụ Thần ta cũng rất có uy nghiêm đó nha...

Khi Thiên Triệt đang định dùng thần uy, lại nhìn thấy ánh mắt cười như không cười của Tiêu Nhiên, lần đầu tiên, hần không dám chứng minh lời mình vừa nói ra khỏi miệng: Hu hu hu... Ánh mắt thật nguy hiểm, tại sao hần lại cảm thấy nếu hần dám mở miệng sẽ bị ăn đủ?

Nhận thấy tình hình không ổn, Thiên Triệt lập tức di chuyển về phía cửa ra vào, dựa theo sức mạnh bạo phát mà ngay cả Lộ Tây Phi cũng kém xa của cô nàng Tiêu Nhiên này, để phòng ngừa vạn nhất hần vẫn nên chuẩn bị nhanh thì hơn!

Thiên Triệt lặng lẽ di chuyển từng chút một, thấy sự chú ý của Tiêu Nhiên hoàn toàn không tập trung trên người mình, hắn trực tiếp Thuận di [3], trong nháy mắt đã không thấy dấu vết. Lúc rời khỏi đó, Thiên Triệt không nhìn thấy, một khắc kia, trong mắt Tiêu Nhiên, cư nhiên lại có vài phần tịch mịch.

Nhìn “phòng học” cuối cùng cũng trống không, Tiêu Nhiên lộ ra một nụ cười khổ. Buổi học hôm nay, cuối cùng lại chia tay trong buồn bã... Ban đầu, nàng còn có thể an ủi mình rằng, chỉ có một mình Lộ Tây Phi bất mãn, nhưng hiện tại xem ra, tất cả các tiểu thần đều bất mãn với nàng... Y Tư Mai thì không nói làm gì, nói về Pha Lai Á đi, nếu trong lòng hắn không có sự bất mãn với nàng, thì hắn sẽ không dễ dàng bị Lộ Tây Phi khiêu khích như vậy? Haiz... Rõ ràng nàng đã cố gắng đến vậy, nhưng vẫn không...

Tiêu Nhiên mở ra lòng bàn tay của mình ra, cây bút bằng thủy tinh Thiên Triệt đặc biệt làm cho nàng phát ra ánh sáng huỳnh quang nhàn nhạt. Khoé miệng nàng hơi cong lên, ánh mắt Tiêu Nhiên trống rỗng nhìn về nơi xa: năng lực của nàng liên tiếp bị bài xích ở nơi này, nàng có thể kiên trì thêm được nữa không?

Một tuần sau buổi học thứ hai của Tiêu Nhiên. Sáng sớm, Thiên Triệt liền vội vội vàng vàng đến gõ cửa phòng Tiêu Nhiên: “Tiêu Nhiên! Người có trong phòng không? Ta vào được không?”

Đang múa bút thành văn, Tiêu Nhiên lặng lẽ lau hắc tuyến trên đỉnh đầu, tiếp tục im lặng, mặc kệ Phụ Thần đại nhân bị lãng quên đang mở cửa tiến vào.

Vừa vào cửa, Thiên Triệt liền dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Tiêu Nhiên, có phần nghi ngờ hỏi: “Tiêu Nhiên, người đang làm gì vậy? Gần đây tâm trạng không tốt sao?”

“Không có gì” Tiêu Nhiên rầu rĩ mở miệng.

Thiên Triệt chống cằm suy nghĩ trong chốc lát, rồi bùng tỉnh đại ngộ nói: “Á, ta hiểu rồi! Có phải người đang lo lắng cho đơn vị tiền tệ của người không? Vậy thì thôi đi, nếu người thật sự muốn, ta không ngại tạo ra RMB [Nhân dân tệ] cho người, về phần người muốn BF [Best Friend]... Chuyện này, người cũng biết, Hi Phi Tư bây giờ, ngoài bọn tiểu tử kia, chính là ta, nếu không... Người cứ chấp nhận ta trước được không?”

Tiêu Nhiên cố gắng đè nén xúc động muốn học máu của mình xuống, dùng ánh mắt sắt bén lăng trì ba lần vị khách không mời mà đến – Phụ Thần Sáng Thế, sau khi bùng tỉnh đại, nàng mới nhớ ra một vấn đề: Thiên Triệt làm sao biết được nàng từng nghĩ đến BF? Chẳng lẽ?

“Thiên Triệt, tên khốn kiếp nhà người, dám rình coi ta!” Tiêu Nhiên nổi cơn thịnh nộ rồi.

“Á! Ta bị oan, ta thật sự bị oan... Lúc người tắm, ta thật sự không hề nhìn lên, mặc dù bây giờ người tạm thời là nữ nhân duy nhất của Vân Chi Bỉ... Nhưng đáng người người thật sự không được tốt lắm!” Thiên Triệt vội vàng vì mình rửa sạch tội danh, lại đột nhiên hoảng sợ phát hiện ra, sau mỗi một câu nói của hắn, mặt Tiêu Nhiên càng xuất hiện nhiều vết đen hơn!

Cuối cùng, khi ý thức được tình hình không ổn, Phụ Thần đại nhân quyết định phải nhanh chóng chạy khỏi nơi, chỉ tiếc, khi hắn nhận ra thì đã muộn, pháp trận Thuận di còn chưa kịp triển khai đã bị Tiêu Nhiên hóa bạo long một quyền trực tiếp KO [knock-out] đến thiên ngoại: “Thiên Triệt, người chết chắc rồi!!!”

“Hu hu... Ta thật sự bị oan mà...” Sau khi Thuận di trở lại, Phụ Thần đại nhân hai mắt đầm lệ bày ra khuôn mặt tuấn tú vô tội đáng thương: “Tiêu Nhiên, người phải tin tưởng ta, ta thật sự không hề nhìn lên! Hơn nữa, thói quen bạo lực này của người nên sửa lại, ta thì không có vấn đề gì, nhưng nếu BF của người bị người dọa cho chạy mất thì sẽ không ai thêm lấy người đâu!

Thiên Triệt tự cho là có lòng tốt nói lời khuyên nhủ, còn dương dương đắc ý gật gật đầu, chỉ tiếc... Do Thiên Triệt nhắm mắt lại để đắc ý, nên hoàn toàn không phát hiện ra, giờ phút này sắc mặt Tiêu Nhiên đen như đáy nồi! Kết quả là, một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, Phụ Thần đại nhân đáng thương lần thứ hai biến thành một ngôi sao trên bầu trời...

Chú thích:

[1] Loli là từ chỉ các nhân vật có ngoại hình hoặc tính cách giống các bé gái từ 12, 13 tuổi trở xuống.

[2] Tiểu chính thái: chỉ những cậu bé/thiếu niên/ những chàng trai trẻ tuổi, ngây thơ.

[3] Thuận di: di chuyển tức thời, từ chỗ này đến chỗ khác chỉ trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Sự Lo Lắng Của Thiên Triệt

“Hừ, cuối cùng cũng được yên tĩnh!” Tiêu Nhiên phúi phúi tay, hoàn toàn bỏ qua bạn nhỏ nào đó vừa bị nàng đánh bay, tiếp tục vui đầu vào công việc. Nhưng mà, sự yên tĩnh này cũng không kéo dài được bao lâu...

“Hu hu hu...” Thiên Triệt ôm khuôn mặt đã được băng bó thành một con gấu mèo, đau khổ xuất hiện trước mặt Tiêu Nhiên, đôi mắt long lanh ngập nước xuyên qua khe hở, lên án nhìn Tiêu Nhiên.

Tiêu Nhiên xoa xoa mi tâm, vô lực nói: “Thiên Triệt, sao ta cảm thấy ngươi lại muốn ăn đòn nữa? Hãy nói rõ mục đích ngươi đến đây để làm gì, nếu không ta không dám bảo đảm ngươi có tiếp tục bị đánh nữa hay không, hiểu chưa?”

Ra vẻ đáng thương không có hiệu quả, nên Phụ Thần đành phải tiếp tục ầm ầm ức ức trừng mắt nhìn Tiêu Nhiên, rồi nâng vạt áo lên lau mặt. Khuôn mặt vốn đang vô cùng thâm lập tức khôi phục lại hình tượng hoàn hảo ban đầu.

Thiên Triệt không còn cách nào khác đành phải ngồi xuống bên cạnh Tiêu Nhiên, ai oán than thở: “Tiêu Nhiên, gần đây ngươi thay đổi thật rồi... Trước đây, tuy ngươi rằng có chút xấu, nhưng vẫn cực kỳ coi mở, năng động. Bây giờ, ngươi rúc trong cung điện cả ngày, không hề ra ngoài, ta rất lo lắng!”

Tiêu Nhiên co quắp khoe miệng: “Khụ khụ... Ta nói này Phụ Thần đại nhân, gần đây ngươi không có việc gì làm sao? Hơn nữa...” Tiêu Nhiên thâm liếc Phụ Thần, ta ác nói: “Chuyện ngươi dạy hư đám nhóc kia, khiến công việc của ta trở nên khó khăn, ta còn chưa ‘trao đổi tận tình’ với ngươi nữa đó.”

Phụ Thần đang chớp chớp mắt giả bộ vô tội, đáng yêu, nghe vậy lập tức ngồi nghiêm chỉnh lại! Giọng điệu của Tiêu Nhiên có gì đó không ổn... Tuy mấy quyền cước của Tiêu Nhiên hoàn toàn không có lực sát thương gì với hắn, nhưng mà bị đánh vẫn rất đau... Thiên Triệt lặng lẽ rơi lệ vì quá trình ‘trao đổi’ cực kỳ tàn ác mình sắp trải qua. Hắn thức thời quyết định chuyển chủ đề câu chuyện: “Tiêu Nhiên, hôm nay ta đến tìm ngươi, là có việc cần xác nhận rõ ràng.”

Tiêu Nhiên khề hừ một tiếng. Tuy rằng vừa rồi ánh mắt Thiên Triệt giống hệt con cún cưng không lồ khiến đáy lòng Tiêu Nhiên dễ chịu một chút, nhưng nàng rất rõ tính cách “Không có việc không lên điện Tam Bảo (chùa)” của vị Phụ Thần này. Bây giờ nàng chỉ muốn nhanh nhanh đuổi Thiên Triệt đi, để tiếp tục công việc chưa làm xong của mình. Dù sao con đường làm Thần sư của nàng còn rất xa xôi gian khổ, Tiêu Nhiên vô cùng lo lắng một khi nàng lơ là một chút, sẽ thành buông bỏ, mặc kệ.

Vừa nhắc đến việc chính, Thiên Triệt cũng lập tức trở nên nghiêm túc hơn: “Tiêu Nhiên, ngươi còn nhớ việc lần trước của Pha Lai Á không?”

Tiêu Nhiên 囧, trong lòng lặng lẽ phi nhỏ: loại chuyện như vậy nàng có thể quên được sao? Nàng sống hai mươi hai năm, đó là lần đầu tiên nàng bị người ta chinh đến thâm như vậy. Huống chi, chuyện mới xảy ra chưa tới hai tuần. Dù nàng là con người, có phần vô dụng hơn các vị thần... nhưng trí nhớ của nàng cũng không thể tệ đến mức đó chứ? Giờ phút này, mặc cho nội tâm Tiêu Nhiên điên cuồng gào thét, thì ngoài mặt, nàng vẫn vô cùng bình tĩnh gật đầu: “Nhớ rõ, có việc gì sao?”

Thiên Triệt cúi đầu trầm ngâm một lát rồi mới nói với vẻ bất đắc dĩ: “Về việc đó, ta nghi ngờ Pha Lai Á bị Lộ Tây Phi giật dây.”

“Đã sớm đoán ra.” Tiêu Nhiên bình tĩnh tiếp lời.

“Đoán... Đoán được? Ngươi làm sao có thể...” Thiên Triệt nhìn Tiêu Nhiên, vẻ mặt không thể tin được: “Ta phải dùng ‘hồi tưởng’ mới có thể đoán được sơ sơ chuyện đã xảy ra, ngươi sao có thể đoán được?”

Tiêu Nhiên có chút đau xót, vỗ vỗ vai Thiên Triệt: “Thiên Triệt, nói thật, ta vẫn luôn không hiểu rốt cuộc ngươi làm cách nào để sáng lập ra thế giới này... Chỉ số thông minh của ngươi bây giờ còn kém hơn cả Lộ Tây Phi!”

“Tiêu Nhiên ~~~” Khuôn mặt bánh bao phóng đại lên trong nháy mắt, hai ánh mắt ai oán quét tới quét lui trên người Tiêu Nhiên, một bộ dạng cõi lòng mong manh như thủy tinh rơi vỡ đầy đất.

“Khụ, đừng ra vẻ đáng thương nữa, ta chỉ nói lời thật lòng...” Tiêu Nhiên giả bộ an ủi, nhéo nhéo cái mặt bánh bao trước mặt, thờ dãi: “Bây giờ, ngay cả Lộ Tây Phi, người tôn ngươi làm Phụ Thần cũng dám hết lần này đến lần khác tính kế với ta, ta thật lo lắng trong tương lai ngươi còn có khả năng trấn áp được bọn họ nữa không?”

“Không sao cả!” Trái với lo lắng của Tiêu Nhiên, Thiên Triệt lại tủm tỉm cười: “Ta có lòng tin ngươi có thể dạy dỗ bọn chúng, hoàn toàn không phải đến phiên ta ra tay! Nên nhớ, ngươi là do chính tay ta mang về đây, ta hoàn toàn có lòng tin với ngươi.”

Tiêu Nhiên ngửa đầu nhìn trời, lệ rơi đầy mặt: Thiên Triệt, vì sao ta cảm thấy, cái ngày thế giới này tiến đến diệt vong đã không còn xa nữa vậy...

Sau khi cố gắng kìm nén nỗi xúc động muốn một cước đá bay cái tên vô trách nhiệm này ra ngoài không gian, Tiêu Nhiên xoa xoa chân mày, tiếp tục nói: “Ta nói này Thiên Triệt, chẳng lẽ ngươi hoàn toàn không để ý tới những hành động khác thường của Lộ Tây Phi trong buổi học thứ hai sao?”

“Hả? Tên tiểu tử thối đó ngoài việc dùng ảo giác hù dọa ngươi, còn làm chuyện xấu gì khác nữa hả?” Thiên Triệt kinh hãi.

“...” Tiêu Nhiên chỉ có một cảm giác: khoe miệng đang co quắp này giờ của nàng đã không thể trở về trạng thái bình thường được nữa rồi... Một lúc sau, đến khi Tiêu Nhiên thấy bản thân đã khôi phục năng lực nói chuyện, mới thờ dãi, nói chuyện một cách yếu ớt khác thường: “Thiên Triệt, ta vô cùng tò mò, trong lòng ngươi, có chút xíu mưu lược, tâm kế hay gì gì đại loại như vậy không?”

Thiên Triệt nghe xong, cúi đầu trầm tư một lúc rồi hơi lưỡng lự trả lời: “Hình như là có!”

Tiêu Nhiên bó tay vỗ trán một cái, bất đắc dĩ nói: “Thiên Triệt, ta thấy tốt nhất ngươi nên đem cái ‘tâm kế’ ngươi cho là có đó quảng đi... Nếu không ta nghĩ sớm muộn gì ngươi cũng sẽ bị ‘tâm kế’ của bản thân mình hại chết đó!”

“Này! Tiêu Nhiên! Theo cách nói của người Trái Đất, thì những lời này của ngươi tuyệt đối là tàn nhẫn chà đạp tâm hồn ta!” Thiên Triệt lên án.

Nhưng sâu thẳm trong lòng, Thiên Triệt cũng âm thầm lo lắng: Tiêu Nhiên ơi Tiêu Nhiên, ngươi quả nhiên không hổ danh là người do chính tay ta lựa chọn. Chỉ vèn vèn có bấy nhiêu thời gian mà ngươi đã phát hiện ra... Dù sao, trong tương lai, nói không chừng ta sẽ thật sự chết đi, ngươi nói rất đúng, ta quả thật không rành tâm kế gì cả, cho nên, đám tiểu tử kia, chỉ có thể trông cậy vào ngươi...

Giờ phút này, Tiêu Nhiên dĩ nhiên không biết trong lòng Thiên Triệt có bao nhiêu sóng ngầm đang mãnh liệt cuộn trào, nàng tùy tiện khoác vai Thiên Triệt: “Lại đây, lại đây, để ta tận tình nói cho ngươi biết tên tiểu tử thối Lộ Tây Phi kia, đến tột cùng đã chơi xấu ta bao nhiêu lần... Bạn Thiên Triệt thân ái, sau khi ngươi nghe xong phải cố gắng học hỏi nha... Trong lịch sử Trái Đất từ xưa đến nay, không hề thiếu những chuyện con cái lật đổ cha mẹ quyền cao chức trọng để thế chỗ. Ngươi chính là chỗ dựa duy nhất của ta, nếu dễ dàng ngã xuống như vậy, ta cũng chỉ có một con đường duy nhất là tuần táng theo ngươi!!!”

Thiên Triệt: “... -_-|||”

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Muốn Nói Lại Thôi

“Tuần táng??? Mỗi lần mở miệng, ngươi làm ơn đừng nói toàn những điều xui xẻo như vậy có được không?” Thiên Triệt囧囧.

Bây giờ hẳn mới phát hiện, hoá ra Tiêu Nhiên không chỉ có tài đã thương thân thể người khác, mà trình độ đã thương tinh thần cũng cao không kém. Nghĩ đến bản thân đường đường là một Phụ Thần Sáng Thế... tại sao hẳn lại cảm thấy lo lắng tột cùng như vậy?

“Ta hỏi này Thiên Triệt, rốt cuộc ngươi có nghe ta nói gì không?” Giọng nói của Tiêu Nhiên đột ngột trở nên nguy hiểm. Thân thể Thiên Triệt theo bản năng run lên một cái, vội gật đầu không ngừng: “Tiêu Nhiên, hãy tin ta, ta vẫn đang chuyên chú lắng nghe...”

Ngươi chuyên chú lắng nghe mới lạ! Trong lòng âm thầm khinh bỉ, Tiêu Nhiên nói một cách bất đắc dĩ: “Về ý tưởng, cũng như kế hoạch của Lộ Tây Phi, ta đoán có lẽ là tên nhóc này đang thử thăm dò giới hạn cuối cùng của ngươi.”

“Giới hạn cuối cùng? Tên tiểu tử thối đó gây đủ thứ chuyện thị phi như thế mà chỉ để thăm dò giới hạn cuối cùng của ta?” Thiên Triệt không thể tin nổi la lên.

Thoáng thấy sắc mặt Tiêu Nhiên bắt đầu chuyển sang màu đỏ ửng, Thiên Triệt vội vàng ngậm miệng lại. Hẳn thiếu chút đã quên... cô nàng này, lúc dùng thân phận lão sư để nói chuyện, cực kỳ không thích bị người khác cắt lời, nhất là lúc nói chuyện với “phụ huynh học sinh”.

Tiêu Nhiên hung hăng trừng mắt nhìn hấn, lạnh lùng mở miệng: “Ta nghĩ, sau khi Lộ Tây Phi bắt măn với ta trong buổi học đầu tiên... Mà tất cả cũng tại tên ngu ngốc nhà ngươi! Ta chỉ xoa đầu nó một cái đã bị hiểu lầm thành chọc ghẹo rồi! Thật không biết ngươi dạy dỗ kiểu gì nữa!”

“Ồ! Chuyện này ngươi đã ‘trao đổi’ với ta rất nhiều lần rồi mà...” Thiên Triệt khóc không ra nước mắt. Ngẫm lại, chỉ vì một chuyện đó mà hấn đã bị đánh đến n lần rồi, bây giờ hấn vẫn còn cảm giác đau âm ỉ khắp người đây...

Nhìn vẻ mặt ai oán của người nào đó, Tiêu Nhiên xoa xoa chân mày, thái dương hơi giật giật: rõ ràng nàng đã quyết định hoàn toàn bỏ qua, không bao giờ nhắc lại chuyện này nữa, nhưng tại sao bây giờ lại có cảm giác muốn bạo lực một phen nữa vậy?

Ra sức kìm nén nổi xúc động muốn đánh người trong lòng xuống, Tiêu Nhiên cố gắng bình tĩnh nói: “...Sau chuyện đó, có lẽ Lộ Tây Phi vẫn luôn tìm kiếm cơ hội đối phó ta, nhưng do nó không biết thái độ của ngươi thế nào, nên không dám tùy tiện ra tay, mà lại dụ dỗ một tiểu thần khác đến chinh ta một chút, nhân dịp này quan sát thái độ của ngươi luôn.”

Tiêu Nhiên đưa ra kết luận. Chỉ tiếc, lần này Tiêu Nhiên đoán đúng kết quả nhưng lại đoán sai quá trình. Phương thức trả thù của tên tiểu tử Lộ Tây Phi kiểu ngao phước hắc kia tuyệt đối phải là đòi mạng người khác không hề báo trước.

Sở dĩ cuối cùng biến thành một trận chinh thê thảm là do Thần Chết Hắc Tư Đới không chịu giúp hấn một tay, trực tiếp lấy đi mạng nhỏ của Tiêu Nhiên; không còn cách nào khác, hấn đành phải dùng đến sự phương án hai. Nếu không, bây giờ Tiêu Nhiên hoàn toàn không thể khỏe mạnh đứng ở đây nghiên cứu vấn đề này như vậy.

Mặc kệ chân tướng ra sao, Tiêu Nhiên vẫn tiếp tục nói ra suy đoán của mình: “Sau chuyện đó, Lộ Tây Phi đại khái biết được ngươi không hề làm phép bảo vệ gì trên người ta, hơn nữa, nó cũng chỉ bị phạt rất đơn giản, cấm túc vài ngày mà thôi. Dưới tình hình đó, nếu là ta, ta cũng sẽ tiếp tục thực hiện kế

hoạch.”

Thiên Triệt nghe xong, ngạc nhiên đến không ngậm được miệng. Nhưng không phải là do Phụ Thần đại nhân nghe Tiêu Nhiên phân tích tâm lý Lộ Tây Phi, mà chỉ đơn giản là hắn đang kêu oan cho bản thân mình.

Rõ ràng hắn đã làm phép chúc phúc bảo vệ trên người Tiêu Nhiên rồi mà! Chỉ cần Tiêu Nhiên bị tấn công, nguy hiểm đến tính mạng, thì cho dù là thần cũng sẽ phải chịu sự phản thương [đòn tấn công bị phản ngược lại, đánh vào người ra đòn]...

Tuy nghĩ vậy, nhưng khi Thiên Triệt nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Tiêu Nhiên, vẫn quyết đoán ngậm miệng lại, tiếp tục nghe Tiêu Nhiên nói, hắn có dự cảm rất rõ ràng... nếu hắn dám tùy tiện mở miệng cắt ngang, tuyệt đối sẽ bị đánh đến lên bờ xuống ruộng...

“Vi vậy... Lộ Tây Phi đã quyết định sẽ ra tay với ta! Trùng hợp là, buổi học thứ hai của ta vừa vận xảy ra ngay khi nó muốn động thủ, nên nó cũng không ngại chinh ta một chút. Sự khiêu khích của Pha Lai Á chín phần là do nó đứng phía sau giật dây. Có lẽ nó muốn ép ta nổi điên lên, khiến cho tất cả các tiểu thần đều ghét ta.”

Tiêu Nhiên cười khỏ, tiếp tục nói: “Chẳng qua, ta tình cờ phát hiện ra một chuyện. Pha Lai Á hình như không hoàn toàn ngoan ngoãn phục tùng Lộ Tây Phi. Cho nên, từ khi Pha Lai Á tự giới thiệu xong, Lộ Tây Phi vẫn luôn rất khẩn trương. Ta nghĩ nó đã làm một số chuyện không tốt với Pha Lai Á nên sinh ra chột dạ...”

“A!!!” Thiên Triệt cuối cùng cũng không kìm chế được mà kêu thành tiếng. Ban đầu, hắn còn có thể bắt kịp suy nghĩ của Tiêu nhiên, nhưng càng nghe lại càng cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Đứa bé Lộ Tây Phi này... Bây giờ đã tà ác, có thù tất báo như thế rồi sao? Hắn cũng có để ý đến việc Lộ Tây Phi luôn cúi đầu, lúc đó hắn còn rất vui mừng cho rằng, cuối cùng Lộ Tây Phi cũng trở nên thành thật, nhưng bây giờ xem ra, tất cả chỉ là ảo ảnh tươi đẹp mà hắn vẽ ra sao?

“Tuy ta không biết tại sao lúc đó Lộ Tây Phi đang khẩn trương lại bình tĩnh hẳn ra, hơn nữa còn tâm trạng chinh ta một phen... Nhưng có một chuyện rất rõ ràng: Lộ Tây Phi chưa bao giờ bỏ qua ý nghĩ phải thu thập ta thật tốt, bây giờ ta nghi ngờ tiểu tử này là muốn lấy mạng của ta... Chuyện này, chẳng lẽ ngươi không... phát hiện ra điều gì khả nghi sao, Thiên Triệt?”

Thiên Triệt cười khỏ: Đúng vậy... Ta hoàn toàn không ngờ mọi chuyện sẽ biến thành thế này. Nhưng sự thật so với suy đoán của Tiêu Nhiên ngươi cũng không khác nhiều lắm, aiz...

Nhìn vẻ mặt buồn bã của Thiên Triệt, Tiêu Nhiên trầm ngâm một chút, nhưng cuối cùng vẫn hỏi thẳng: “Ta còn một việc muốn hỏi ngươi. Ngươi từng nói với ta, tính cách của Lộ Tây Phi là do chịu ảnh hưởng bởi thần lực của nó, đúng không?”

“Đúng vậy, có vấn đề gì sao?” Thiên Triệt hạ giọng hỏi lại. Dù sao những việc Lộ Tây Phi đã làm gần đây đã kích hắn không ít. Chẳng lẽ... không có cách nào ngăn mọi việc lại sao?

“Gần đây ta luôn suy nghĩ, nếu tính cách của Lộ Tây Phi là do chịu ảnh hưởng của thần lực, hắn có xu hướng trở nên âm trầm là chuyện rất bình thường. Nhưng khi ta nhớ lại những tiểu thuyết ta đã đọc qua lúc còn ở Trái Đất, lại có một linh cảm khác: bóng tối thật ra cũng không nhất định là tà ác. Nếu nói sức mạnh bóng tối là tà ác, không bằng nói tà ác chính tại lòng người... Nếu đã nói như vậy, thì tính cách hiện tại của Lộ Tây Phi không phải là bị sức mạnh bóng tối ảnh hưởng, mà là do ác niệm gây nên. Nhưng ngươi cũng nói với ta rằng, thế giới này còn đang trong giai đoạn sơ khai, ngoại trừ các vị thần ra, e rằng chỉ còn lại những sinh vật không có khả năng tư duy và tình cảm. Nếu đã vậy, ác niệm mạnh đến mức có thể ảnh hưởng đến tiểu thần là từ đâu mà ra?”

“Tiêu Nhiên!” Thiên Triệt lắc đầu cười khỏ: “Lúc này đây, ta thật sự nghi ngờ ngươi có phải chỉ là một con người thôi hay không... Không sai, quả thật có ác niệm từ bên ngoài đến, chỉ là...”

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Edit: Noel

Beta: BTCD

“Chỉ là thế nào?” Tiêu Nhiên ngạc nhiên hỏi.

Lúc này, nàng cũng chỉ dựa vào mấy quyển tiểu thuyết huyền huyền đã đọc trước đây để đoán mò một chút, bây giờ xem ra, nàng đã đoán đúng rồi! Như vậy, dựa theo nguyên tắc của tiểu thuyết YY, chắc chắn sẽ có một đại boss phản diện xuất hiện, kết quả cuối cùng là nhân vật chính đánh bại đại

ma vương, ôm mỹ nhân về nhà. Nhưng nàng thấy nên là ‘ôm trai đẹp về nhà’ thì tốt hơn.

“Khụ khụ...” Ánh mắt Thiên Triệt nhìn Tiêu Nhiên đột nhiên trở nên quý dị: “Tiêu Nhiên, ta nghĩ là, ngươi đã suy nghĩ quá nhiều, thật sự là suy nghĩ quá nhiều rồi...”

“...” Tiêu Nhiên đầy oán hận nhìn Thiên Triệt, sau khi thấy đôi phương gật đầu khẳng định, khẳng định, rồi lại khẳng định, Tiêu Nhiên đành tiếc nuối kết luận: phúc lợi được hưởng trai đẹp của nàng vẫn còn xa lắm... Aiz, tuy nàng rất muốn trở thành một giáo viên tốt, nhưng nàng cũng rất muốn tận hưởng trai đẹp mà...

“Tiêu Nhiên, về chuyện ‘ác niệm’ kia, ta sẽ xử lý tốt, ngươi không cần quan tâm quá nhiều... Dù sao, bây giờ ngươi cũng không thể làm được gì.”

Hiếm khi thấy gương mặt nghiêm túc của Thiên Triệt, Tiêu Nhiên nhủ mảy: hay thật, nếu không phải nàng đủ nhạy bén để phát hiện ra, thì chắc chắn hẳn còn tiếp tục lừa gạt nàng dài dài... Chuyện có thể khiến Phụ Thần nghiêm túc đến vậy, nàng dính vào chắc cũng không có quả ngon gì.

Âm thầm bĩu môi, Tiêu Nhiên bỏ qua: “Thôi được rồi, không nói đến chuyện này nữa, nói từ này đến giờ, ta vẫn chưa biết được mục đích hôm nay ngươi đến đây để làm gì? Đừng nói với ta là ngươi đặc biệt đến đây để cùng ta ‘trao đổi’ nha!”

Mặt Thiên Triệt nhất thời xoắn xuýt lại: “Làm sao... có thể...”

Lần này hẳn đến tìm Tiêu Nhiên đúng là có việc muốn nhờ nàng. Chẳng qua, vừa đến đã bị Tiêu Nhiên hành hung, rồi lại lo lắng chuyện Lộ Tây Phi một hồi, nếu Tiêu Nhiên không nhắc, xem chút nữa hẳn đã quên mất mục đích hẳn đến đây rồi.

“Thật ra, lần này ta đến vì Pha Lai Á.” Thiên Triệt nhẹ nhàng nói.

Tiêu Nhiên nhíu mày kinh ngạc: “Không phải chứ? Tiểu thần rắc rối số 2? Ngươi ngàn vạn lần đừng nói với ta, nó cũng bị thân lực của mình ảnh hưởng nha? Bây giờ một tên Lộ Tây Phi đã khiến ta đau đầu muốn chết, nếu lại thêm một tên nữa... ta không dám khẳng định mình còn có thể tiếp tục công việc này nữa hay không!”

“Aiz, ngươi lại nghĩ quá nhiều rồi! Pha Lai Á thật ra là một đứa trẻ ngoan.” Thiên Triệt thông thả nói tiếp: “Mặc dù có lúc nó cũng đùa dai khiến người ta lo lắng.”

Đứa trẻ ngoan... Ngươi chắc chắn? Khoé miệng Tiêu Nhiên co quắp, thật hết chỗ nói...

“Phụ Thần?” Giọng nói mang ý hỏi, dè chừng vang lên. Thiên Triệt tùm tùm cười, quay lại đáp: “Đến rồi à, Pha Lai Á? Vào đi!”

Oái, không cần nha! Tiêu Nhiên không nhìn được gào thét trong lòng! Lần trước nàng bị tiểu thần này dùng gió bão hành hạ đến thâm thối, lệ rơi đầy mặt, nên giờ vừa nghe thấy giọng nói đó, cơ thể nàng liền run lên. Nếu lại bị nó hành hạ một lần nữa, nàng chắc chắn sẽ có bóng ma tâm lý!

Tiếc rằng cả Thiên Triệt lẫn Pha Lai Á đều không nghe được tiếng lòng dày đặc oán niệm của Tiêu Nhiên. Pha Lai Á nhẹ nhàng đi đến như một con gió, thi lễ với Phụ Thần trước rồi xoay người lại, ngượng ngùng cúi người thi lễ với Tiêu Nhiên: “Thật ngại quá. Tiêu Nhiên lão sư, lúc trước trên lớp con đã vô lễ với người, con xin lỗi người.”

A... Chuyện gì đang xảy ra? Trước mặt Tiêu Nhiên rõ ràng là một dáng người bé nhỏ, ngoan ngoãn, nghe lời, chuyện này hoàn toàn hù dọa nàng rồi!

“Tiêu Nhiên, ngươi... không sao chứ?” Thiên Triệt có phần lo lắng hỏi. Thật khó hiểu mà, hẳn đã bắt Pha Lai Á đến giải thích rõ ràng và xin lỗi, tại sao sắc mặt Tiêu Nhiên vẫn khó coi như vậy? Chẳng lẽ vì lúc này Tiêu Nhiên đang vô cùng tức giận, nên không muốn tha lỗi cho Pha Lai Á?

Tiểu thần nào đó tự biết lần trước mình đã gây ra họa lớn, ngượng ngùng sờ sờ mũi: thâm rồi, lần này có vẻ to chuyện rồi... Tuy trong chuyện đó có một phần xúi giục của Lộ Tây Phi, nhưng nếu nó không được Tiêu Nhiên tha lỗi thì vẫn sẽ bị giam ở Tĩnh Không Thần Điện một vạn năm... Lần trước chỉ bị giam có một tháng mà đã chán đến phát rồ... Nếu thật sự bị giam một vạn năm, tuyệt đối là sống không bằng chết!

Viễn cảnh đáng sợ đó khiến Pha Lai Á hoàn toàn gạt bỏ hết uy nghiêm của thần, suy nghĩ duy nhất trong đầu nó bây giờ là: lão sư à, ngàn vạn lần cầu xin ngài tha lỗi cho ta nha, ta thật sự không muốn bị nhốt vào phòng tối một vạn năm đâu...

“Tiêu Nhiên lão sư!” Giọng nói nghen ngào vang lên. Pha Lai Á trưng ra bộ dạng tui thân, nước mắt lưng tròng nói: “Lão sư, con thật sự biết lỗi rồi, xin người tha lỗi cho con... Người nhất định phải tha lỗi cho con... Hu...hu...hu...”

Tiêu Nhiên há hốc mồm không thể tin được! Cảm giác duy nhất của nàng lúc này chính là thế giới này thật huyền ảo! au khi Tiêu Nhiên xong nàng mới nhớ ra một sự thật: thế giới này căn bản chính là huyền ảo...

Sau khi tỉnh táo lại từ nỗi kinh hoàng, Tiêu Nhiên không kiềm chế được khát vọng nơi đáy lòng, nhất thời muốn ôm hôn tiểu chính thái hai mắt nhắm lệ trước mặt! *Gào khóc* Nhìn về mặt đáng thương kia, còn có đôi mắt ngập nước kia nữa...

Tuy Tiêu Nhiên mới thật sự là người chịu uất ức, nhưng bản thân nàng lại không kiềm chế được bản năng làm mẹ. Tất cả những thứ khiến cho tiểu chính thái đáng yêu thế này phải khóc, đều cần phải giết! Về mặt tui thân đến vậy... BẠN NHỎ THÂN YÊU, LÃO SƯ ĐẾN AN ỦI NGƯỜI NGAY ĐÂY.

Không chờ Tiêu Nhiên dùng nét mặt trĩu mến ôm hôn tiểu-chính-thái-đang-hai-mắt-đắm-lệ nào đó vào lòng tận tình an ủi; cũng không chờ Pha Lai Á âm thầm cảm thấy may mắn vì đã thành công thoát được một kiếp, giọng nói hung phần của Thiên Triệt đột ngột chen vào: “Được rồi, ta đã quyết định! Để

kéo gần khoảng cách giữa hai người, Tiêu Nhiên, Pha Lai Á, hai người hãy sống chung với nhau một thời gian ngắn đi! Pha Lai Á, ta cho con một cơ hội để biểu đạt thành ý của con. Bây giờ đúng lúc cho con có thời gian trở nên gần gũi hơn với Tiêu Nhiên lão sư. Như vậy đi! Ta có việc đi trước!”

Phụ Thần đại nhân cười híp mắt tuyên bố quyết định của mình, sau đó vui vẻ trực tiếp Thuận đi, không biết chạy tới nơi nào, chỉ để lại Tiêu Nhiên và Pha Lai Á mắt to trừng mắt nhỏ.

Pha Lai Á thê lương hét theo hướng Phụ Thần biến mất: “Không cần đâu Phụ Thần, xin người mang con theo với! Cho dù không mang con theo, thì xin người hãy tháo bỏ phong ấn thần lực trên người con!!! ”

Tiêu Nhiên nhìn tiêu chính thái trước mặt, lúc này gần như gục đầu xuống đất, trong lòng có chút cảm giác đồng tình: đây đúng là « trời tạo nghiệt có thể sống, tự gây nghiệt không thể sống » trong truyền thuyết.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

“Phụ Thần... Phụ Thần!!!” Pha Lai Á ngơ ngác vươn tay về hướng Phụ Thần vừa biến mất, trong khoảnh khắc đó nó như thấy trái tim nó tan nát rồi...

Hu hu hu, Phụ Thần của nó sao lại nhẫn tâm thế này, bỏ nó lại đây. Bỏ nó lại đây thì cũng thôi đi, tại sao lại phong ấn hoàn toàn thần lực của nó chỉ vì để thể hiện thành ý xin lỗi chứ? Bây giờ bản thân nó không còn khả năng tự vệ nào khác ngoài tay chân nhỏ xíu...

Pha Lai Á nhìn về phía Tiêu Nhiên, mang theo chút sợ hãi, nước mắt chảy dài, thầm nghĩ: Ngải Vi Hy, Ca Di Táp, Cáp Khải Đặc... Thật xin lỗi, sau này chúng ta không còn cơ hội gặp nhau nữa rồi!

“Này, không cần kêu la thảm thiết như vậy chứ?” Tiêu Nhiên co quắp khóe miệng, nhìn Pha Lai Á khóc lóc vật vờ trước mặt nàng.

Nàng vốn định xoa đầu nó để an ủi, lại đột nhiên nhớ tới bài học “trêu ghẹo” lần trước, đầu đầy hắc tuyến liền thu tay về... Aiz, nếu lại bị hiểu lầm thêm một lần nữa, nàng chắc chắn sẽ có chương ngại tâm lý...

Ngay lúc Tiêu Nhiên còn đang buồn buồn sợ sợ, Pha Lai Á đã quay đầu lại, cố ra vẻ hung ác, trừng mắt với Tiêu Nhiên: “Tiêu Nhiên, ta cảnh cáo ngươi! Bản thân... Bản thân không phải hạng dễ trêu vào! Nếu ngươi dám ra tay với bản thân, ngươi nhất định phải chết!”

Trong nháy mắt, gương mặt Tiêu Nhiên liền biến thành một chữ 囧 thật to! Ta nói này tiểu tử, cái bộ dạng hung ác trừng mắt này của ngươi, và cái động tác sợ hãi ôm ngực kia... Rốt cuộc ngươi đang muốn làm trò gì hả? Đối với một tên nhóc nhìn qua chưa tới 10 tuổi, ta hoàn toàn không xuống tay được, có biết không? Ta cũng cần phải làm gương tốt cho các ngươi nữa, được không? Hơn nữa, ngươi là một bé trai đó nha, ngươi ôm ngực để làm gì, chỗ đó của ngươi có gì cho ta trêu ghẹo sao...

Tiêu Nhiên yên lặng phi nhỏ, phi nhỏ rồi lại phi nhỏ, phi nhỏ xong liền phát hiện ra bản thân đã lạc đề... Suy nghĩ của nàng đến tốt cùng đã lặng lẽ chạy đến chỗ nào rồi?

Tiêu Nhiên nhìn trời, lệ rơi đầy mặt, chẳng lẽ ở Hi Phi Tư chịu khổ một thời gian, nàng đã hóa lệ thăng cấp thành sinh vật thần kỳ đáng phi nhỏ trong truyền thuyết rồi sao?

Pha Lai Á này giờ vẫn mang một bộ dạng thấy chết không sờn, dĩ nhiên là không có cách nào biết được trong lòng Tiêu Nhiên bây giờ có bao nhiêu đau thương, cảm tưởng duy nhất của nó lúc này là: ai da, hình như cái người nhìn có vẻ vô cùng tà ác, chỉ biết trêu chọc tiểu thần này không định xuống tay với mình?!? Ôi, Phụ Thần phù hộ!

Pha Lai Á dè dặt bỏ hai tay đang ôm ngực xuống, quan sát mãi mới dám xác nhận, Tiêu Nhiên mà nó cho rằng sẽ ra sức dày vò nó lúc này đang hoàn toàn đắm chìm trong thế giới nội tâm đau thương của chính mình. Tuy nó không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu có cơ hội tốt thế này mà không trốn thì nó không phải là Pha Lai Á! Hắc hắc, chỉ cần thừa cơ chuẩn bị tìm bọn Ca Di Táp, nó không tin đến mức đó rồi mà Tiêu Nhiên còn có thể làm gì nó!

Ôi, mình thật là thông minh! Pha Lai Á vui vẻ khen ngợi bản thân một hồi, rồi rón ra rón rén đi về hướng cửa chính! Nhưng ngay trong một sát na* trước khi bước ra khỏi phòng kia, bạn nhỏ Pha Lai Á đột nhiên ý thức được một vấn đề vô cùng nghiêm trọng: theo lời Phụ Thần nói, hình như, trừ khi nó được Tiêu Nhiên tha lỗi, nếu không vẫn sẽ bị giam trong phòng tới một vạn năm... Vậy tình hình bây giờ đã được gọi là tha lỗi chưa? Câu trả lời... hoàn toàn không cần phải hỏi!

*Sát na là thuật ngữ nhà Phật hay sử dụng, chỉ đơn vị ngắn nhất của thời gian; hay nói cách khác, sát na chỉ thời gian chớp nhoáng của mỗi biến đổi.

Mắt thấy sắp thoát khỏi bể khổ, nhưng Pha Lai Á vẫn phải lệ rơi đầy mặt quay trở về. Tuy sẽ bị Tiêu Nhiên bắt nạt, trả thù các loại rất khổ, nhưng bị nhốt trong phòng tới một vạn năm còn khổ hơn, thôi, vẫn nên chết sớm siêu sinh sớm... (T_T)

Tiêu Nhiên thật vất vả mới thoát ra khỏi oán niệm của mình, vừa nhìn xuống liền thấy bộ dạng như sắp sửa hy sinh đến nơi của Pha Lai Á, nhất thời Tiêu Nhiên lại cảm thấy dạ dày đau âm ỉ rõ ràng nằng nằng vừa mới ra khỏi oán niệm của bản thân, nó lại bày ra bộ dạng sắp sửa lừng lẫy bỏ mình kia, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Kết quả là, trong đáy lòng Tiêu Nhiên, đánh giá của nàng đối với Pha Lai Á, ngoài vẻ ngoài bướng bỉnh bất tuân, còn thêm một hạng mục khác: không thể nói lý.

Một cung điện to lớn, hai người một lớn một nhỏ mang hai tâm trạng hoàn toàn khác nhau, vô cùng thần kỳ biến nơi này thành một nơi quý dị...

Pha Lai Á hung hăng trừng mắt qua, Tiêu Nhiên không biết làm sao.

Tiêu Nhiên có phần nghi hoặc nhìn sang, Pha Lai Á lập tức cảnh giác che ngực lại, khiến Tiêu Nhiên đầu đầy hắc tuyến.

Tiêu Nhiên hươ tay, ý bảo Pha Lai Á ngồi xuống, thật không ngờ Pha Lai Á lại trực tiếp chạy tới góc, trên mặt đều là “ta vẽ vòng tròn nguyên rửa ngươi”.

Sau khi tất cả nỗ lực đều không có kết quả gì, rốt cục Tiêu Nhiên cũng ngửa mặt lên trời thở dài: Pha Lai Á, ngươi là đại gia! Kiếp trước nhất định là ta đã có thù với ngươi, đánh ngươi xong còn bạo hoa cúc ngươi, nên kiếp này mới bị ngươi đối xử như thế này.

Tiêu Nhiên vốn dĩ còn muốn bày tỏ thiện ý của mình, nhưng nhân gia người ta hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến.

Bạn gái Tiêu Nhiên này, tuy ở ngoài mặt rất đứng đắn nghiêm chỉnh, cố gắng làm người tốt gương mẫu, nhưng trong lòng cũng có một chút tà ác, rất dễ bị ‘hắc hóa’ đi. Nếu không, con gái nhà ai mà dám nổi giận là găm lên một tiếng rồi đánh Phụ Thần thành một con gấu trúc quốc bảo? Bởi vậy, bây giờ đã đến thời điểm Tiêu Nhiên không nhịn được nữa, nằng nằng dễ dàng bạo phát, mà bạo phát cũng có hai khả năng tạo thành kết quả khác nhau. Một là trực tiếp nổi khùng, đối diện với cảnh giới này thì đến Phụ Thần cũng phải hoa hoa lệ lệ bị KO [knock-out]. Còn hai là ‘hắc hoá’, hậu quả của loại này... đó là Phụ Thần tình nguyện bị KO cũng không muốn thử nghiệm một lần. Bởi vậy, trong lòng bạn nhỏ Pha Lai Á đang cảnh giác cố thủ trong góc phòng nhất thời dâng lên linh cảm mãnh liệt: tại sao bây giờ nó... lại có một loại dự cảm vô cùng không tốt?

“Pha Lai Á.” Tiêu Nhiên nở nụ cười âm áp như gió xuân: “Ta vậy mà suýt chút nữa đã quên một chuyện... Hình như ngươi có nói, thần lực của ngươi đã bị Phụ Thần phong ấn rồi ha?”

Thân hình nhỏ bé của Pha Lai Á khẽ run run một cái. Lạnh... Thật sự là quá lạnh! Tuy lúc này Tiêu Nhiên vẫn đang cười tủm tỉm, nhưng sao nó lại cảm thấy lạnh sống lưng nhỉ?

Nhưng dù vậy, Pha Lai Á cũng sẽ không thể hiện ra sự khiếp đảm trong lòng nó. Dù bị phong ấn thần lực, nó vẫn là thần. Uy nghiêm của thần là không thể xâm phạm. Bởi vậy, Pha Lai Á cũng tức giận nói: “Đúng vậy thì sao?”

“À, nói vậy có nghĩa là, bây giờ ngươi không thể bay lượn như gió nữa, đúng không?” Tiêu Nhiên mỉm cười.

Pha Lai Á có phần hồ nghi gật đầu.

Tốt lắm, ngươi trốn không thoát rồi. Tâm tư tiểu nhân âm hiểm tàn ác trong lòng Tiêu Nhiên trở dậy.

“Vậy bây giờ ngươi hoàn toàn không có cách nào điều khiển gió?” Tiêu Nhiên tiếp tục mỉm cười.

Pha Lai Á lại tiếp tục nghi hoặc gật đầu. Nhưng khi nó nhìn thấy độ cong quý dị ở khoe môi Tiêu Nhiên, bạn nhỏ của chúng ta bất giác ôm mình chặt hơn, hỏi một cách căng thẳng: “Cuối cùng ngươi muốn nói cái gì?”

Tiêu Nhiên cười tủm tỉm: “Thật ra thì, ta chỉ là đột nhiên nghĩ đến, ngươi đã hoàn toàn mất đi sức mạnh, vậy thì có một số việc trước giờ ta vẫn muốn làm nhưng không làm được, bây giờ hình như có thể thực hiện được rồi...”

“Ngươi ngươi ngươi... Ngươi muốn làm gì? Hu hu hu! Đừng đến gần đây...”

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

“A a a a...” Đột nhiên trong thần điện của Tiêu Nhiên vang lên một tràng tiếng thét thảm thiết, kinh thiên động địa. Tiếng thét đó khiến người nghe đau lòng, roi lệ, trong nháy mắt vang vọng khắp Vân Chi Bi, lại truyền đi rất xa... rất xa...

Trong nháy mắt đó, không biết có bao nhiêu vị tiểu thần nhủ chặt mày, đáy lòng run lên. Thét thảm thiết như thế... Tội nghiệp Pha Lai Á, nhất định đã bị mụ Tiêu Nhiên kia áp dụng “Thập đại khổ hình Mãn Thanh” trong truyền thuyết. Phụ Thần có nói qua: đó là những hình phạt tàn khốc nhất, máu thịt bay tứ tung, khiến cho người ta sống không bằng chết. Oái, thật sự là càng nghĩ càng thấy kinh hãi mà!

Một câu hỏi cùng lúc hiện lên trong đầu các vị tiểu thần là: liệu Pha Lai Á có thể nguyên vẹn bước ra không?

Cùng lúc đó... Trong thần điện của mình, Tiêu Nhiên có phần bất đắc dĩ, thu tay về: “Ta nói này, ta chỉ nhéo má nguoi một cái thôi mà, có cần phải gào thét thê lương như vậy không?”

Tiêu Nhiên thật sự không biết làm sao. Đến bây giờ, nếu hỏi nàng, điều gì ở các tiểu thần khiến nàng hải lòng nhất, câu trả lời chắc chắn là diện mạo. Ánh mắt trong veo như nước, làn da trắng mịn non mềm, tất cả đều đẹp hơn mấy chục lần so với các ngôi sao nhí ở Trái Đất.

Nếu tất cả đứng chung một chỗ thì đúng là một mảnh vật thịnh yển (một bàn tiệc đầy các bạn nhỏ dễ thương). Loại diện mạo này, đối một nhân vật ăn đầu bản tính cuồng trẻ con như Tiêu Nhiên mà nói, khẳng định là có sức hấp dẫn cực lớn...

Bởi vậy, khi có một tiểu chính thái dâng đến tận cửa, hơn nữa, còn đang trong tư thế té ngã đầy yếu đuối, Tiêu Nhiên liền không nhịn được đưa tay nhéo nhéo cặp má phúng phính mềm mềm trên khuôn mặt trẻ con nhỏ nhắn mập mạp kia.

Hậu quả chính là... tiếng thét thảm thiết của Pha Lai Á, nghe giống như hấn đang bị lột da rút gân vậy, thật là thảm thiết...

Tiêu Nhiên bản loạn 囧. Gương mặt vẫn đang 囧 rụt rè hỏi: “Ta nói này, ta chỉ nhéo má nguoi một cái thôi, có cần phải kêu thảm thiết đến như vậy không?” Thảm thiết đến mức, nghe như nàng đang bạo cúc hoa của nó tàn tạ rơi đầy đất vậy.

“Hu hu hu! Phụ thần ơi, người ở đâu, mau tới cứu con hu hu hu, Tiêu Nhiên trêu ghẹo với con! Hu hu hu trong sạch của con đã không còn nữa rồi... Hu hu hu, con nhất định là tiểu thần đáng thương nhất Hi Phi Tư này!” Tiểu chính thái Pha Lai Á vẫn tiếp tục gào thét tê tâm liệt phế, vô cùng đáng thương!

Tiêu Nhiên nhất thời muốn đi đầu xuống đất. Có làm không vậy, chỉ nhéo má một cái đã bảo là trêu ghẹo? Chỉ như vậy thôi mà các nguoi đã gọi là trêu ghẹo hả? Nếu định nghĩa như vậy là trêu ghẹo, thì làm sao các nguoi có thể chịu nổi được đông đảo quần chúng vô-si-không-giới-hạn ở Trái Đất?

Tuy rằng giờ phút này trong lòng Tiêu Nhiên đang vô cùng bản loạn, nhưng vẫn muốn an ủi tiểu chính thái đang khóc thảm thiết trước mặt một chút, kết quả là Tiêu Nhiên buột miệng nói ra một câu: “Thật ra, nguoi cũng không phải là người đáng thương nhất đâu, chỉ là một trong số đó thôi, còn có Lộ Tây Phi làm bạn với nguoi mà!”

“Hu hu hu! Nguoi thật xấu, nguoi lại trêu ghẹo ta...” Pha Lai Á tiếp tục khóc lớn.

Tiêu Nhiên 囧 lại 囧, thậm chí còn cảm thấy nàng có thể lập tức đập đất thành 囧 tiền! Nhưng, khi nghe tiếng khóc ai ai oán oán kia văng vẳng bên tai, trong lòng lại nhất thời mềm ra ba phần, thêm vào đó là khuôn mặt tiểu chính thái có sức sát thương thật lớn, vì thế, Tiêu Nhiên đành vút hết khí phách mà nhượng bộ: “Được rồi, được rồi, là ta trêu ghẹo nguoi, ta xin lỗi mà!”

“Hu hu hu, người xấu! Nói xin lỗi thì có ích gì?”

Tiêu Nhiên theo bản năng lập tức tiếp lời: “Đúng vậy, nếu như nói xin lỗi có ích thì cần đến cảnh sát làm gì?”

“Hả?” Bạn nhỏ Pha Lai Á này giờ vẫn đang ảm ức thoáng nhủ mày một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn còn vương nước mắt nghi ngờ nhìn Tiêu Nhiên: “Cảnh sát là thứ gì vậy?”

Tiêu Nhiên: “...”

Tiêu Nhiên nhất thời lại muốn đi đầu xuống đất! Hình tượng nhà giáo của nàng, vỡ nát không còn một mảnh rồi!!!

Sau nhiều lần tiếp xúc thân mật với sàn nhà, Tiêu Nhiên bày ra một vẻ mặt có thể gọi là dữ tợn, mỉm cười nhìn Pha Lai Á: “Thật ngại quá, xin hãy quên câu nói vừa rồi của ta đi, mời nói tiếp!”

Bạn nhỏ Pha Lai Á nhất thời đã bị dọa sợ không ít, bây giờ mới chân chính cảm thấy ảm ức: “Hu hu hu, Tiêu Nhiên nguoi thật là xấu!!! Đã trêu ghẹo ta lại còn hù dọa ta!!!”

“Đúng đúng đúng, là ta sai rồi, ta có tội!” Tiêu Nhiên cúi đầu xin tha thứ.

“Tiêu Nhiên nguoi đúng là có lỗi với ta!” Pha Lai Á lên án một cách hợp tình hợp lý.

“Đúng đúng đúng, ta thực xin lỗi nguoi...”

“Tiêu Nhiên nguoi rất xấu! Ta muốn nguoi bồi thường cho ta!”

“Đúng đúng đúng, bồi thường, chắc chắn sẽ bồi thường...”

“Nói như vậy còn nghe được.” Cuối cùng giọng nói của Pha Lai Á cũng có mang theo vài phần vui vẻ. Ha ha ha, mục đích của hấn cũng sắp đạt được rồi.

Sau nửa ngày chết lặng, Tiêu Nhiên đột nhiên phục hồi tinh thần trở lại, nhất thời lại có một loại kích động muốn đi đầu xuống đất lần nữa: rốt cuộc đã rốt cuộc chuyện gì? Tại sao lại có cái đoạn đối thoại đầy chất Mary Sue với tra nam thế này? Nàng không kèm chế được à?

Tiêu Nhiên chìm trong hỗn độn của chính mình. Nhân cơ hội này, Pha Lai Á đem ý đồ của mình nói thẳng ra: “Ha ha, thật ra muốn bồi thường cho ta cũng không khó, chỉ cần người đồng ý tha thứ cho ta là được rồi!”

Đồng ý đi, đồng ý đi!!! Đồng ý rồi ta sẽ không bị nhốt trong phòng tối nhỏ nữa!!! Trong lòng Pha Lai Á âm thầm nhảy nhót, chỉ cần có thể thoát nạn giam trong phòng tối nhỏ thì bản chủ thần cũng không ngại bán đứng nhan sắc, vân vân và mây mây một chút.

Giờ phút này, căn bản là đại não cùng với tiểu não của Tiêu Nhiên đang bị rớt mạng, kết quả là nguyện vọng của tiểu chính thái Pha Lai Á rất dễ dàng được thỏa mãn. Sau đó, chính là cảnh Tiêu Nhiên đứng đung vờ lấy cái ghế đi ra cửa, hoàn toàn làm như không thấy Pha Lai Á.

Tiểu chính thái Pha Lai Á là một bạn nhỏ rất thích đùa dai, cũng rất ranh diễn trò, liền vui vẻ lách người ra khỏi thần điện của Tiêu nhiên.

Trên đường trở về thần điện của mình, Pha Lai Á thật sự càng nghĩ càng thấy vui vẻ.

Ha ha ha! Sao hần lại có thể thông minh đến vậy, có thể lóc lên linh quang, có thể nắm bắt cơ hội tốt như vậy, dễ dàng có được sự tha thứ của Tiêu Nhiên.

Ha ha ha! Lần này, nhờ bản lĩnh của mình liền không khó khăn gì, lại có thể không bị giam vào phòng tối nữa, thật là quá tốt rồi!

Hừ hừ! Phụ Thần tuyệt đối không thể ngờ được, cho dù bị phong ấn thần lực, ta cũng có thể dễ dàng thoát thân, đúng không?

Bạn nhỏ Pha Lai Á đang vui rạo rực kiểu gì cũng không ngờ tới, Tiêu Nhiên vừa vớ lấy cái ghế đi ra khỏi cửa kia lại đứng đung nỗi giận xông đến điện của Phụ Thần, cùng Phụ Thần Thiên Triệt lần thứ hai “trao đổi” chủ đề dạy dỗ tiểu thần.

Tiếng kêu thảm thiết của vị Phụ Thần nào đó không hề kém tiếng kêu của tiểu chính thái nào đó cố gắng diễn kịch không lâu trước đây. May mắn là Phụ Thần trong bí thống vẫn có thể từ trong tiếng rít gào của Tiêu Nhiên suy luận ra chuyện tai bay vạ gió gì đang xảy ra với mình. Thế là Phụ Thần cũng rít gào: Ta kháo!!! Ta còn tưởng chuyện gì từ trên trời rớt xuống, hành hạ nửa ngày, hoá ra là tiểu tử này hãm hại ta!!!

Kết quả là, sau khi Tiêu Nhiên xả giận xong, cuối cùng cũng buông tha người nào đó đang thê thảm đến hấp hối rồi bỏ đi. Phụ Thần ghen một bụng tức giận liền đem tên đầu sỏ gây nên thảm kịch cho mình kéo vào Tinh Thần thần điện: “Pha Lai Á! Người ngoan ngoãn ở trong này tự kiểm điểm một vạn năm cho ta! Không, hai vạn năm!”

“Đừng mà Phụ Thần! Rõ ràng con đã lấy được sự tha thứ của Tiêu Nhiên rồi mà...”

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Trong lúc tiểu chính thái đáng thương Pha Lai Á đang ở trong thần điện Tinh Thần kêu trời kêu đất, thì bên ngoài cũng có hai vị tiểu thần khác sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng khó coi.

Cũng không thể trách bọn họ có sắc mặt khó coi, cứ đà này thì tình hình hiện tại của bọn họ rõ ràng không ổn chút nào.

Phụ Thần bây giờ không những ủng hộ Tiêu Nhiên, mà còn bao che rất rõ ràng. So với Tiêu Nhiên, cả tiểu thần cũng phải đứng sang một bên.

Nhìn Pha Lai Á đi, rõ ràng đã bị Tiêu Nhiên trừng phạt nghiêm khắc rồi, tiếng thét thảm thiết kia, bây giờ nghĩ lại còn thấy rung mình, thế mà vẫn bị Phụ Thần tiếp tục trừng phạt. Chẳng lẽ bây giờ trong mắt Phụ Thần chỉ thấy một mình tên nhân loại kia sao?

Vì hai tên Lộ Tây Phi và Y Tư Mai đã từng có xích mích với Tiêu Nhiên, nên bây giờ vạn phần lo lắng.

Bây giờ bọn hần đã hoàn toàn bỏ qua chuyện tìm cách làm khó Tiêu Nhiên, mà chỉ nghĩ cách làm thế nào để không bị Tiêu Nhiên làm khó. Nếu giống như Pha Lai Á, bị cả Tiêu Nhiên lẫn Phụ Thần phạt nặng, tương lai của bọn hần nhất định vô cùng thê thảm, hu hu hu... .

Kết quả là, ba tên đầu sỏ quậy phá của Vân Chi Bì, một tên bị giam lại, hai tên còn lại thì ngoan ngoãn hần ra. Điều này khiến Phụ Thần Thiên Triệt cảm thấy vô cùng khó hiểu: Hừ, tại sao đạo gần đây cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì vậy ta?

Phụ Thần thoải mái thì tốc độ hoàn thành công việc tu bổ, hoàn thiện thế giới cũng nhanh hơn. Vì thế, khi Phụ Thần nhàm chán liền đánh bạo đi tìm Tiêu

Nhiên. Nha đầu này dù sao cũng do hấn trăm đắng nghìn cay thuê tới đây làm, bây giờ đã qua ba tuần rồi vẫn không thấy kết quả gì, thật không nể mặt ông chủ đây tí nào.

Phụ Thần khí phách hiên ngang bước vào thần điện của Tiêu Nhiên. Ánh mắt của hấn nhất thời bị một đồng lá cây trước mặt Tiêu Nhiên hấp dẫn. Trên những chiếc lá cây thật to lấp lánh ánh sao. Lúc này Tiêu Nhiên đang cầm bút thủy tinh trong suốt viết viết vẽ vẽ lên một phiến lá mới, hoàn toàn không để ý đến bạn nhỏ Thiên Triệt không mời mà đến.

Nhìn bộ dáng tập trung tinh thần của Tiêu Nhiên, Thiên Triệt cũng không đến nỗi không biết xấu hổ mà tiến lên quấy rầy. Dù sao, sau khi ở chung với Tiêu Nhiên một thời gian ngắn, Thiên Triệt đã hoàn toàn ý thức được hậu quả của việc quấy rầy nàng trong tình huống như thế này: chắc chắn sẽ bị Tiêu Nhiên nổi điên lên mà K (kill) đến phải là hết.

Thiên Triệt buồn chán, mang theo chút ngắc nhiên, cầm một mảnh lá cây lên xem. May mắn là trước khi Thiên Triệt bắt cóc Tiêu Nhiên cũng tiện tay học một chút tiếng Trung, nên bây giờ hấn mới có thể dễ dàng đọc được chữ viết trên lá cây: “Lộ Tây Phi: được nuông chiều đến kiêu ngạo, phúc hắc, âm hiểm, độc ác, tính toán chỉ li, còn bị thêm chứng hoang tưởng bị trêu ghẹo... Cần dạy dỗ ngay lập tức, có thể cân nhắc sử dụng đến roi, nến và vân vân, nếu không hiệu quả thì dùng Bạo Vũ Lê Hoa Châm!”

Thiên Triệt nhất thời ㄟ! Lộ Tây Phi, xui xẻo cho đứa trẻ này rồi, đã bảo người không nên đắc tội với người không nên đắc tội mà người không nghe. Bây giờ hay rồi, bị người ta nhớ thương rồi. Chắc chắn, ặc, ... Bạo Vũ Lê Hoa Châm? Chỉ nghe cái tên không cũng khiến hoa cúc căng thẳng rồi, nếu thật sự trúng phải một lần...

Đáy lòng Thiên Triệt lặng lẽ mặc niệm cho Lộ Tây Phi một phen. Hấn lại tò mò nhất phiến lá kẻ bên lên xem “Y Tư Mai... một tên cơ bắp, táo bạo, đầu óc ngắn, tự cho là đúng, cuồng vọng tự đại,... cũng cần phải dạy dỗ ngay, đối phó với loại nhóc con xấu xa này, cần hành hạ thật đau đớn ** và tinh thần...!”

Thiên Triệt lại tiếp tục ㄟ, hấn cảm thấy, khoảng cách bây giờ của hai đứa nhỏ xui xẻo này và Pha Lai Á đã không còn xa... Nhớ lại tiếng thét thảm thiết mảnh liệt của Pha Lai Á gọi hấn lúc đầu, hấn đều nghe nhất thanh nhị sở [rõ ràng].

Hành động vừa cầm vừa đọc này của Thiên Triệt cuối cùng đã thu hút sự chú ý của Tiêu Nhiên. Nàng ngẩng đầu lên từ trong đồng lá cây, sau khi thu dọn gọn gàng lại, tiện tay rút luôn hai phiến lá trong tay Thiên Triệt về, mới chậm rãi hỏi: “Thiên Triệt, hôm nay đến tìm ta, có chuyện gì không?”

Câu hỏi của Tiêu Nhiên không có gì lạ, dù sao Thiên Triệt cũng là Phụ Thần Sáng Thế, chuyện tạp nham phải làm chắc chắn là rất nhiều. Thậm chí, những lần Tiêu Nhiên nổi giận dưng dưng, lao đến tìm hấn “trao đổi” thì mười lần hết chín lần đều không tìm được hấn. Tóm lại, Phụ Thần Sáng Thế vẫn luôn rất bận rộn. Bởi vậy, khi Tiêu Nhiên thấy Thiên Triệt đến thăm thì tương đối khó hiểu.

Trong lòng Tiêu Nhiên luôn nghĩ, lúc này Thiên Triệt chắc đang thận trọng trốn trong thần điện của hấn mới đúng, vậy mà hiện tại Thiên Triệt lại đột nhiên xuất hiện...

Tiêu Nhiên không gạt mình: chẳng lẽ cái gọi là “ác niệm” đến từ bên ngoài kia, ngày càng trở nên nghiêm trọng? Ôi... Sao nàng lại có dự cảm không tốt...

Thấy sắc mặt Tiêu Nhiên đột nhiên nghiêm túc hấn lên, Thiên Triệt nhất thời ngượng ngùng: “Thật ra, ta tới tìm người cũng không có chuyện gì. Chỉ là rất lâu rồi không thấy người lên lớp, cho nên mới đến hỏi thăm thôi.”

Tiêu Nhiên: “...”

Ta kháo, người mang một bộ mặt thật nghiêm túc đến đây, ta còn tưởng có chuyện quan trọng gì. Nói nửa ngày hoá ra lại là chuyện này? Thiên Triệt, đại gia người, mau trả phí tôn thương tinh thần cho ta!!! Tiêu Nhiên gào thét trong lòng.

Chẳng qua, nghe Thiên Triệt nhắc đến công việc yêu thích nhất của mình, một chút oán niệm trong lòng Tiêu Nhiên nhanh chóng biến mất. Nàng tức giận nói: “Đợi đến lúc có thể lên lớp thì ta sẽ tự nhiên lên lớp, người không thấy bây giờ ta còn đang chuẩn bị sao? Ta đang bận rộn rất nhiều việc. Nếu người rảnh rồi không có việc gì làm, thì dạy dỗ đám nhóc trong nhà người cho thật tốt đi, ít nhất... để chúng nó biết trêu ghẹo thần linh không phải là chuyện có thể tùy tiện nói năng lung tung được, biết không hả?”

Thiên Triệt bị Tiêu Nhiên mắng, nhất thời có phần nao núng lui về sau hai bước. Phụ Thần Sáng Thế đại nhân lặng lẽ khóc trong lòng: Hu hu hu, Tiêu Nhiên thật sự hung dữ, quá hung dữ... Hấn cảm thấy áp lực nặng như núi nha!

Nhưng mà nhắc tới chuyện trêu ghẹo này, Thiên Triệt cũng không khỏi lại tiếp tục ㄟ! Hấn cũng rất sầu não mà. Trước đây hấn chỉ thuận miệng nói vài câu, ai biết đám tiểu tử kia lại khắc sâu mấy câu này trong lòng. Hấn cũng rất vô tội mà...

Đương nhiên ánh mắt oan ức của Phụ Thần đại nhân đã bị Tiêu Nhiên của chúng ta hoa hoa lệ lệ vớt sang một bên.

Oan ức không thành, Thiên Triệt nhanh chóng nói sang chuyện khác. Nếu không, để cho Tiêu Nhiên nổi giận dưng dưng lên, cùng hấn “trao đổi” cận kề một phen, tình cảnh đó không thể dùng bốn chữ “lệ rơi đầy mặt” mà hình dung nữa rồi.

Thiên Triệt nhìn trái nhìn phải vài lần, tầm mắt nhất thời tập trung trên đồng lá cây của Tiêu Nhiên. Ha ha! Muốn nói sang chuyện gì chuyện đó liền xuất hiện. Thiên Triệt bày ra vẻ mặt tò mò: “Nói mới nhớ, Tiêu Nhiên, ta có điều không hiểu... Người viết những cái này để làm gì?”

“Chẳng lẽ người không đoán ra sao? Đó là ta phân tích tính cách của đám nhóc kia. Bình pháp nói biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Nếu không

nhìn thấu đám nhóc này, làm sao có thể dạy chúng ngoan ngoãn hơn được.” Tiêu Nhiên đem đám lá cây tán loạn trong tay bỏ lại, nghiêm túc nói.

Thiên Triệt: “...”

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

“Đây là... là phân tích tính cách?” Thiên Triệt hỏi mà nghe như đang bị đau răng. Vì sao hắn lại thấy, Tiêu Nhiên viết ra mấy thứ là để chỉnh ngược lại mấy tiểu tử kia vậy? Tuy rằng bọn Lộ Tây Phi và Y Tư Mai quả thật có phần quá đáng, nhưng nếu thật sự để cho Tiêu Nhiên đối xử như vậy... Sao tự nhiên hắn cảm thấy lo lắng nồng đậm nhỉ?

“À, cái đó...” Tiêu Nhiên nhìn hai chiếc lá cây Thiên Triệt vừa mới cầm lên đọc, lạnh nhạt mở miệng: “Cái đó chỉ để tham khảo thôi, chỉ khi nào ta nổi điên lên thì mới dùng đến...”

Thiên Triệt nghe xong, lập tức cảm thấy càng ê răng hơn. Dựa theo biểu hiện gần đây của Lộ Tây Phi và Y Tư Mai, hắn cảm thấy thời điểm Tiêu Nhiên phát khùng cũng không còn xa nữa... Hắn lấy bản thân hắn ra để đảm bảo.

“Được rồi, ta không phí lời với ngươi.” Tiêu Nhiên gất gong: “Đến bây giờ ta còn chưa sắp xếp, hệ thống xong tính cách của bọn nhóc kia và những quan hệ giữa bọn chúng... A a a, nghĩ đến lại thấy nhức đầu! Haiz, nếu ta không hiểu rõ bọn chúng, thì không biết đến năm nào tháng nào mới có thể hoà nhập với bọn chúng được...”

“Hoá ra mấy ngày nay ngươi bận rộn vì chuyện này à?” Thiên Triệt kinh ngạc hỏi.

“Chứ không ngươi nghĩ vì cái gì?” Tiêu Nhiên tức giận liếc xéo.

“Chuyện này...” Tiêu Nhiên nhăn mày suy nghĩ một hồi, đột nhiên phần chán vui vẻ hắn lên: “Chuyện này thật ra cũng dễ giải quyết thôi. Nếu ngươi muốn hiểu rõ thêm về bọn nhóc, vậy ta lệnh cho chúng, từ giờ trở đi, tất cả đều đến ở trong cung điện của ngươi là được rồi. Theo cách nói của các người kêu là gì ấy nhỉ? A, Đúng rồi, nhân kiến vi thực [tương tự câu: trăm nghe không bằng một thấy của VN mình đó].

Thiên Triệt cười híp mắt. Bản lĩnh quậy phá của đám tiểu tử kia, hắn quá rành. Cái cảm giác khắc khoải lo lắng muốn cào tường đó hắn đến bây giờ cũng không thể quên được. Nếu Tiêu Nhiên ngốc nghếch muốn đụng vào ổ kiến lửa này, hắn không lợi dụng một chút thì thật là có lỗi với chính mình. Tiêu Nhiên, chuyện dạy dỗ bọn nhóc này, giao hết cho ngươi đó, dạy tốt nha. Hắn cuối cùng được giải thoát rồi.

“Há?” Tiêu Nhiên tròn mắt há mồm. Thành ngữ Trung Quốc bác đại tinh thâm có thể dùng loạn như thế sao? Nàng phi, bây giờ chuyện quan trọng nhất không phải là cách sử dụng thành ngữ. Mà là cái chủ ý tệ hại động trời này của Thiên Triệt. Hắn cũng không chịu nhìn xem, nàng chỉ là con người, sao có thể trấn áp được nhiều Đại Thần như vậy... Cái này cơ bản là để chơi chết nàng mà.

Không thể không thừa nhận, lần này Tiêu Nhiên nghĩ vô cùng chính xác! Chỉ tiếc...

“Được rồi, chúng ta quyết định như vậy đi.” Nhìn bộ dáng như bị sét đánh của Tiêu Nhiên, Thiên Triệt quyết định dùng tốc độ nhanh nhất định đoạt chuyện này, để Tiêu Nhiên không thể đổi ý. Chỉ cần Tiêu Nhiên bị đám tiểu tử kia níu chân thì chắc chắn sẽ không có thời gian tìm hắn “trao đổi” mỗi ngày nữa. Thiên Triệt âm thầm gật đầu. Vài đạo ánh sáng nhỏ trong nháy mắt từ lòng bàn tay hắn bay ra ngoài. Nhìn những chùm sáng này, tim Tiêu Nhiên lập tức tan nát: Thiên Triệt tên khốn kiếp nhà ngươi, ma pháp truyền tin không thể dùng bậy được, sẽ gây ra tai nạn chết người đó, hu hu hu... Loại chuyện đáng sợ như vậy, ta sẽ không đồng ý đâu!!!

Nửa tiếng sau.

Tại sao chuyện lại ra nông nổi này? Tiêu Nhiên ngửa đầu lên nhìn trời ai oán. Lúc trước, nàng đúng là không nên tin tưởng tên lừa đảo ngu ngốc Thiên Triệt này. Hu hu hu, nàng thật muốn đem tên Thiên Triệt khốn kiếp này đem ra đánh toi bời, dù một trăm lần, chỉ tiếc, tình huống hiện tại có vẻ...

Thần điện vốn quanh quệ đột nhiên được thêm vào n bóng người nho nhỏ, có thêm mấy phần nhân khí, nhưng cũng chỉ là mấy phần mà thôi.

Đế Dạ Lăng và Tư Mạt Định vốn mang một bộ dạng đăm đăm, xa cách quần chúng thì thu vào góc phòng tiến hành trồng nấm.

Cái góc phòng thứ ba dĩ nhiên là bị Hắc Tư Đới không chút chần chừ chiếm đóng. Vị thần mang nặng từ khí này chui vào một góc ngồi chồm hổm, ặc, lại thêm một góc nhà bắt đầu trồng nấm.

Còn góc phòng cuối cùng... Lộ Tây Phi đang tranh luận gay gắt với An Đức Lạc, Y Tư Mai lại bắt đầu bắt nạt Cáp Khải Đặc, Ca Di Táp lạnh như băng, Ngải Vi Hy lo lắng chạy tới chạy lui khuyên nhủ... Vô cùng hỗn loạn!

Tiêu Nhiên bắt lực vỗ trán... Tại sao nàng luôn có một loại dự cảm không tốt vậy?

Nàng lặng lẽ đến gần góc phòng nơi đám nhóc kia tụ tập vài bước, cũng nghe được tiếng tranh chấp rõ ràng hơn.

“Lộ Tây Phi, rõ ràng ta đã chiếm chỗ này làm địa bàn của ta rồi, ngươi muốn kiếm chuyện với ta hả?” Giọng nói đầy tức giận của An Đức Lạc đột nhiên vang lên.

“Địa bàn của ngươi? Chẳng lẽ trên mặt đất có viết tên của ngươi hả?” Lộ Tây Phi mở miệng cười nhạo, còn không quên nhìn trái nhìn phải một chút, rồi ra dáng tức giận, lắc đầu: “Đáng tiếc, sao ta không thấy được đại danh An Đức Lạc của ngươi ở đây vậy.”

“Ngươi...” An Đức Lạc méo mặt, hoàn toàn không có cách nào phản bác lại tiểu chính thái kia. Một tầng hơi nước liền hiện lên trong đôi mắt màu vàng tiểu chính thái ảm ức như sắp khóc đến nơi!

Tiêu Nhiên không khỏi âm thầm thở dài một tiếng, lắc đầu: Thật không hổ danh là Lộ Tây Phi mà, bản tính xấu đến mức thần cũng hết cách. Nhưng... nàng có cho phép ngươi bắt nạt bạn học như vậy à?

Đối với tiểu chính thái Lộ Tây Phi nhiều lần đem đến phiền phức cho mình, Tiêu Nhiên dĩ nhiên không ngại khiến hắn không thoải mái. Lộ Tây Phi vẫn đang đắc ý dào dạt đột nhiên cảm thấy Tiêu Nhiên đang đến gần, nhất thời trở nên cảnh giác: “Tiêu Nhiên?”

Trong lòng tiểu chính thái Lộ Tây Phi vô cùng bồn chồn, lo lắng: chết tiệt, nếu không phải Phụ Thần đã có lệnh cấm bọn chúng không được bắt nạt với Tiêu Nhiên, hắn đã sớm khiến cái tên dám mạo phạm mình này phải trả giá thật lớn. Bây giờ đã có tấm gương của Pha Lai Á, hắn cũng không dám tùy tiện ra tay, thật là đáng giận!

Tiêu Nhiên đương nhiên là thấy vẻ mặt lúc trắng lúc xanh của Lộ Tây Phi, chẳng qua, ánh mắt của nàng rất nhanh đã bị một bóng dáng ảnh nhỏ nho khác hoàn toàn hấp dẫn mất. Tiểu chính thái tóc vàng mắt vàng trùng một đôi mắt đầm lệ, một bộ dạng tội nghiệp nhìn về phía tên đắc ý dạt dào kia... Về mặt đó thật sự là đáng yêu kinh khủng! Mẫu tính (bản năng làm mẹ) trong nháy mắt liền bùng nổ. Tiêu Nhiên không nhịn được liền ngồi xổm xuống, ôm lấy An Đức Lạc tội nghiệp của chúng ta: “An Đức Lạc, không sao không sao, chỗ của lão sư có thể dành hết cho ngươi.”

“Hả...?” An Đức Lạc bị ôm lấy nhất thời vẫn chưa phản ứng kịp, theo bản năng đang muốn giãy dụa, nghe được câu này cũng đột nhiên ngừng lại. Đây... không lẽ là lời an ủi sao? Tiêu Nhiên lại đem chỗ của nàng tặng cho mình? Tại sao... Mình vẫn luôn khinh bỉ nàng mà? Không thèm nói chuyện với nàng, mặc kệ nàng... Tại sao lại đối với mình tốt như vậy?

An Đức Lạc ngây dại!

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Nhiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.